ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TABLE OF CONTENTS

SOMMAIRE

Σοβιετολογία

Τόμος V Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1964 Τεῦχος 9 - 10 (55)

ΕΝΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΥΣΤΣΩΦ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Γιὰ νὰ κατανοηθῆ καὶ νὰ ἑρμηνευθῆ σωστὰ ἡ πτῶσις τοῦ Χρουστσώφ, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας ποιὸς κυβερνᾶ στὴν ΕΣΣΔ καὶ γενικὰ στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Λοιπόν, σ' αὐτὰ τὰ κράτη, ἐκεῖνος ποὺ κυβερνᾶ πραγματικά, ὁ μόνιμος κάτοχος τῆς ἐξουσίας ποὺ σὲ τελευταία ἀνάλυσι ταυτίζεται μὲ τὸ ἴδιο τὸ καθεστώς, δὲν εἶναι ἕνα ἄτομο ἢ μιὰ ὁμάδα ἀτόμων, ὁ δικτάτωρ ἢ ἡ Κ.Ε., ἀλλὰ μία κοινωνικὴ τάξις: ἡ γραφειοκρατία.

Ἡ τάξις αὐτή, ἕνα 15% περίπου τοῦ πληθυσμοῦ, ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα στρώματα. Ἀνήκουν σ' αὐτὴν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀστυνομίας, τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, οἱ τεχνοκράτες, οἱ προπαγανδιστές, οἱ κομματικοὶ λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἀνώτεροι κρατικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ «ἐπαγγελματίαι κομμουνισταί». Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἀποτελοῦν καὶ τὸν ἡγετικὸ πυρήνα, τὴν σπονδυλικὴ στήλη τῆς ἀρχούσης τάξεως τῶν γραφειοκρατῶν.

Τὰ μέλη τῆς γραφειοκρατίας ἀποτελοῦν τὸν κομματικὸ καὶ τὸν κρατικὸ μηχανισμό. Εἶναι διευθυντὲς τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν κολχόζ, προγραμματιστὲς τῆς οἰκονομίας, ὑπεύθυνοι τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ραδιοσταθμῶν, γραμματεῖς τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων κλπ. Μὲ ἄλλα λόγια κρατοῦν στὰ χέρια τους ὅλα τὰ νήματα, ὅλες τὶς θέσεις - κλειδιά, ὅλους τοὺς μοχλοὺς τῆς κομματικῆς, κρατικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς.

Ἡ γραφειοκρατία ζεῖ προνομιακὰ σὲ σχέσι μὲ τὸν ἐργαζόμενο λαὸ ποὺ καταδυναστεύει καὶ ἐκμεταλλεύεται μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο. Τὰ διάφορα στρώματα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν γραφειοκρατία ἔχουν μεταξύ των ἀντιθέσεις καὶ ἀνταγωνίζονται

γιὰ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, ἀλλὰ εἶναι πάντοτε ἑνωμένα ἀπέναντι στὸν λαὸ ποὺ ἀπὸ κοινοῦ καταπιέζουν.

Ἡ γραφειοκρατία, προωθεῖ κάθε φορὰ πρὸς τὴν ΚΕ τοῦ κόμματος, τὴν Κυβέρνησι καὶ τὰ ἄλλα ἀνώτερα ὄργανα τῆς κομματικῆς καὶ κρατικῆς ἐξουσίας ἐκεῖνα τὰ μέλη τους ποὺ θεωρεῖ σὰν πιὸ κατάλληλα γιὰ νὰ τὴν ἐκπροσωπήσουν καὶ νὰ ὑπηρετήσουν τὰ συμφέροντά τους.

Ἔτσι, τὰ ἑκάστοτε μέλη τοῦ Πρεζίντιουμ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα εἶδος πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων τῆς γραφειοκρατίας. Καὶ δικτάτωρ, α΄. γραμματέας τοῦ κόμματος, ἀναδείχνεται ἐκεῖνος ποὺ πείθει τὴν ἄρχουσα τάξι ὅτι θὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ καλύτερα. Ὁ ἄρχων τοῦ Κρεμλίνου δὲν εἶναι στὴν οὐσία παρὰ ἕνας πληρεξούσιος — ἐν λευκῷ ἢ ὄχι — τῆς γραφειοκρατίας.

Κανείς, σὲ μιὰ κομμουνιστικὴ χώρα, δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ χωρὶς τὴν ὑποστήριξι τῆς γραφειοκρατίας ἡ ὁποία κρατᾶ τὰ πάντα στὰ χέρια της. Μόνον ὁ Στάλιν, κατώρθωσε στὴν β΄ περίοδο τῆς τυραννίας του, νὰ τεθῇ ὑπεράνω τῆς γραφειοκρατίας, νὰ σπάσῃ τὴν ἐξάρτησί του ἀπὸ τὴν τάξι ποὺ τὸν ἐπέβαλε προτιμώντας τον ἀπὸ τὸν Τρόσκιν καὶ τοὺς ἄλλους καλυτέρους του ἀκριβῶς λόγῳ τῆς μετριότητός του καὶ ἀνεξαρτοποιώντας τὸν τρομοκρατικὸ μηχανισμό της, νὰ τὸν μετατρέψῃ σὲ προσωπικό του ὄργανο, νὰ τὸν στρέψῃ καὶ ἐναντίον της καὶ νὰ τὴν ὑποτάξῃ. Ἀλλὰ ἡ τάξις του τὸν ἐκδικήθηκε ἀποκηρύσσοντάς τον καὶ ἐξοντώνοντας τὰ προσωπικά του ὄργανα (Μπέρια κλπ.) μετὰ τὸν θάνατό του, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ ὀφείλεται σὲ δικές της ἐνέργειες.

Ὁ Χρουστσὼφ πάντως, ἦρθε στὴν ἀρχὴ σὰν ἐκπρόσωπος αὐτῆς τῆς τάξεως ἡ ὁποία τὸν προτίμησε ἀπὸ τοὺς παλαιολιθικοὺς Μόλοτωφ — Καγκάνοβιτς καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὰ καινοτόμο Μαλενκώφ. Ὁ Χρουστσὼφ ἔπεισε τὴν σοβιετικὴ γραφειοκρατία ὅτι εἶναι ὁ καλύτερος ὑπηρέτης της, ὁ ἐκφραστὴς τῶν νέων τάσεων, ἀντιλήψεων καὶ ἀναγκῶν της ποὺ δὲν κατανοοῦσε ὁ Μόλοτωφ, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, καλύτερη ζωὴ καὶ περισσότερη «ἐλευθερία». Καὶ ταυτόχρονα, ὅτι ἐφαρμόζοντας τὴν νέα γραμμὴ δὲν παρασύρεται σὲ ἐπικίνδυνες ὑπερβολὲς σὰν τὸν Μαλενκώφ, φροντίζοντας νὰ βελτιώσῃ τὸ καθεστὼς χωρὶς νὰ τὸ θίξῃ στὴν οὐσία του. Καὶ ἡ γραφειοκρατία τὸν προώθησε στὴν ἡγεσία, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν παντοδυναμία τοῦ Στάλιν. Ὁ Χρουστσὼφ ἔγινε «δικτάτωρ» τῆς ΕΣΣΔ, ἀλλὰ παρέμεινε ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν τάξι ποὺ τὸν διόρισε. Αὐτὴ ἡ τάξις, μποροῦσε νὰ τὸν ἀνατρέψῃ ὁποιαδήποτε στιγμὴ θὰ ἔκρινε ὅτι ὁ εὐνοούμενός της ἔπαψε νὰ τὴν ὑπηρετῇ πιστὰ ἢ ὅτι ἡ διατήρησίς του στὴν ἐξουσία δὲν τὴν ὠφελοῦσε πιά. Καὶ ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἐσήμανε στὶς 14 Ὀκτωβρίου 1964.

✯

Τρία πρέπει νὰ εἶναι τὰ βασικὰ αἴτια γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ σοβιετικὴ γραφειοκρατία ἀπεφάσισε νὰ παραμερίσῃ τὸν Χρουστσώφ:

1. Ἡ παταγώδης ἀποτυχία του στὴν ἀγροτικὴ πολιτικὴ ποὺ ἀποτελοῦσε δῆθεν καὶ τὴν «εἰδικότητά» του. Οἱ ἐντυπωσιακὲς ὑποσχέσεις τοῦ Χρουστσὼφ καὶ τὰ μεγαλόπνοα σχέδιά του περὶ ἀξιοποιήσεως τῶν «παρθένων περιοχῶν» κατέληξαν στὴν σιτοδεία τοῦ 1963 καὶ στὴν ἐπιβολὴ δελτίου στὸ ψωμί. Ἡ ταπείνωσι τῆς «χώρας ποὺ οἰκοδομεῖ τὸν κομμουνισμό» νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πείνα χάρις στὰ πλεονάσματα σιτηρῶν τοῦ «χρεωκοπημένου καπιταλισμοῦ» ἦταν τρομερή.

2. Ἡ πρωτοφανὴς διαλυτικὴ κρίσι τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Ἡ ἀνοικτὴ σύγκρουσις μὲ τὴν Κίνα, ἡ ἀποστασία τῆς Ἀλβανίας, ἡ προσχώρησις τῆς βορ. Κορέας, τοῦ βορ. Βιέτ — Νὰμ καὶ πολλῶν Κ.Κ. στὸ Πεκῖνο, ἡ «μικρὴ ἀνταρσία» τῆς Ρου-

μανίας, οἱ διαμάχες μεταξὺ σταλινικῶν, χρουστσωφικῶν καὶ κινεζοφίλων μέσα στὰ διάφορα Κ.Κ., ἡ ὅλο καὶ μεγαλύτερη ἀπομάκρυνσι τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ τὸ «σοβιετικὸ πρότυπο», ἡ σύγχισις μὲ τοὺς «ἀποσταλινισμούς», ἡ ἐμμονὴ τοῦ Τῖτο στὴν ἀνεξαρτησία του, ἡ ἀνορθόδοξη στάσι τοῦ δαπανηρότατου γιὰ τὴν Μόσχα καθεστῶτος τῆς Κούβας, δείχνουν σὲ κάθε κομμουνιστὴ ὅτι τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν ποτὲ τόσο ἄσχημα γιὰ τὸν διεθνῆ κομμουνισμό.

3. Οἱ τάσεις τοῦ Χρουστσὼφ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια νὰ καλλιεργήση τὴν λατρεία πρὸς τὸ ἄτομό του καὶ νὰ ἐπιβάλη σιγὰ — σιγά, μιμούμενος τὸν Στάλιν, ἕνα προσωπικὸ καθεστώς. Γι' αὐτὸ καὶ προώθησε προκλητικὰ τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ προστατευομένους του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κατηγορηθῆ γιὰ «νεποτισμό». Ἡ γραφειοκρατία ὅμως δὲν ἤθελε ἕνα νέο Στάλιν.

✵

Ὁ Χρουστσὼφ ἀνετράπη λοιπὸν ἀπὸ τὴν γραφειοκρατία ποὺ ἀνησύχησε ἀπὸ τὴν τροπὴ τόσο τῶν ἐσωτερικῶν ὅσο καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς ΕΣΣΔ καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν διαλυτικὴ κρίσι ποὺ ξέσπασε στὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα.

Πιὸ συγκεκριμένα, ὁ Χρουστσὼφ κατηγορεῖται γιὰ τὰ ἑξῆς ἐπὶ μέρους ζητήματα:

1. — Τὴν πολωνικὴ ἐξέγερσι (1956)
2. — Τὴν οὐγγρικὴ ἐπανάστασι (1956)
3. — Τὸ ἀποτυχημένο τελεσίγραφο γιὰ τὸ Βερολῖνο (1958)
4. — Τὸν νευρωτικὸ τορπιλλισμὸ τῆς διασκέψεως κορυφῆς (1960)
5. — Τὴν ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας του γιὰ ἀναδιοργάνωσι τοῦ Ο.Η.Ε. (1960)
6. — Τὴν ἀνυπαρξία γραμμῆς ἔναντι τῆς ἀνατ. Εὐρώπης (Γκομούλκα — Κάνταρ — Ντέζ)
7. — Τὴν ἀλλοπρόσαλλη πολιτικὴ ἔναντι τοῦ Τῖτο
8. — Τὴν ἀποστασία τῆς 'Αλβανίας (1961)
9. — Τὴν ἀνταρσία τῆς Ρουμανίας (1963)
10. — Τὴν ἀποτυχία τῆς Κομεκόν
11. — Τὴν «φτωχὴ στρατηγικὴ» ἔναντι τοῦ Πεκίνου
12. — Τὸν τυχοδιωκτικὸ χειρισμὸ τοῦ θέματος τῆς Κούβας (1962)
13. — Τὴν ἀποτυχία τῆς σοβιετικῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς
14. — Τὴν ἐπιβράδυνσι τῶν ρυθμῶν ἀναπτύξεως τῆς σοβιετικῆς βιομηχανίας
15. — Τὸν νεποτισμὸ
16. — Τὴν προσωπολατρεία
17. — Τὴν ἀποτυχία διαφόρων διοικητικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ οἰκονομικῶν μεταρρυθμίσεών του
18. — Τὴν ὑπερβολικὴ προσέγγισι πρὸ τὴν 'Αμερικὴ
19. — Τὴν ἀποτυχία διεισδύσεως στὸν «τρίτο κόσμο» καὶ τὴν ἐγκατάλειψι τῶν «ἀντιιμπεριαλιστικῶν» κινημάτων
20. — Τὴν ἐσφαλμένη στρατιωτικὴ πολιτικὴ τῆς ὑπερβολικῆς μειώσεως τῶν συμβατικῶν δυνάμεων μὲ σκοπὸ τὴν στήριξι στὰ πυραυλοπυρηνικὰ ὅπλα ὅπου ὅμως ἡ Δύσις ὑπερτερεῖ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ σφάλματα, κατὰ τοὺς ἐπικριτάς τους εἶχαν δύο μεγάλες συνέπειες:

Πρῶτον, δὲν ἐπέτρεψαν στὴν ΕΣΣΔ νὰ προοδεύση ὅσο θὰ ἔπρεπε στὸ δρόμο πρὸς τὸν κομμουνισμό.

Δεύτερον, ἐπέφεραν τὴν διαλυτικὴ κρίσι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

✵

Τὰ σφάλματα τοῦ Χρουστσώφ, ὀφείλονται, κατὰ τὴν «Πράβντα» τῆς 16ης 'Οκτωβρίου στὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὸς ἦταν ματαιόδοξος, ἐπιφανειακός, ἐπιπόλαιος, σχεδιομανὴς καὶ φλύαρος. Ἔπαιρνε πρόχειρα θεαματικὲς ἀποφάσεις καὶ ἔκανε ἐντυπωσιακὲς δηλώσεις χωρὶς νὰ μελετᾶ σοβαρὰ τὰ ζητήματα. Παραβίαζε τὴν ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς ἡγεσίας. Ἔπαιρνε μόνος του ἀποφάσεις. Κυβερνοῦσε μὲ γραφειοκρατικὴ μέθοδο χωρὶς νὰ ἐκτιμᾶ τὴν πείρα τῶν συνεργατῶν του καὶ ἐφαρμόζοντας προσωπικὴ πολιτική. Προωθοῦσε παντοῦ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς προσωπικοὺς εὐνοουμένους του. 'Ενθάρρυνε τὴν λατρεία πρὸς τὸ πρόσωπό του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πραγματικὰ ὁ Χρουστσώφ, σὰν χαρακτήρας εἶχε θεμελιώδεις ἀδυναμίες. Ἡμιμαθής, χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένη στὴν ἐποχή μας ἐπιστημονικὴ μύησι, «λαϊκός», κουτοπόνηρος, κυκλοθυμικὸς μὲ ἀπροσδόκητες σπασμωδικὲς ἀντιδράσεις, κατόρθωσε νὰ γίνη συμπαθὴς στὸ ἐξωτερικό, ὅπου ἔκανε τὸν κομμουνισμὸ λιγώτερο ἀπεχθῆ, καὶ στὰ κατώτερα στρώματα τῆς Ρωσίας. 'Αλλὰ ἦταν ἐπικίνδυνος καὶ γιὰ τὴν ΕΣΣΔ καὶ γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξεραν οἱ ρῶσοι γραφειοκράτες πολὺ καλύτερα ἀπὸ τοὺς δυτικοὺς πολιτικοὺς καὶ δημοσιογράφους.

Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι ἡ πολιτική του ἦταν ἀλλοπρόσαλλη καὶ ἀντιφατική, δίνοντας συχνὰ τὴν ἐντύπωσι τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν ἐπικίνδυνος γιὰ ὅλους. Τοῦτο ὅμως δὲν ὀφείλεται μόνο στὸν χαρακτῆρα τοῦ Χρουστσώφ. 'Οφείλεται καὶ στὴν μεταβατικότητα τῆς μετασταλινικῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ποὺ δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ρευστότητα καὶ νὰ θέση ξεκαθαρισμένους στόχους, καθορίζοντας σαφῶς καὶ τὴν τακτική της. Μετὰ τὸν Στάλιν, ἡ ΕΣΣΔ δὲν βρῆκε ἀκόμη τὸν δρόμο της. Καὶ σ' αὐτὸ ὁ Χρουστσώφ δὲν εἶναι φυσικὰ ὁ μόνος ὑπεύθυνος.

Σ' αὐτὴν τὴν ἀστάθεια τῆς μετασταλινικῆς Ρωσίας ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνεπάρκεια ὅλων τῶν χρουστσωφικῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ ἔφθασαν πάντοτε ὡς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ συχνὰ γύρισαν πίσω.

Ὅσο γιὰ τὴν διένεξι μὲ τὴν Κίνα, αὐτὴ ὀφείλεται σὲ ἀντικειμενικὰ αἴτια, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν θέλησι τῶν ἡγετῶν τῶν δύο χωρῶν. Εἶναι μία κλασσικὴ σύγκρουσις συμφερόντων μεταξὺ δύο μεγάλων δυνάμεων.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Χρουστσώφ μπορεῖ νὰ «σκεπάσουν» προσωρινὰ αὐτὴ τὴ σύγκρουσι, ἀλλὰ ἀναπόφευκτα θὰ ἔρθη ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ξαναξεσπάση. Καὶ ὅσο ἀργότερα, τόσο χειρότερα γιὰ τὴν ΕΣΣΔ γιατὶ ἡ Κίνα θὰ εἶναι τότε ἰσχυρότερη καὶ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά.

Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ἐπὶ Χρουστσώφ, ἡ ΕΣΣΔ καὶ ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ὑπέστησαν μεγάλες ἧττες καὶ ἔπαθαν σοβαρὲς ζημίες, ποὺ δὲν ἰσοσταθμίζονται ἀπὸ τὰ θεαματικὰ διαστημόπλοια καὶ τὴν ἀμφίβολη κατάκτησι τῆς Κούβας. 'Αλλά, εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι ὅσο κι' ἂν στὶς ἀποτυχίες αὐτὲς ὑπάρχει ἡ προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ Χρουστσώφ, δὲν ὀφείλονται μόνο σ' αὐτόν. Εἶναι ἀποτυχίες καὶ ἧττες τοῦ συστήματος. Ἡ μέθοδος ὅμως τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι νὰ φορτώνονται κάθε τόσο ὅλα τὰ λάθη καὶ τὰ ἐγκλήματα σὲ ἕνα ἐξιλαστήριο θῦμα καὶ νὰ προσφέρεται αὐτὸ στὸν βωμὸ τῆς σωτηρίας τοῦ συστήματος. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Χρουστσώφ, γιατὶ ἡ γραφειοκρατία ἔκρινε ὅτι ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ τὸν παραμερίση ἀφοῦ τῆς ἔδωσε ὅτι μπόρεσε.

*

Οἱ διάδοχοι τοῦ Χρουστσώφ εἶναι εἰλικρινεῖς ὅταν διακηρύττουν ὅτι θὰ συνεχίσουν τὴν γραμμὴ ποὺ χάραξαν τὰ τρία τελευταῖα συνέδρια τοῦ ΚΚΣΕ.

Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις δὲν ἦταν προσωπικὴ πολιτικὴ τοῦ Χρουστσώφ. Εἶναι ἀναγκαιότης τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος ποὺ θέλει νὰ ἀποφύγη τὴν πολεμικὴ

σύγκρουσι μὲ τὸν δυτικὸ κόσμο, πιστεύοντας ὅτι μόνο μὲ ἄλλα μέσα θὰ κατορθώση νὰ τὸν «θάψη». Ἄρα, ἡ Μόσχα δὲν θὰ ἐγκαταλείψη τὴν γραμμὴ τῆς συνυπάρξεως.

Ἐπίσης δὲν πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν γραμμὴ τῆς βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ γιατὶ καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ μία ζωτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἴδια τὴν διατήρησι τοῦ καθεστῶτος.

Οὔτε πρόκειται νὰ ἐπιστρέψουν στὴν μέθοδο τῆς τρομοκρατίας μὲ τὸν παλαιό, σταλινικὸ τρόπο. Ὁ συγχρονισμὸς τοῦ τρομοκρατικοῦ συστήματος ἦταν κι᾽ αὐτὸς μία ἀνάγκη τῆς σημερινῆς ΕΣΣΔ καὶ θὰ παραμείνη.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν οἱ διάδοχοι τοῦ Χρουστσὼφ θὰ εἶναι νὰ ἐμποδίσουν τὴν διάσπασι τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Θὰ ἐπιδιώξουν μία προσωρινὴ ἔστω συμφιλίωσι μὲ τὴν Κίνα, μιὰ ἔστω καὶ τυπικὴ ἐπάνοδο τῆς Ἀλβανίας, τῆς Κορέας καὶ τοῦ Βιέτ — Νάμ στὸ «ἑνιαῖο σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο» καὶ τὴν πρόληψι τῆς ρουμανικῆς ἀποστασίας.

Ἀκόμη, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ ὑποστηρίξουν πιὸ ἀνοιχτὰ τὰ ἀντιδυτικὰ κινήματα στὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Λατινικὴ Ἀμερική.

Θὰ χαλιναγωγήσουν τοὺς «φιλελεύθερους» διανοουμένους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ΕΣΣΔ χωρὶς νὰ προσφύγουν σὲ ὑπερβολές.

Θὰ δώσουν μεγαλύτερη συνέπεια καὶ σαφήνεια στὴν ἐσωτερικὴ καὶ στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας τους καὶ περισσότερο «κομμουνιστικὸ» χαρακτῆρα.

Ὅλα αὐτά, ἐπιφανειακὰ θὰ φέρουν μιὰ κάποια «σκλήρυνσι» τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς. Ἀλλά, δὲν θὰ πρόκειται γιὰ πραγματικὴ ἐπάνοδο στὸν σταλινισμό. Μιὰ τέτοια ἐπάνοδος δὲν εἶναι πιὰ δυνατή. Καὶ ἀπὸ ὡρισμένη πλευρά, ἡ «σκλήρυνσις» τῆς ἀποσαφηνίσεως εἶναι προτιμότερη γιατὶ ἔτσι ἡ Δύσις θὰ ξέρη περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἤξερε μὲ τὸν Χρουστσὼφ τὶ τακτικὴ πρέπει νὰ ἀκολουθήση.

Πάντως, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ κατάστασις στὴν Μόσχα δὲν ἔχει ἀποκρυσταλλωθῆ. Καὶ δὲν ξέρουμε ἀκόμη ποιὸς θὰ ἐπιβληθῆ στὸ τέλος σὰν διάδοχος τοῦ Χρουστσώφ. Ὁ Μπρέζνιεφ, ὁ Κοσύγκιν, ὁ Σουσλώφ, ὁ Ἰλίτσεφ, ὁ Πατολίτσεφ ἢ κάποιος ἄλλος; Ὅλα εἶναι πιθανά. Καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ ποὺ θὰ ἀκολουθήση ἡ ΕΣΣΔ.



Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΙ ΠΕΤΥΧΕ ΩΣ ΤΩΡΑ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὸν καιρό, ἡ χώρα μας ἄρχισε νὰ γλυστρᾶ πρὸς τὰ ἀριστερά. Τὸ «γλύστρημα» αὐτό, ἀνεπαίσθητο στὴν ἀρχή παίρνει ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπιταχυνόμενους ρυθμούς. Ἀπὸ ἀδιόρατο, γίνεται φανερό. Ἀπὸ ψυχολογικό, μετουσιώνεται σὲ ὑλικώτερες μορφές. Ἀπὸ συγκεχυμένο, ξεκαθαρίζει. Εἶναι πιὰ γεγονὸς σίγουρο καὶ ἀναμφισβήτητο: ἡ χώρα μας κυλᾶ πρὸς τὸν κομμουνισμό! Βέβαια, ἀπέχουμε ἀκόμη πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ κατήφορου. Ἀλλὰ πλησιάζουμε ἤδη πρὸς τὴν κρίσιμη ζώνη, κοντεύουμε νὰ ξεπεράσουμε τὰ ἐπιτρεπόμενα σὲ κάθε πειραματισμὸ καὶ ἀλλαγὴ ὅρια ἀσφαλείας. Δὲν εἶναι πιὰ τόσο μακρυὰ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ κατήφορος μετατρέπεται σὲ γκρεμὸ καὶ τὸ γλύστρημα σὲ κάθετη πτῶσι. Ὅσο πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ ἔντονα συνειδητοποιήσουμε αὐτὴν τὴν δυσάρεστη ἀλήθεια, τὸσο πιὸ μεγάλες θὰ εἶναι οἱ πιθανότητες νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν θανάσιμη πτῶσι. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου εἶναι ἀκριβῶς νὰ παρουσιάση, ἐντελῶς συνοπτικά, τὰ κατὰ τὴν γνώμη μας σημαντικώτερα στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο «γλύστρημα» μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐπισήμανσί τους θὰ βοηθήση καὶ τὴν ἴδια τὴν Κυβέρνησι καὶ ὁ-

λόκληρο τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀντιτιθέμενους πρὸς τὸν κομμουνισμὸ Ἕλληνες, νὰ ἀποκτήσουν συνείδησι τῆς ἀληθείας.

⁂

Τὸ κακὸ ἄρχισε στὰ τέλη τοῦ 1961, ὅταν τὰ τραγικὰ σφάλματα καὶ τῆς ΕΡΕ καὶ τῆς ΕΚ ἔδωσαν ἀνέλπιστες εὐκαιρίες καὶ νέες δυνατότητες στὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παρακμάζη. Ὁ «ἐμφύλιος πόλεμος» ποὺ ἄναψε ἀνάμεσα στοὺς ἐθνικόφρονες μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1961 καὶ ὁ χωρὶς ἀρχὲς διχασμὸς τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, ἐπέτρεψαν στὴν ΕΔΑ νὰ «συμπαραταχθῆ» μὲ μιὰ μερίδα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἐναντίον τῆς ἄλλης. Ἔτσι ὁ κομμουνισμὸς βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσί του, ἔσπασε τὸ φράγμα ποὺ τὸν κρατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ὅρια καὶ ἀπὸ τὸ περιθώριο τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς εἰσχώρησε στὸ κέντρο της.

Στὴν περίοδο τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος» ἡ ΕΔΑ προσποιήθηκε ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν ΕΚ. Πρόσφερε σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα «ἀνιδιοτελῶς», συνθήματα, μᾶζες, μηχανισμὸ κινητοποιήσεως, πεῖρα, μεθόδους, ἀνθρώπους καὶ μέσα. Ὁ κ. Παπανδρέου ἀρνήθηκε κάθε ἐπίσημη συνεργασία μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Αὐτοὶ ὅμως ἐπέβαλαν τὴν ἀνεπίσημη «συμπαράταξι» κατὰ τῆς Δεξιᾶς. Στὸν κοινὸ ἀγῶνα ἐναντίον της, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἔρθουν σὲ ἄμεση, πλατειὰ ἐπαφὴ μὲ τὶς μᾶζες καὶ τὰ στελέχη τοῦ Κέντρου. Μπόρεσαν νὰ διοχετεύσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ ὄχι μόνον ἰδέες, συνθήματα καὶ μεθόδους ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους. Ἰδιαίτερα διέβρωσαν τὸν τύπο τοῦ Κέντρου. Τὰ ὅρια μεταξὺ ΕΚ καὶ ΕΔΑ ἔγιναν ἀσαφῆ. Πολλοὶ κεντρῶοι ἄρχισαν νὰ πιστεύουν ὅτι «δὲν ὑπάρχουν ἐχθροὶ πρὸς τὰ ἀριστερά». Ὅτι κύριος ἢ καὶ μοναδικὸς ἐχθρός τους εἶναι ἡ Δεξιά. Καὶ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι χρήσιμοι σύμμαχοι στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐξόντωσί της. Ἔτσι, στὴν διετία 1962-63 διαμορφώθηκε στὸν πολιτικό μας βίο καὶ στὴν κοινή μας γνώμη μία ποιοτικὰ νέα κατάστασι ποὺ εὐνοεῖ τὸν κάθε εἴδους ἀριστερισμὸ καὶ εἰδικώτερα τὴν ΕΔΑ.

Ἡ ἐπιφανειακὴ μείωσις τῆς ἐκλογικῆς δυνάμεως τῶν κομμουνιστῶν τὸ 1963 καὶ ὁ «ἐκλογικὸς ἑλιγμός» τους τὸ 1964 βελτίωσαν ἀκόμη περισσότερο τὶς ἤδη εὐνοϊκὲς γι' αὐτοὺς συνθῆκες: Οἱ ἐθνικόφρονες πίστεψαν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη. Ἡ ἡγεσία τοῦ Κέντρου νόμισε ὅτι «ἀπορροφᾶ» τοὺς κομμουνιστὰς «ἐπαναπατρίζοντάς» τους στὴν δημοκρατία. Καὶ ἡ ΕΔΑ ἀπέκτησε τὴν ἰσχυρότατη 5η φάλαγγά της μέσα στὴν κοινοβουλευτικὴ ὁμάδα τῆς ΕΚ, προώθησε ἀνθρώπους της σὲ καίριες θέσεις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, εἶδε φίλους καὶ συνεργάτες της νὰ γίνονται ἀκόμη καὶ μέλη τῆς Κυβερνήσεως.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἄρχισε πιὰ νὰ ἐκμεταλλεύεται τὶς ἀπέραντες δυνατότητες τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» καὶ νὰ πιέζη τὴν Κυβέρνησι. Πέρασε στὴν προσεκτικὴ ἐπίθεσι. Καὶ ἀνάγκασε τοὺς κυβερνῶντας, θέλοντας καὶ μή, νὰ μποῦν σὲ μιὰ ἀπίθανη πορεία πρὸς τὰ ἀριστερά! Κάθε τόσο, ἐπιχειροῦν νὰ γαντζωθοῦν κάπου καὶ νὰ σταματήσουν τὸ γλύστρημά τους γιὰ νὰ μεταβάλουν πορεία. Καὶ τότε ἡ ΕΔΑ, κινητοποιώντας τὶς μᾶζες, χρησιμοποιώντας τοὺς ἀνθρώπους της μέσα στὸ Κέντρο, προκαλώντας προειδοποιητικὲς ταραχὲς ἢ κερδίζοντας τὶς δημοτικὲς ἐκλογές, πιέζει, ἐκβιάζει, ἀπειλεῖ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἀφεθοῦν καὶ πάλι στὸν μοιραῖο ἴλιγγο τοῦ γλυστρήματος, στὸν κατήφορο πρὸς τὴν καταστροφή.

⁂

Ὡς τὶς 16 Φεβρουαρίου 1964, οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν ἤδη πετύχη τὰ ἑξῆς:

1. Νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσί τους καὶ νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν προοδευτικό, ἀλλὰ ἐθνικόφρονα κόσμο τοῦ Κέντρου.

2. Νὰ διεισδύσουν μέσα στὸ ἴδιο

τὸ κόμμα τῆς ΕΚ, στὸν κομματικό της μηχανισμὸ καὶ στὴν κοινοβουλευτική της ὁμάδα, δημιουργώντας ἕνα «προγεφύρωμα» μέσα σ' αὐτὸ τὰ ἀστικὸ κόμμα. Ἐπίσης διέβρωσαν τὸν τύπο τοῦ Κέντρου.

3. Νὰ ἐπιβάλουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ «ἑνιαῖο μέτωπο» ἀπὸ τὰ κάτω, στὸ ἐπίπεδο τῶν μαζῶν, τῶν ὀργανώσεων, τῶν κατωτέρων καὶ μεσαίων στελεχῶν, τῆς νεολαίας καὶ τοῦ συνδικαλισμοῦ.

4. Νὰ δημιουργήσουν τὴν ψυχολογία ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ καὶ ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὄργανο τῆς Δεξιᾶς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἁπλῶς ἀντίπαλος, ἀλλὰ ἐχθρὸς ποὺ πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ μὲ κάθε δυνατὸν μέσον.

Οἱ ἐπιτυχίες αὐτὲς τῶν κομμουνιστῶν ὁλοκληρώθηκαν μετὰ τὶς 16 Φεβρουαρίου καὶ βρίσκονται πίσω ἀπὸ ὅλες, τὶς πολλές, νίκες ποὺ ἀπέσπασαν ἀπὸ τότε ὡς σήμερα.

⁂

Πιὸ συγκεκριμένα, ἀπὸ τὶς 16 Φεβρουαρίου 1964 καὶ μετά, ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς ὁλοκλήρωσε ὡς ἑξῆς τὶς ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε ἤδη σημειώση:

1. Διατήρησε καὶ μετὰ τὴν λῆξι τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος» τοὺς δεσμοὺς ποὺ εἶχε δημιουργήσει μὲ τὸν κόσμο τοῦ Κέντρου.

2. Προώθησε τώρα ἀρκετοὺς ἀνθρώπους του καὶ στὸν κρατικὸ μηχανισμό, ἐνῷ μερικοὶ φίλοι του («συμπαθοῦντες») ἔγιναν καὶ ὑπουργοί. Διαμόρφωσε τὸν τύπο τῆς κεντροαριστερᾶς.

3. Διατήρησε καὶ σταθεροποίησε ἀκόμη περισσότερο τὴν ψυχολογία «ἑνιαίου μετώπου» ὑποστηρίζοντας τὴν Κυβέρνησι καὶ συνεχίζοντας τὸν πόλεμό του κατὰ τῆς Δεξιᾶς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑνιαιομετωπικῆς τακτικῆς τῆς ΕΔΑ φάνηκε καὶ στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τῆς 5ης Ἰουλίου ὅταν σὲ μέγα τμῆμα τῆς χώρας συγκροτήθηκαν κεντροαριστεροὶ συνασπισμοὶ οἱ ὁποῖοι καὶ ὑποστηρίχθηκαν ἀπὸ δύο ὑπουργούς. Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν δημάρχων, μὲ ἐξαίρεσι τὴν Ἀθήνα (ὅπου ὅμως ὁ κ. Κατσώτας τήρησε τὴν γνωστὴ ἐθνικῶς ἀπαράδεκτη στάσι του) στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ κεντρῷοι δημοτικοὶ σύμβουλοι, προκειμένου νὰ ψηφίσουν τὸν ὑποψήφιο τῆς Δεξιᾶς προτίμησαν τὸν κομμουνιστή! Πρόκειται γιὰ ἕνα τρόμακτικὸ φαινόμενο ποὺ πρέπει νὰ συνταράξῃ κάθε ἐθνικῶς σκεπτόμενο Ἕλληνα σὰν μία φριακιαστικὴ ἐκδήλωσι τῆς βαρύτατης ἀρρώστειας ποὺ πρόσβαλε τὸν ἀστικὸ πολιτικό μας κόσμο ὁδηγώντας τον στὴν τύφλωσι καὶ στὴν αὐτοκαταστροφή.

4. Ἐπέβαλε καὶ στὸ Κράτος τὴν ἄποψι ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἐνέργεια ἀντιδραστική, ἀντιδημοκρατική, φιλοδεξιὰ καὶ γι' αὐτὸ ἐπιζήμια καὶ καταδικαστέα. Ἔτσι πέτυχε τὴν ἀποκήρυξι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τὸν πλήρη ἀφοπλισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀπέναντι στὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι.

⁂

Στηριζόμενος στὶς πιὸ πάνω ἐπιτυχίες του ὁ κομμουνισμὸς σπρώχνει κάθε μέρα καὶ λίγο περισσότερο τὴ χώρα μας πρὸς τὶς ἐπιδιώξεις του. Καὶ συγκεκριμένα, ὡς σήμερα ἀπέσπασε τὶς ἑξῆς νίκες:

1. Ἔβγαλε ἀπὸ τὶς φυλακὲς ὅλους τοὺς κομμουνιστὰς καταδίκους ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ καταδικάσθηκαν γιὰ κατασκοπεία. Ἡ ἀποφυλάκισις τῶν 800 περίπου κομμουνιστῶν καταδίκων ἐνίσχυσε τὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ καὶ ἀπὸ ὀργανωτικὴ πλευρὰ (στελέχη) ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ἠθικὴ ἄποψι.

2. Ἐπέβαλε τὴν δίωξι τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν εἰδικευθῆ στὴν καταπολέμησι τοῦ κομμουνισμοῦ (Καραχάλιος, Παπασπυρόπουλος, Σακελλαρίου, Λάμπρου, Μάλλιος κ.ἄ.) καὶ τὴν οὐσιαστικὴ διάλυσι τῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας ποὺ ἦσαν ἁρμόδιες γιὰ τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ.

3. Ἐπέτυχε τὴν διάλυσι τῆς μοναδι-

κῆς ὑπηρεσίας προπαγάνδας ποὺ διέθετε ἡ χώρα μας, δηλ. τῆς Διευθύνσεως Διαφωτίσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία εἶχε σὰν ἀποστολή της τὴν διεξαγωγὴ ἐθνικῆς διαφωτίσεως καὶ τὴν καταπολέμησι τῶν ξένων προπαγανδῶν, ἀνάμεσά τους καὶ τῆς κομμουνιστικῆς. Ἔτσι ἡ Ἑλλὰς ἔγινε ἡ μόνη χώρα στὸν κόσμο ποὺ δὲν ἔχει ὑπηρεσία προπαγάνδας. Καὶ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα δὲν συναντᾶ πιὰ καμμιὰ ἀντίστασι στὸν τόπο μας.

4. Ἐπέτυχε ἐπίσης τὴν διάλυσι τοῦ εἰδικοῦ τμήματος τοῦ Β΄ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τοῦ ΓΕΣ ποὺ εἶχε σὰν ἔργο του τὴν παρεμπόδισι τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογικῆς διεισδύσεως, τὴν καταπολέμησι τῶν διαβρωτικῶν προπαγανδῶν καὶ τὴν συνεχῆ τόνωσι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος στὸ Στράτευμα. Ἔτσι ὁ κομμουνισμὸς μπορεῖ πιὰ νὰ διεξάγη ἀνενόχλητος τὴν ὑπονομευτική του ἐργασία στὶν Ἔνοπλες Δυνάμεις μας!

5. Ἐπέβαλε ἀκόμη ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς καὶ τὴν κατάργησι τῆς ἀπομονώσεως τῶν ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὸν Στρατό. Ἔτσι τώρα οἱ ἐπικίνδυνοι κομμουνισταὶ μποροῦν νὰ ἀνασυστήσουν τὴν παράνομη ὀργάνωσι στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις (ΚΟΣΣΑ).

6. Ἐπέτυχε τὴν ἐξαπόλυσι πραγματικοῦ διωγμοῦ ἐναντίον ὅλων τῶν συνειδητὰ ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων. Παντοῦ οἱ ἀντικομμουνισταὶ διώκονται: στὰ ὑπουργεῖα, στὴν παιδεία, στὸν στρατό, στὴν δικαιοσύνη, στὰ σώματα ἀσφαλείας, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικομμουνιστοῦ ἐπισύρει τὴν ἐξοντωτικὴ δίωξι: μετάθεσι, ἀπόλυσι, δυσφήμισι, ἐξαναγκασμὸ σὲ παραίτησι. Μὲ ἰδιαίτερη μανία κυνηγήθηκαν οἱ λεγόμενοι «σοβιετολόγοι» δηλ. οἱ κ.κ. Ε. Σταυρίδης, Γ. Γεωργαλᾶς, Γρ. Γραμματικόπουλος κ.ἄ. σὰν εἰδικοὶ γιὰ τὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ. Στὸν διωγμὸ τῶν ἀντικομμουνιστῶν πρωτοστάτησαν οἱ Ὑφυπουργοὶ Προεδρίας καὶ Ἐσωτερικῶν κ.κ. Μυλωνᾶς καὶ Ἔξαρχος, ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Πολυχρονίδης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ΓΕΣ, ἀντιστράτηγος κ. Γεννηματᾶς.

7. Ἐπέτυχε τὴν κατάργησι ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστικῶν ἐκδόσεων. Τὸ Κράτος σταμάτησε κάθε ἔκδοσι (τῆς Προεδρίας, τοῦ ΓΕΣ κλπ.) ποὺ ἦταν δυνατὸν καθ' οἱονδήποτε τρόπο νὰ στενοχωρήση τὸν διεθνῆ κομμουνισμὸ (ΕΣΣΔ) ἢ καὶ τὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ (ΕΔΑ). Σήμερα ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μόνη χώρα στὴν γῆ ὅπου οἱ «διαμορφωταὶ τῆς κοινῆς γνώμης», τὰ στελέχη τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας δὲν παίρνουν καμμιὰ ἐπίσημη γραμμὴ ἐπάνω στὰ φλέγοντα ἐθνικὰ ζητήματα.

8. Πραγματοποίησε τὸν πλήρη ἀποχρωματισμὸ τῆς ραδιοφωνίας στὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Ρωσία καὶ οἱ σύμμαχοί της πραγματοποιοῦν καθημερινὰ 12 ὧρες ραδιοφωνικῆς προπαγάνδας στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, οἱ ἑλληνικοὶ ραδιοσταθμοὶ ἀπαγορεύεται νὰ ἀναφέρουν ἀκόμη καὶ τὴν λέξι «κομμουνισμός». Καὶ ἐνῶ ἡ ΕΔΑ διαθέτει τρεῖς ἕως τέσσερις ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς ἡμερησίως (ραδιοσταθμὸς «Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας») οἱ ἑλληνικοὶ ραδιοσταθμοὶ ἀπαγορεύεται νὰ θίξουν καθ' οἱονδήποτε τρόπο τὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ γιὰ νὰ μὴ «κομματίζονται».

9. Ἀπέσπασε τὴν ἀπόφασι τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀποκαταστήση ἀπὸ κάθε πλευρὰ διάφορες κατηγορίες ἀμνηστευθέντων κομμουνιστῶν καταδίκων (ἐπαναχορήγησις συντάξεων κ.λ.π.). Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἠθικὴ νίκη καὶ δικαίωσι τοῦ κομμουνισμοῦ.

10. Ἐξανάγκασε τὸ Κράτος νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνη (ἀνατρέποντας προηγούμενο πόρισμα τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως) τὴν διάλυσι 8 ἀντικομμουνιστικῶν ὀργανώσεων, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὀργιάζουν πάνω ἀπὸ 40 παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, μέλη τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὑπουργοί!

11. Κατάκτησε ἕνα πλῆθος ἐργατοϋπαλληλικῶν σωματείων, ἀγροτικῶν συνεταιρισμῶν, ἐργατικῶν κέντρων καὶ ἄλλων συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων.

12. Κατόρθωσε τελικὰ νὰ ἐπιβάλη τὸ νομοσχέδιο περὶ συνδικαλισμοῦ ποὺ ἀνοί-

γει διάπλατα τὸν δρόμο γιὰ τὴν ὑποδούλωσι τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλισμοῦ στὸ ΚΚΕ καὶ τὴν μετατροπή του σὲ ὄργανο τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως.

13. Κατάκτησε ἕνα τεράστιο ἀριθμὸ δήμων καὶ κοινοτήτων καὶ τοὺς μετατρέπει σὲ βάσεις ἐπαναστατικῶν ἐξορμήσεων.

14. Ἀπέκτησε ἀπόλυτη ἀσυδοσία στὴν δραστηριότητά του, μὲ ἀποτέλεσμα μία πρωτοφανῆ ἀνάπτυξι τῆς προπαγάνδας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ κομματικοῦ (ΕΔΑ) καὶ παρακομματικοῦ του μηχανισμοῦ («Λαμπράκηδες» κ.λ.π.). Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμός, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ΕΑΜ ἄρχισε νὰ μαζικοποιεῖται. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὰ δεκεμβριανά, ὁ κομμουνισμὸς βρίσκεται ξανὰ σὲ μιὰ φάσι πραγματικῆς ἀνόδου. Γιὰ πρώτη φορὰ στὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια ἀποκτᾶ μαζικὴ βάσι, γερὲς ὀργανώσεις, καλὰ συγκροτημένες μονάδες κρούσεως.

***

Σὲ ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ μερικὲς ἄλλες ἐξελίξεις, ποὺ ἐπίσης διευκολύνουν τὴν δραστηριότητα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ προωθοῦν τὰ σχέδιά του. Οἱ ἐξελίξεις αὐτὲς εἶναι:

1. Ἡ ἑλληνοβουλγαρικὴ συμφωνία ἡ ὁποία ἔγινε κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἐξυπηρετῆ μόνο τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν προπαγάνδα τῆς ΕΔΑ.

2. Ἡ προσέγγισις μὲ τὴν Μόσχα, λόγῳ τοῦ κυπριακοῦ. Ἡ ἔλλειψις κάθε διαφωτίσεως, ἐπιτρέπει στὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα νὰ δημιουργῆ τὴν ψευδέστατη ἐντύπωσι ὅτι δῆθεν ἡ Μόσχα ὑποστηρίζει τὴν Ἕνωσι καὶ ὅτι τάχα αὐτὴ προστατεύει τὴν Κύπρο ἀπὸ τὴν Τουρκία.

3. Ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸ ΝΑΤΟ λόγῳ τοῦ κυπριακοῦ.

4. Ὁ ἀντιαμερικανισμὸς ποὺ καλλιεργεῖται ἐπίμονα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ στὸν ὁποῖον ὑποκύπτει βλακωδέστατα ὁ ἀστικὸς τύπος καὶ τὸ Κράτος (ἀντιαμερικανικὲς ἐκδηλώσεις, διακοπὴ τῆς ἀναμεταδόσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς», κ.λ.π.).

Οἱ ἐξελίξεις αὐτὲς δημιουργοῦν ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν ΕΔΑ ψυχολογικὸ κλῖμα καὶ ἐνισχύουν τὶς τάσεις γιὰ συνεχῆ διεύρυνσι τοῦ «ἀνοίγματος πρὸς τὰ ἀριστερᾶ».

***

Ἡ χώρα μας γλυστρᾶ πρὸς τὸν κομμουνισμό. Κάθε μέρα κάνουμε καὶ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο βῆμα ἀπὸ τὴν Δημοκρατία πρὸς τὸν κομμουνισμό.

Στὴν κοινὴ γνώμη, στὸν ἀστικὸ τύπο, σὲ τμῆμα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ στὸ Κράτος βασιλεύει μία ἐπικίνδυνη σύγχυσις ἰδεῶν.

Ὁ κομμουνισμὸς κατακτᾶ σιγά-σιγὰ τὴν κυβερνῶσα παράταξι ἐκ τῶν ἔνδον.

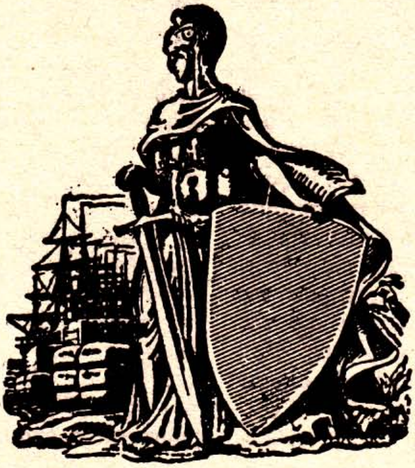
Ὁ κομμουνισμὸς ἄρχισε νὰ κατακτᾶ τὸ Κράτος.

Ὁ κομμουνισμὸς ἄρχισε νὰ διεισδύη στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις.

Κανεὶς δὲν ἀντιμετωπίζει σήμερα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, τὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή.

Κανεὶς δὲν ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο, δὲν σημαίνει συναγερμό, δὲν προβάλλει ἀντίστασι. Ἡ μόνη ὀργανωμένη δύναμις ποὺ ἀπέμεινε καὶ δρᾶ σήμερα στὴν Ἑλλάδα εἶναι ὁ κομμουνισμός.

Ὁ κίνδυνος τῆς κομμουνιστικοποιήσεως δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἄμεσος. Ἀλλὰ στὶς σημερινὲς συνθῆκες ὁ χρόνος δουλεύει σταθερὰ γιὰ τοὺς κομμουνιστάς. Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀποφύγουμε νέα δεινὰ εἶναι ἡ ταχεία συνειδητοποίησις αὐτῆς τῆς ἀλήθειας ἀπὸ ὅλους μας.



ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΙ ΕΝΟΠΛΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

«Ὁ Στάλιν εἶχεν εἴπει ὅτι τὰ ἀστικὰ κόμματα εἶναι ἐκλογικοὶ μηχανισμοὶ ἐνῶ τὸ Κ. Κ. εἶναι ἐπαναστατικὸς στρατός. Καὶ εἰς τὸν ἐπαναστατικὸν αὐτὸν στρατόν, ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις μὲ τὸν εὐφημισμὸν τῆς «εἰρηνεύσεως», προσφέρει τὰ ἀνώτερα στελέχη, τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς Ἀκαδημίας τῶν ἐκτοπίσεων καὶ τῶν φυλακῶν. Καὶ ἐνῶ ἀνασυγκροτοῦνται τὰ στελέχη τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ τῶν κομμουνιστῶν, ἡ κυβέρνησις ἐπιχειρεῖ ταυτοχρόνως τὴν φθορὰν τῶν στελεχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ἡ εὐθύνη εἶναι βαρυτάτη».

Γ. Παπανδρέου (13 Ἰανουαρίου 1950)

Τὸ «ξεχαρβάλωμα» τοῦ Στρατοῦ προϋπόθεσις τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως

Ὁ Λένιν ἔχει καθορίσει ὡς ἑξῆς τοὺς τρεῖς ὅρους τῆς νίκης τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως.

α) Νὰ ὑπάρχουν ἰσχυραὶ κομματικαὶ ὀργανώσεις μέσα εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ τὰ συνδικᾶτα.

β) Νὰ ὑπάρχουν ἰσχυραὶ κομματικαὶ ὀργανώσεις εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰ ζωτικὰ κέντρα τῆς χώρας.

γ) Νὰ ἔχουν ἐξουδετερωθῆ καὶ διαβρωθῆ αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιδράσουν εἰς μίαν κομμουνιστικὴν ἐπαναστατικὴν ἐξόρμησιν.

Ἐὰν ἐξασφαλίσωμεν αὐτοὺς «τοὺς τρεῖς ὅρους τῆς νίκης» διδάσκει τοὺς ὀπαδούς του ὁ Λένιν, τότε, θὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀνεξαρτήτως τοῦ ποσοστοῦ ψήφων καὶ τῆς μαζικῆς δυνάμεως ποὺ ἀντιπροσωπεύομεν. Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἐὰν δὲν ἔχωμεν καὶ τοὺς «τρεῖς ὅρους», τότε, ὅσον μεγάλη καὶ ἐὰν εἶναι ἡ ἐκλογική μας δύναμις εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβωμεν τὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ στερεωθῶμεν εἰς αὐτήν. Διὰ τοῦτο, σκοπὸς τῆς δραστηριότητος ἑνὸς Κ.Κ. δὲν εἶναι ἡ κατάκτησις τῆς λαϊκῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς πλειοψηφίας ἀλλὰ ἡ βαθμιαία ἐξασφάλισις τῶν «τριῶν λενινιστικῶν ὅρων τῆς νίκης».

Εἰς τὴν χώραν μας ἡ πρώτη προϋπόθεσις τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως ὑπῆρχεν πάντοτε ἐν μέρει, λόγῳ τῆς ἀξιολόγου ἐπιρροῆς τοῦ κομμουνισμοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν μαζῶν. Τώρα ὁλοκληροῦται διὰ τῆς ταχείας κατακτήσεως τῶν ἐργατικῶν σωματείων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τὰ ὀργανά των, κατακτήσεως ἡ ὁποία ἤρχισεν μετὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου λόγῳ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἐχθρικῆς στάσεως τοῦ Κράτους ἔναντι τῶν ἀντικομμουνιστῶν συνδικαλιστῶν.

Ἡ δευτέρα προϋπόθεσις ὑπῆρχεν δυστυχῶς πάντοτε. Τὸ 1935, τὸ Κ.Κ.Ε. καθώρισεν τὸν «ἄξονα τῆς ἐπαναστάσεως» εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἑξῆς: Πειραιεύς — Ἀθῆναι — Λάρισα — Θεσσαλονίκη — Καβάλα. Ἐὰν καταλάβωμεν αὐτὰ τὰ ζωτικὰ κέντρα τῆς χώρας, λέγουν οἱ κομμουνισταί, ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς θὰ παραλύση, θὰ καταρρεύση καὶ θὰ πέση εἰς τὰς χεῖρας μας. Καὶ εἰς τὰ κέντρα αὐτὰ ὁ κομμουνισμὸς ἦτο καὶ παραμένει ἰσχυρός.

Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ κατακτήση εἰς τὴν χώραν μας τὸν τρίτον ὅρον τῆς νίκης του. Αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας παρέμενον σταθερὰ στηρίγματα τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ μας καθεστῶτος. Αἱ κομμουνιστικαὶ προσπάθειαι διαβρώσεως πρὸς τὰς Ε.Δ. καὶ τὰ Σ.Α. ἀπέτυχον. Τὸ φράγμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ πρὸς αὐτὰς τὰς κατευθύνσεις ἦτο ἀδιαπέραστον. Καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις — ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν της, ἔνοπλον ἢ «εἰρηνικήν» — ἀπετρέπετο. Διότι ὅπως γράφει ὁ Λένιν εἰς τὸ ἔργον του «ἡ προλεταριακὴ ἐπανάστασις καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουτσκυ», *«καμμιὰ ἐπανάστασις δὲν ἐπραγμοποιήθη, καὶ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατὸς εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον ὀχυρὸν τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος... Ἡ πρώτη λοιπὸν πρᾶξις κάθε ἐπαναστάσεως εἶναι ἡ διάλυσίς του».*

Αὐτὸ τὸ «ξεχαρβάλωμα» τοῦ Στρατοῦ ὡς παράγοντος ἀνασχέσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἤρχισεν ἤδη εἰς τὴν χώραν μας. Ἂς μὴ ἀπατώμεθα. Μετὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου καὶ συγκεκριμμένως ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1964, ὁ Στρατός μας ἤρχισεν νὰ ἀχρηστεύεται ὡς «ὀχυρὸν τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος». Διότι ὑπὸ τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν καὶ μὲ τὰς πραξικοπηματικὰς ἐνεργείας τῆς ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ε.Κ. δρώσης ἰσχυρᾶς «κεντροαριστερᾶς» φράξιας, ἡ Κυβέρνησις ἤρχισεν νὰ λαμβάνη εἰς τὸ Στράτευμα, ὡρισμένα μέτρα τὰ ὁποῖα, πρᾶγμα ποὺ προφανῶς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται ἡ ἰδία, ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν καὶ τῆς τρίτης, βασικωτέρας, προϋποθέσεως διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν χώραν μας.

Ἡ κομμουνιστικὴ τακτικὴ ἔναντι τῶν Ε.Δ.

Ὁμιλῶν εἰς τὴν 12ην ὁλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ὁ ἡγέτης τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ Κ. Κολιγιάννης, εἶχεν καθορίσει ὡς ἑξῆς τὴν ἀκολουθητέαν ἔναντι τῶν Ε.Δ. τακτικήν.

1. Δυσφήμησις τῶν ΕΔ διά: συνεχῶν ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καὶ ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν ἀξιωματικῶν, κατηγορουμένων ὡς «φασιστῶν»· διὰ τῆς προπαγανδιστικῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς ἀντικομμουνιστικῆς ἐκπαιδεύ-

σεως καὶ διαφωτίσεως εἰς τὸ Στράτευμα χαρακτηριζομένων ὡς δῆθεν «κομματικῶν» καὶ «πολιτικῶν» ἐνεργειῶν· διὰ τῆς μηδενίσεως τοῦ ἔργου τῶν ΜΟΜΑ· καὶ διὰ τοῦ συστηματικοῦ θορύβου περὶ «τρομοκρατίας» τῶν ΤΕΑ χαρακτηριζομένων ὡς... «παρακρατικῶν ὀργανώσεων τῆς ὑπαίθρου»!

2. Προσεταιρισμὸς ὡρισμένων μελῶν τῶν Ε.Δ. ἢ στρωμάτων συνδεομένων μὲ αὐτά, ἤτοι τῶν ὑπαξιωματικῶν, τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐργοστάσια καὶ ἐπιχειρήσεις.

3. Ἐξασθένησις τῶν Ε.Δ.: διὰ τῆς μειώσεως τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν· τοῦ περιορισμοῦ τῆς θητείας· τῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ των μὲ σύγχρονα ὅπλα· τοῦ θορύβου κατὰ τῶν ἐκτελουμένων ἑκάστοτε γυμνασίων· τοῦ κινήματος κατὰ τῶν βάσεων· τῆς προπαγάνδας πρὸς ἀπόσπασιν ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ κ.λ.π.

4. Ἐξουδετέρωσις τῶν Ε.Δ. ὡς παράγοντος συνεχοῦς τονώσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, συντηρήσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ φρονήματος καὶ ἐξάρσεως τῆς ἀνάγκης διαρκοῦς ἐπαγρυπνήσεως. Αὐτὴν τὴν ἐπιδίωξιν ἐξυπηρετοῦν αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ραδιοσταθμῶν καὶ τῶν ἐντύπων τῶν Ε.Δ., ἡ ἀπαίτησις καταργήσεως τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἰς τὰς Ε.Δ. μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «ἀπολιτικοποιήσεώς» των (ὡς ἐὰν τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ εἶναι κομματικόν) κ.λ.π.

5. Τέλος, ἄρσις τῶν ἐμποδίων εἰς τὴν κομμουνιστικὴν διείσδυσιν εἰς τὰς Ε.Δ. διὰ τῆς προβολῆς τοῦ αἰτήματος περὶ «καταργήσεως τῶν διακρίσεων εἰς τὸ Στράτευμα», δηλ. διὰ τῆς καταργήσεως τῆς ἀπομονώσεως τῶν ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὰς Ε.Δ. Πάντα ταῦτα ἐπραγματοποιήθησαν ἤδη ἐπιτυχῶς ἢ πραγματοποιοῦνται ἐν ὀνόματι τοῦ... «ἐκδημοκρατισμοῦ».

Αἱ ἐπιτυχίαι τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὰς Ε.Δ.

Αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος διατυπωθεῖσαι κατηγορίαι κατὰ τῶν ἡγετῶν καὶ στελεχῶν τῶν Ε.Δ. ἐπροκάλεσαν βαθεῖαν πικρίαν εἰς τὸ Στράτευμα μὲ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τῶν στελεχῶν του τὰ ὁποῖα εἶδον νὰ βάλλονται ἀπὸ ἕνα ἀστικὸν κόμμα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο μία μείωσις τῆς διαθέσεώς των πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, μετὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου, ἤρχισαν νὰ ἱκανοποιοῦνται ἀρκεταὶ κομμουνιστικαὶ καὶ «κεντροαριστεραί» ἀξιώσεις περὶ τῶν Ε.Δ. Ἰδοὺ ἕνας χαρακτηριστικὸς πίναξ:

1. Τὴν 11ην Ἀπριλίου, ἡ Ε.Δ.Α., δι' ἐρωτήσεως βουλευτῶν της ζητεῖ «νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὰς διακρίσεις εἰς τὸν Στρατόν». Πράγματι, αἱ «διακρίσεις» εἶχον ἤδη τερματισθῆ. Σήμερον πλέον, οἱ σεσημασμένοι, ὀργανωμένοι καὶ ἐπικίνδυνοι κομμουνισταὶ δὲν ἀπομονώνται ὡς ἐγίνετο μέχρι τοῦδε εἰς ὡρισμένας μονάδας (Κολυνδροῦ καὶ Ἐρατύρας) ὥστε νὰ μὴ θέτουν ἐν κινδύνῳ τὴν συνοχὴν τοῦ Στρατεύματος, ἀλλὰ διασκορπίζονται εἰς ὅλον τὸν χῶρον τῶν Ε.Δ., ὁπλίζονται κανονικῶς, ζοῦν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στρατιώτας καὶ ἀνενόχλητοι δύνανται πλέον νὰ δροῦν διὰ τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ Στρατοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν κομματικῶν πυρήνων. Τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἤργησαν νὰ φανοῦν: ἡ συμμετοχὴ στρατιώτου εἰς τὸν «μαραθώνιον τῆς εἰρήνης», ἡ ἀναγραφὴ κομμουνιστικῶν συνθημάτων εἰς στρατῶνας, αἱ καταγγελίαι στρατιωτῶν κατὰ ἀξιωματικῶν κ.λ.π.

2. Τὴν 11ην Ἀπριλίου μὲ ἐρώτησιν βουλευτῶν της, ἡ ΕΔΑ ζητεῖ νὰ παύσῃ ἡ ἔκδοσις ἢ ἐπιχορήγησις ἐντύπων (ἐθνικοῦ καὶ ἀντικομμουνιστικοῦ περιεχομένου) ἀπὸ τὸ Γ.Ε.Σ.

Καὶ πράγματι, τὸ Γ.Ε.Σ. εἶχεν ἤδη διακόψη τὴν ἔκδοσιν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος του «Φωνὴ τῶν ΤΕΑ» καὶ ὅλας τὰς τοπικὰς ἐκδόσεις διαφόρων μονάδων Στρατοῦ καὶ ΤΕΑ. Ἐν συνεχείᾳ, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀξιώσεων τῆς Ε.Δ.Α., διέκοψεν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον, διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Γεννηματᾶ τὴν ἀγορὰν

παντὸς ἐντύπου ὡς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Β΄ Γραφείου ἔκδοσιν τοῦ 15μέρου ὀργάνου «Ἐπίκαιρα Θέματα» τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρει μόνον μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν διὰ νὰ τοὺς ἐνημερώνη ὑπευθύνως μὲ τὰς ἐπισήμους «θέσεις», ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν θεμάτων, μὲ πνεῦμα ἀπολύτως ὑπερκομματικόν, καθαρῶς ἐθνικὸν καὶ ἀποκλειστικῶς ἀντικομμουνιστικόν.

3. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, (12 Ἀπριλίου 1964), ἡ Ε.Δ.Α. ἐζήτησεν καὶ τὴν κατάπαυσιν πάσης ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως διὰ τοῦ δικτύου τῶν ραδιοσταθμῶν τῶν Ε.Δ. Τὸ αἴτημα ἐπανελήφθη καὶ τὴν 29ην Μαΐου ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ε.Δ.Α. εἰς τὴν Βουλήν.

Τὸ αἴτημα ἱκανοποιήθη κατὰ μέγα ποσοστόν. Οἱ ραδιοσταθμοὶ τῶν Ε.Δ. ἔπαυσαν νὰ παίζουν σοβαρὸν ρόλον εἰς τὸ θέμα τῆς ἐθνικῆς καὶ τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, δηλ. ἔπαυσαν νὰ ἐκπληροῦν τὸν κυριώτερον ἐκ τῶν εἰδικῶν λόγων τῆς ὑπάρξεώς των. Αἱ ἐκπομπαί των «ἀπεχρωματίσθησαν», κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ θίγεται οὔτε ὁ διεθνής, οὔτε καὶ ὁ ἐγχώριος κομμουνισμός.

4. Τὴν 17ην Ἀπριλίου, ὁ βουλευτὴς τῆς Ε.Δ.Α. κ. Ἠλιόπουλος ἠρώτησεν τὸν Ὑφυπουργὸν Προεδρίας κ. Μυλωνᾶν, γνωστὸν διὰ τὰς ἰδιαιτέρως καλάς του σχέσεις μὲ τὴν ΕΔΑ, ἐὰν ὡρισμένοι ἐκ τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τοῦ κομμουνισμοῦ (ἀνέφερεν ὀνομαστικῶς τοὺς κ.κ. Γ. Γεωργαλᾶν καὶ Ἐλ. Σταυρίδην) οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο ἄλλοτε εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Διαφωτίσεως τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται εἰς τὸ Γ.Ε.Σ. Ὁ κ. Μυλωνᾶς, ὅπως πράττη πάντοτε ἔναντι τῶν κομμουνιστῶν, ἔσπευσεν νὰ ἀπολογηθῇ, δηλώσας (καὶ μάλιστα ψευδῶς) ὅτι ὁ ἴδιος τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον του (μὲ τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ!) καὶ νὰ ὑποσχεθῇ οὐσιαστικῶς ὅτι θὰ μεριμνήση διὰ τὴν ἀπόλυσίν των καὶ ἀπὸ τὸ Γ.Ε.Σ.

Πράγματι, μετὰ ἀπὸ μικρὰν καθυστέρησιν ἡ ὁποία ἐπροκάλεσεν νέα σχόλια τοῦ κομμουνιστικοῦ καὶ κεντροαριστεροῦ τύπου, ὁ Ἀρχηγὸς Γ.Ε.Σ. κ. Γεννηματᾶς, ἀπέλυσεν ἀπὸ 16ης Ἰουνίου ὅλο τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, τὸ ὁποῖον οὕτω διελύθη οὐσιαστικῶς διότι βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λειτουργήση ἄνευ τῶν εἰδικῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρύνθησαν. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐργασθέντες εὐσυνειδήτως ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εἰς τὰς Ε.Δ. καὶ ἀπολαμβάνοντες τῆς ἀπεριορίστου ἐκτιμήσεως τοῦ Σώματος τῶν Ἀξιωματικῶν, ἀπελύθησαν σκαιῶς (ἄνευ εἰδοποιήσεως, πληροφορηθέντες τὴν ἀπόλυσίν των ἀπὸ τὸν κενταριστερὸν τῦπον) καὶ παρανόμως (διότι εἶχον συμβάσεις μέχρι τέλους τοῦ ἔτους) καὶ μὲ καταφανῶς ἐκδικητικὸν πνεῦμα (δὲν τοὺς καταβάλλονται αἱ νόμιμοι ἀποζημιώσεις, δὲν εἰδοποιεῖται ἁρμοδίως τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας κ.λ.π.).

5. Σημαντικὸν μέτρον, εἶναι καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν ληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γεννηματᾶ ἀλλὰ μὴ ἐφαρμοσθεῖσα ἀκόμη ἀπόφασις περὶ τῶν ὑπαξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σιτίζονται εἰς τὰς λέσχας ἀξιωματικῶν, θὰ διαμένουν ἐκτὸς τῶν στρατώνων, θὰ παραθερίζουν μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, θὰ λέγονται «κύριοι» κ.λ.π. Ἡ ἐνέργεια αὐτή, φαινομενικῶς «δημοκρατική», ἔχει μέγα βάθος. Διότι θὰ προκαλέση δυσαρεσκείας μεταξὺ ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν καὶ θὰ ἀποσπάση τοὺς τελευταίους ἀπὸ τὸν στρατιώτην, πλησίον τοῦ ὁποίου (αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ εἰδικὸς ρόλος τοῦ ὑπαξιωματικοῦ) πρέπει νὰ εὑρίσκονται συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως. Διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ θὰ μειωθῇ ἡ συνοχὴ τοῦ Στρατεύματος καὶ θὰ χαλαρωθῇ ἐπικινδύνως ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡς ἀνεφέρθη, κινοῦνται ἤδη ἐλευθέρως καὶ οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι κομμουνισταί.

6. Τὴν 30ην Μαΐου, ἡ «Αὐγή» ἤρχισεν ἐκστρατείαν διὰ τὴν ἐξόντωσιν ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ διὰ δηλώσεις του πρὸς ξένην ἐφημερίδα, αἱ ὁποῖαι δὲν τῆς ἤρε-

σαν διότι ἐξέφραζον μίαν ὑπερτάτην ἐμμονὴν εἰς τὰς συμμαχίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 12ην Ἰουνίου ἀνεκοινώθη ἡ ἐπιβολὴ αὐστηρᾶς τιμωρίας εἰς τὸν περὶ οὗ λόγος στρατιωτικόν, ὑποστράτηγον κ. Μπαλτόπουλον.

Προσπάθεια τρομοκρατήσεως τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ κ. Μπαλτοπούλου ἀπέβλεπεν εἰς τὴν κατατρομοκράτησιν τῶν ἀξιωματικῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συστηματικῶς ἐπιδιώκει ὁ κομμουνισμός. Διὰ τοῦτο ἡ προπαγάνδα του φροντίζει νὰ καλλιεργῆ κλῖμα φοβίας εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς διὰ νὰ τοὺς ἀχρηστεύση ἐθνικῶς. Χαρακτηριστικὰ δείγματα αὐτῆς τῆς κομμουνιστικῆς τακτικῆς εἶναι:

α) Ἡ θορυβώδης ἐκστρατεία περὶ δῆθεν ὑπάρξεως μυστικῆς ὀργανώσεως εἰς τὸ Στράτευμα, τοῦ Ι.Δ.Ε.Α., καὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως αὕτη διαλυθῆ καὶ παταχθῆ. Τὴν 27ην Μαΐου, ἡ Ε.Δ.Α. μὲ ἐρώτησιν — σύστασίν της ἐκάλεσε τὴν Κυβέρνησιν «νὰ λάβη τὸ ταχύτερον τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τοῦ Ι.Δ.Ε.Α. στὸ Στρατό».

β) Ὁ ἀνόητος ἰσχυρισμός, μὲ ἀφορμὴν τὰ κατατεθέντα ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην κ. Χονδροκούκην κατὰ τὴν διάρκειαν δίκης του εἰς τὸ στρατοδικεῖον τῆς Κοζάνης ὅτι δῆθεν εἰς τὸ Στράτευμα εἶχεν καταστρωθῆ σχέδιον πραξικοπήματος διὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου. («Αὐγὴ 22 Μαΐου).

γ) Τὸ αἴτημα τῶν κομμουνιστῶν «νὰ τιμωρηθοῦν οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ ἀνεμίχθησαν στὶς ἐκλογὲς ὑπὲρ τῆς Ε.Ρ.Ε.», προβληθὲν δι' ἐρωτήσεως βουλευτῶν τῆς Ε.Δ.Α. τὴν 23ην Μαΐου.

δ) Τὸ αἴτημα τῶν κομμουνιστῶν «νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὰ φασιστικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ Στράτευμα», προβληθὲν δι' ἄρθρου τοῦ Ζ. Ζωγράφου, ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. δημοσιευθὲν τὴν 10ην Ἰουνίου εἰς τὴν «Αὐγήν».

ε) Ἡ ἀπαίτησις τῶν κομμουνιστῶν νὰ διενεργηθοῦν ἀνακρίσεις διὰ διαφόρους στρατιωτικὰς εἰδήσεις ἢ διὰ μεταδόσεις τῶν στρατιωτικῶν ραδιοσταθμῶν, ἀπαίτησις ἱκανοποιηθεῖσα ἀπὸ τὸ Γ.Ε.Σ. τὸ ὁποῖον διηξήγαγεν ἀνακρίσεις διὰ νὰ διαπιστώση λ.χ. ἐὰν πράγματι ὁ κεντρικὸς ραδιοσταθμός του εἶχεν χαρακτηρίση τὴν πορείαν τῶν 115 κομμουνιστικῶν σωματείων ὡς κομμουνιστικὴν κ.λ.π.

στ) Ἡ ἐκστρατεία τῶν κομμουνιστῶν ἐναντίον τῆς δι' οἱονδήποτε λόγον ἐπιβολῆς τιμωριῶν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς εἰς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι συμβαίνει νὰ εἶναι ἀριστεροί. Σχετικὴν ἐρώτησιν ὑπέβαλον βουλευταὶ τῆς Ε.Δ.Α. τὴν 18ην Ἰουνίου διαμαρτυρόμενοι διὰ τὴν τιμωρίαν δύο στρατιωτῶν, τοῦ πρώτου ἐπειδὴ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν μονάδα του χωρὶς ἄδειαν καὶ τοῦ δευτέρου ἐπειδὴ μετέβη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Δ.Α. Τοῦτο ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς στρατιώτας νὰ ἀπευθύνονται κατευθεῖαν εἰς τόν... Ὑπουργὸν Ἀμύνης διὰ νὰ ζητοῦν τὴν τιμωρίαν τῶν ἀξιωματικῶν των! Καὶ τὰ αἰτήματά των αὐτὰ ὑποστηρίζονται καὶ ἀπὸ τὴν «Ἐλευθερίαν»!

ζ) Ἡ συνεχιζομένη ἐκστρατεία κατὰ τῶν ΤΕΑ ὡς... «παρακρατικῶν» ὀργανώσεων.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κλίματος, προεβλήθη τὸ θρασύτατον αἴτημα τῆς Ε.Δ.Α. ὅπως οἱ ἔχοντες πρὸς τοῦτο τὰ τυπικὰ προσόντα κομμουνισταὶ κατατασσόμενοι εἰς τὸ Στράτευμα, γίνονται ἔφεδροι ἀξιωματικοί! Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἀπεκλείσθη ὁριστικῶς ἡ ἀποδοχὴ καὶ αὐτῆς τῆς ἀξιώσεως!

Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι ἡ προσπάθεια τρομοκρατήσεως τῶν ἀξιωματικῶν δὲν πίπτει ἐντελῶς εἰς τὸ κενὸν διότι συμπίπτει μὲ ὡρισμένας ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως ὡς εἶναι ὁ χορὸς τῶν μεταθέσεων, ἡ τοποθέτησις εἰς ὅλας τὰς ἐπικαίρους θέσεις ἐπιδεικτικῶς κεντρώων ἀξιωματικῶν, ἡ διενέργεια ἀνακρίσεων εἰς βάρος ἀντικομμουνιστῶν ἀξιωματικῶν, ὁ θόρυβος περὶ Ι.Δ.Ε.Α. κ.λ.π.

Ὁ σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν

Ὁ σκοπὸς ὅλης αὐτῆς τῆς ἐντόνου δραστηριότητος τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι

τῶν Ε.Δ., διετυπώθη ἐπιγραμματικῶς ἀπὸ τὸν κ. Ἠλιοῦ, εἰς μίαν ὁμιλίαν του εἰς τὴν Βουλήν, τὴν 12ην Μαΐου 1964, ὅπου μεταξὺ ἄλλων εἶπεν καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: *«Ἡ ἐξωτερική μας πολιτικὴ στηρίζεται στὰ ἑξῆς τέσσερα ψεύδη: Ὅτι κινδυνεύουμε ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ τὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες, ὅτι φίλοι μας εἶναι ἡ Τουρκία καὶ ἡ Μ. Βρεταννία, ὅτι τὸ ΝΑΤΟ ἐξασφαλίζει τὴν ἄμυνάν μας καὶ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς πρέπει νὰ βλέπη τὴν Ἀριστερὰ ὡς ἐχθρά»*

Εἶναι φανερὸν ποὺ θὰ ὡδήγη ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἐπιβολὴ τῶν κομμουνιστικῶν θέσεων ὅτι:

α) Δὲν κινδυνεύομεν ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν συνασπισμόν.

β) Ἡ Τουρκία καὶ ἡ Μ. Βρεταννία εἶναι ἐχθροί.

γ) Τὸ ΝΑΤΟ δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἄμυνάν μας καὶ

δ) Ὁ Στρατὸς δὲν πρέπει νὰ βλέπη τὸν κομμουνισμὸν ὡς ἐχθρόν.

Ἐπανίδρυσις τῆς ΚΟΣΣΑ

Συνοψίζοντες, ἔχομεν λοιπόν:

1. Παροχὴν δυνατοτήτων διεισδύσεως τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὰς Ε.Δ., τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν στρατιωτῶν.

2. Κατάργησιν τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἰς τὰς Ε. Δ., πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει εἰς κανένα ἄλλον στρατὸν τοῦ ΝΑΤΟ.

3. Πικρίαν, ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποθάρρυνσιν, εἰς τὰς τάξεις τῶν στελεχῶν τῶν Ε.Δ.

4. Μείωσιν τῆς συνοχῆς τῶν στελεχῶν τῶν Ε.Δ. τόσον διὰ τῆς προκληθησομένης ψυχρότητος μεταξὺ ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν, ὅσον καὶ διὰ τοῦ ἐπιχειρουμένου διαχωρισμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν μὲ κομματικὰ κριτήρια.

5. Χαλάρωσιν τοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν διὰ τοῦ καλλιεργηθέντος πνεύματος «δημοκρατικῆς» ἀπειθαρχίας, διὰ τῆς προκλήσεως φοβίας εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς κατηγορουμένους ἀμέσως ἐπὶ «φασισμῷ» καὶ διὰ τῆς ἐπιχειρουμένης ἀπομακρύνσεως τῶν ὑπαξιωματικῶν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας.

6. Ἄμβλυνσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ φρονήματος εἰς τὰς Ε.Δ. («Ἡ Ἀριστερὰ δὲν εἶναι ἐχθρός», «δὲν ἀπειλούμεθα ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν συνασπισμόν», «οἱ ἐχθροί μαςεἶναι ἐντὸς τοῦ ΝΑΤΟ» κλπ.).

8. Κατάργησιν τῆς ὑπευθύνου ἐνημερώσεως τῶν ἀξιωματικῶν ἐπὶ τῶν φλεγόντων ἐθνικῶν θεμάτων μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀπαραιτήτου δι' οἱοδήποτε στράτευμα κοινῆς στάσεως τῶν στελεχῶν του ἔναντι τῶν ἐν λόγῳ θεμάτων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, εἶναι φανερὸν ὅτι ἤρχισεν νὰ πραγματοποιεῖται τὸ «ξεχαρβάλωμα» τῶν Ε.Δ. ὡς φορέων τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ ὡς ὀχυρῶν τοῦ καθεστῶτος. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν λογικῶς, πρέπει νὰ ἔχη ἀνασυσταθῆ εἰς τὰς Ε.Δ. διὰ πρώτην φορὰν μετὰ ἀπὸ εἰκοσαετίαν περίπου, ἡ περιβόητος Κ.Ο.Σ.Σ.Α. (Κομματικὴ Ὀργάνωσις Στρατοῦ — Σωμάτων Ἀσφαλείας).

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ & Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

«Οἱ κομμουνιστὲς ξέρουν ὅτι δίχως παράνομη δουλειὰ δὲν μποροῦν τελικὰ ν' ἀντιπαλέψουν νικηφόρα τοὺς ἐκμεταλλευτὲς καὶ τὸ καθεστώς τους. Αὐτὸ ἔχει ἀναδειχθῆ σὲ βασικὸ καὶ ἀπαραβίαστο νόμο τῆς ταξικῆς πάλης. Μόνο στηριγμένοι σὲ γερὴ παράνομη ὀργάνωση καὶ δουλειά, μόνο συνδυάζοντας τὴν παράνομη μὲ τὴ νόμιμη δουλειά, οἱ κομμουνιστὲς θὰ μπορέσουν νὰ κερδίσουν τὴ νίκη».

(Ν. Ζαχαριάδη : «Προβλήματα καθοδήγησης στὸ ΚΚΕ»).

Ὁ Μὰρξ διακήρυξε ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔχουν γιὰ σκοπό τους τὴν βελτίωσι τῆς «ἀστικῆς» λεγομένης κοινωνίας, ἀλλὰ τὴν πλήρη καταστροφή της. Ἐπιδιώκουν ὄχι μεταρρυθμίσεις καὶ ἀλλαγὲς στὸ δημοκρατικὸ ἢ γενικώτερα στὸ «ἀστικό» κοινωνικοπολιτικὸ σύστημα, ἀλλὰ τὴν ἀνατροπή του, μὲ ὅλα τὰ μέσα, τὴν «ἐπαναστατική» συντριβή του, τὸ βίαιο ξερρίζωμα τῶν θεσμῶν του μὲ τὴν «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» καὶ τὴν δυναμικὴ ἀντικατάστασί του ἀπὸ ἕνα ὁλότελα διαφορετικὸ οἰκονομικό, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ σύστημα. Ὅσο μεγάλες μεταβολές, ὅσο τολμηρὲς μεταρρυθμίσεις, ὅσο εὐρεῖες ἀλλαγὲς καὶ ἂν συντελεσθοῦν στὸ «ἀστικό» σύστημα, οἱ κομμουνισταὶ δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Γιατὶ στόχος τους δὲν εἶναι τὰ ἐλαττώματα τοῦ συστήματός μας. Εἶναι (πρὸ πάντων) καὶ οἱ ἀρετές του. Δὲν χτυποῦν μόνο τὶς κακὲς πλευρὲς τοῦ «ἀστικοῦ» τρόπου ζωῆς. Χτυποῦν (πρὸ πάντων) καὶ τὶς καλές του. Θέλουν τὴν καταστροφὴ ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος. Δὲν ἐπιζητοῦν τὴν κατάργησι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, τῆς ἀδικίας. Ἐπιζητοῦν τὴν κατάργησι τοῦ ἔθνους τῆς οἰας, τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κάθε ἄλλης ἐλευθερίας, τὴν ὁριστικὴ ἐξάλειψι τοῦ ἀτόμου. Σκοπός τους εἶναι ἡ καταστροφὴ ἑνὸς κόσμου καὶ ἑνὸς πολιτισμοῦ. Τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου καὶ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ γιὰ νὰ πετύχουν αὐτὸ τὸν σκοπό τους μεταχειρίζονται ἀδίστακτα ὅλα τὰ μέσα. Νόμιμα καὶ παράνομα, εἰρηνικὰ καὶ βίαια, φανερὰ καὶ κρυφά. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς νόμους, τοὺς θεσμούς, τὴν ἠθικὴ τοῦ «ἀστικοῦ» κόσμου. Γι' αὐτὸ στὴν δρᾶσι τους ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κόσμου, δὲν δεσμεύονται ἀπὸ τοὺς νόμους του, τὶς ἀρχές του, τὶς παραδόσεις του. Μοναδικὸ κριτήριο στὴν δραστηριότητά τους ἔχουν τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ των. Πιστεύουν ὅτι ὁ σκοπὸς ὄχι ἁπλῶς ἁγιάζει, ὅλα τὰ μέσα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει «ἠθικῶς» τὴν προσφυγὴ σ' αὐτά. Ἡ ἐθνικὴ προδοσία, τὸ ψεῦδος, ἡ κλοπή, ἡ δολοφονία, τὸ ἔγκλημα, ὄχι ἁπλῶς ἐπιτρέπονται κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦνται πρὸς ὄφελος τοῦ κόμματος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται.

Γι' αὐτό, οἱ κομμουνισταί, ἀποτελοῦν

τῆς κοινωνίας μας — ὅλων τῶν θεσμῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν της.

Καὶ καθὼς εἶναι θαυμάσια ὀργανωμένοι σὲ ἀνατρεπτικὰ κόμματα, ποὺ ἐνισχύονται ἀπὸ τὸν διεθνῆ κομμουνισμό, οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ συνιστοῦν σοβαρότατο κίνδυνο γιὰ κάθε δυτικὴ κοινωνία.

Καὶ καμμιὰ τέτοια κοινωνία δὲν ἔχει ἔναντι τῶν μελῶν της δικαίωμα νὰ μὴ χρησιμοποιῇ τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ γενικά, καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας εἰδικά, γιὰ τὴν ἀπόκρουσι αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς.

***

Προορισμὸς τῶν σωμάτων ἀσφαλείας εἶναι ἡ προστασία τῆς «καθεστηκυίας τάξεως». Τὰ σώματα ἀσφαλείας εἶναι ὁ ἀμυντικὸς μηχανισμὸς κάθε συγκροτημένης κοινωνίας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν της. Ἀποστολή τους εἶναι ἡ προληπτικὴ καὶ κατασταλτικὴ ἀντιμετώπισις τῶν κάθε λογῆς ἀντικοινωνικῶν στοιχείων, ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τοὺς ὑφισταμένους νόμους, ἀπορρίπτουν τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς ἐπάνω στὶς ὁποῖες στηρίζεται τὸ συγκεκριμένο κοινωνικὸ οἰκοδόμημα καὶ δροῦν κατὰ τρόπο ποὺ παραβιάζει τὴν καθιερωμένη τάξι καὶ τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας ἢ τῶν νομοταγῶν μελῶν της. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν, μία κοινωνία, νὰ ἀρνηθῇ τὴν χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ ἀμυντικοῦ μηχανισμοῦ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον της;

Ἕνας κλέφτης διώκεται γιατὶ βλάπτει τὴν περιουσία ἑνὸς ἀτόμου, τὴν ὁποία ὀφείλει νὰ προστατεύῃ ἡ κοινωνία. Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως, ὄχι μόνο καταστρέφει ἀδίστακτα κάθε περιουσία ἂν αὐτὸ χρειαστῆ γιὰ τὴν προώθησι τῶν σκοπῶν του, λ.χ. κατὰ τὰ δεκεμβριανὰ ἢ κατὰ τὴν ἀνταρσία, ἀλλὰ καὶ ἔχει σὰν ἐπιδίωξί του τὴν γενικὴ ἀπαλλοτρίωσι ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας ἀπὸ κάθε περιουσιακὸ στοιχεῖο. Ἕνας κλέφτης ἁρπάζει ἕνα πορτοφόλι. Μιὰ συμμορία ληστεύει μία τράπεζα. Καὶ ἡ ἀστυνομία, φυσικά, τοὺς διώκει ἀμείλικτα. Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ὅμως, παίρνει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγρότες τὸ χωράφι καὶ τὰ ζῶα τους, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπαγγελματίες τὶς ἐπιχειρήσεις των, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰδιοκτῆτες τὰ σπίτια τους, ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο τὶς οἰκονομίες του. Πῶς λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ποὺ κυνηγᾶ τὸν μεμονωμένο ληστὴ θὰ ἀδρανήσῃ μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν διακηρυσσόμενη καὶ ἐπιμελῶς σχεδιαζόμενη πρωτοφανῆ ὑπερληστεία;

Ἕνας φονηᾶς σκοτώνει ἕνα μέλος τῆς κοινωνίας. Καὶ ἀσφαλῶς διώκεται γι' αὐτό του τὸ ἔγκλημα. Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως, ὄχι μόνο ἀφαιρεῖ ἀδίστακτα ὁσεσδήποτε ἀνθρώπινες ζωὲς χρειασθῆ γιὰ τὴν προώθησι τῶν σχεδίων του, (λ.χ. στοὺς τρεῖς γύρους του), ἀλλὰ καὶ σκοπεύει σὰν καθεστώς, νὰ ἐξοντώσῃ κάθε πραγματικὸ ἢ πιθανὸ ἀντίπαλό του. Τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα, παντοῦ καὶ πάντοτε, σὲ ὅλες τὶς παραλλαγές τους καὶ μὲ ὁποιονδήποτε ἀρχηγό, στηρίζονται στὴν μόνιμη, μαζική, αἱματηρὴ τρομοκρατία, στὸ συστηματικὸ ἀποδεκάτισμα (ἐκκαθάρισι) τῆς κοινωνίας ἀπὸ κάθε στοιχεῖο ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως κάποτε νὰ καταστῆ ἐπικίνδυνο. Πῶς λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ποὺ κυνηγᾶ ἕνα δολοφόνο, θὰ μείνῃ ἀδιάφορη μπροστὰ στὶς σχεδιαζόμενες μαζικὲς σφαγές;

Δὲν εἶναι νοητό, νὰ διώκονται οἱ ἀτομικοὶ ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀφίνονται ἀσύδοτοι οἱ ὀργανωμένοι, συλλογικοὶ ἐχθροί της - οἱ κομμουνισταί.

Τὰ σώματα ἀσφαλείας εἶναι ὁ ἀμυντικὸς μηχανισμὸς τῆς κοινωνίας. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ ὀργανωμένος ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας. Ἄρα, τὰ σώματα ἀσφαλείας μιᾶς «ἀστικῆς» κοινωνίας καὶ ὁ κομμουνισμός, εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν φύσι καὶ τὴν θέσι τους, ἐχθροὶ ἀσυμβίβαστοι.

***

Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ἐξ αἰτίας τοῦ σκοποῦ ποὺ ἐπιδιώκουν, εἶναι ὀργανώσεις ἐντελῶς εἰδικοῦ τύπου. Ἔχουν πολιτικοστρατιωτικό, συνωμοτικὸ καὶ ἀνατρεπτικὸ χαρακτῆρα. Δροῦν καὶ νόμιμα — φανερά, ἀλλὰ καὶ παράνομα — συνωμοτικά. Ἔχουν ἕνα φανερὸ καὶ ἕνα κρυφὸ μηχανισμό. Καὶ ἐπὶ πλέον, εἶναι ὀρ-

γανώσεις ποὺ βρίσκονται στὴν ὑπηρεσία ξένης Δυνάμεως, ἐνισχύονται ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὴν ἐξυπηρετοῦν μὲ πολλοὺς τρόπους.

Τὸ ΚΚ εἶναι λοιπὸν ἕνας συλλογικός, ὀργανωμένος, ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς ἐχθρὸς τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας. Τὰ σώματα ἀσφαλείας οὔτε δικαιοῦνται οὔτε καὶ μποροῦν νὰ τὸν ἀγνοήσουν.

Ἄλλωστε τὸ ΚΚ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ τὸ ἀγνοήσουν. Γιατὶ συγκροτεῖ συνωμοτικοὺς πυρῆνες, ἐνεργεῖ κατασκοπεία, προετοιμάζει τὴν ἐπαναστατικὴ ἀνατροπὴ καὶ γενικὰ παίζει τὸν ρόλο 5ης φάλαγγος στὴν ὑπηρεσία ξένου κράτους. Ἐπὶ πλέον, σὲ περίπτωσι πολέμου, τὸ ΚΚ σύμφωνα μὲ τὴν γνωστὴ τακτική του ποὺ στηρίζεται στὴν πάντοτε ἰσχύουσα λενινιστικὴ ἀρχή, ἐπιχειρεῖ τὴν μετατροπή του σὲ ἐμφύλιο.

Τὰ σώματα ἀσφαλείας μιᾶς «ἀστικῆς» κοινωνίας, ὑποχρεώνονται λοιπόν, ἀπὸ παράγοντες ἀντικειμενικούς, ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴν θέλησί τους, νὰ συγκρουσθοῦν μὲ τὸν κομμουνισμό. Δὲν μπορεῖ νὰ συμβῆ διαφορετικά.

***

Ὁ κομμουνισμὸς ἀναπτύσσει μιὰ δραστηριότητα πολύμορφη καὶ πολύπλευρη: πολιτική, συνδικαλιστική, ὀργανωτική, προπαγανδιστική, συνωμοτική, διαβρωτικὴ κλπ. Συνδυάζοντας πάντοτε τὴν νόμιμη μὲ τὴν παράνομη δουλειά, προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώση σιγά-σιγά, τοὺς περιβόητους τρεῖς «ὅρους τῆς νίκης» ποὺ καθόρισε ὁ Λένιν:

α) Ἰσχυρὲς κομματικὲς ὀργανώσεις μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξι (διάβρωσις συνδικάτων κ.λ.π).

β) Ἰσχυρὲς κομματικὲς ὀργανώσεις στὴν πρωτεύουσα καὶ στὰ ζωτικὰ κέντρα τῆς χώρας (προκειμένου γιὰ τὴν Ἑλλάδα: Ἀθήνα — Πειραιᾶς — Λάρισα — Θεσσαλονίκη).

γ) Διάβρωσις καὶ ἐξουδετέρωσις τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Στρατοῦ.

Ὅταν ἔχει αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, ὁ κομμουνισμὸς βαδίζει πιὰ πρὸς τὴν ἐπανάστασι σίγουρος γιὰ τὴν νίκη του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἀριθμοὺς βουλευτικῶν ἑδρῶν καὶ ποσοστὰ ψήφων.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία ποὺ γίνεται μέσα στοὺς κόλπους τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας μὲ σκοπὸ τὴν ἴδια τὴν καταστροφή της, διευθύνεται ἀπὸ τὸν παράνομο μηχανισμό. Ὁ Λένιν, ὁ Στάλιν, ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνής, ἡ Κόμινφορμ, οἱ πρόσφατες παγκομμουνιστικὲς διασκέψεις, ἔχουν καθορίσει αὐτὴν τὴν ἀρχή: τὴν προτεραιότητα τοῦ παράνομου μηχανισμοῦ.

Μεταφέροντας αὐτὲς τὶς ἀρχὲς στὸ ΚΚΕ, ὁ Ζαχαριάδης, ἔγραφε:

«Στὴν ὅλη κομματικὴ δουλειά, ἡ παράνομη καθοδήγηση ἔχει προτεραιότητα ἀπέναντι στὴ νόμιμη, ἡ παράνομη φέρνει τὴν γενικὴ καὶ τὴν πρώτη εὐθύνη γιὰ ὅλη τὴν κομματικὴ δουλειὰ καὶ ὀργάνωση»

(Ν. Ζ. «Προβλήματα καθοδήγησης στὸ ΚΚΕ»).

Κατὰ σύμπτωσι, στὴ χώρα μας ἔχουμε δύο διαφορετικὲς ὀνομασίες γιὰ τοὺς δύο μηχανισμοὺς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ὁ νομιμοφανὴς μηχανισμὸς λέγεται ΕΔΑ καὶ ὁ συνωμοτικός, ΚΚΕ. Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παραπάνω ἀρχή, τὸ ΚΚΕ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει «τὴν γενικὴ καὶ τὴν πρώτη εὐθύνη γιὰ ὅλη τὴν κομματικὴ δουλειὰ καὶ ὀργάνωση». Δηλαδὴ τὸ ΚΚΕ, ἐλέγχει καὶ καθοδηγεῖ τὴν ΕΔΑ.

Ποιὸς ὅμως θὰ παρακολουθῆ τὴν παράνομη ὀργάνωσι τῶν κομμουνιστῶν; Φυσικὰ τὰ σώματα ἀσφαλείας. Αὐτὰ εἶναι ἁρμόδια νὰ παρακολουθοῦν κάθε ὕποπτη κίνησι, νὰ συλλέγουν πληροφορίες, νὰ διαθέτουν πράκτορες γι' αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ νὰ τὸ φέρουν σὲ πέρας πρὸς ὄφελος τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας. Ἄρα, τὰ Σ.Α. στὴ χώρα μας, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσι νὰ παρακολουθοῦν τὸ παράνομο ΚΚΕ.

Εἶναι ὅμως δυνατόν, κάποιος ἀπληροφόρητος νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὰ Σ.Α. μποροῦν βέβαια νὰ παρακολουθοῦν τὰ ΚΚΕ, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὴν ΕΔΑ, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι νόμιμο κόμμα. Στὴν πραγματικότητα αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς εἶναι ἀδύνατος. Γιατὶ ὅπως ἀναφέ-

τοῦ ΚΚΕ, εἶναι ὁ βλαστὸς στὴν ἐπιφάνεια, ἐνῶ τὸ ΚΚΕ εἶναι ἡ κρυμμένη ρίζα. Παρακολουθώντας λοιπὸν τὸ ΚΚΕ εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ ἔρθης σὲ ἐπαφὴ καὶ μὲ τὴν ΕΔΑ. Καὶ ἀντίστροφα: Πολλὲς φορές, γιὰ νὰ φθάσης ὡς τὸ ΚΚΕ, πρέπει νὰ πιάσης τὸν μῖτο ἀπὸ τὴν ΕΔΑ. Διὰ τῆς ΕΔΑ, φθάνεις ὡς τὸν παράνομο μηχανισμό. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ Σ.Α. αὐτὸ τὸ ἔργο γιὰ νὰ μή... δυσαρεστήσουν τὴν ΕΔΑ.

⁂

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι μία σύνθετη ἐπιχείρησις ποὺ προϋποθέτει συντονισμένη δρᾶσι ὅλου τοῦ κρατικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μηχανισμοῦ. Συγκεκριμένα, ἡ δρᾶσις κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως πρέπει νὰ εἶναι:

1. Ἰδεολογική. (Ἐθνικὴ προπαγάνδα καὶ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις).
2. Κοινωνική. (Θετικὰ κοινωνικὰ μέτρα).
3. Πολιτική. (Ἀπομόνωσις τοῦ ΚΚ ἔξω ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ πολιτικὸ βίο καὶ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο).
4. Διπλωματική. (Ἀπόκρουσις τῆς ἐξωτερικῆς πιέσεως, πάλη ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου).
5. Στρατιωτική. (Ἀμυντικὴ ἱκανότης, ἀλλὰ καὶ διαφύλαξις τῶν ΕΔ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ διάβρωσι).
6. Ἀστυνομική.

Ἡ τελευταία αὐτὴ συνίσταται στὴν συνεχῆ παρακολούθησι τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν κινήσεων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (νόμιμου καὶ παράνομου), στὴν συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ τὴν ἐνημέρωσι τῶν ἁρμοδίων, στὴν ἐξάρθρωσι τοῦ παράνομου μηχανισμοῦ, στὴν δίωξι τῆς κατασκοπείας καὶ στὴν πρόληψι ἢ καταστολὴ τῶν δυναμικῶν κομμουνιστικῶν ἐκδηλώσεων (ταραχῶν).

⁂

Πιὸ ἀναλυτικά, τὰ καθήκοντα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὴν ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως εἶναι:

1. Νὰ παρακολουθοῦν ἄγρυπνα καὶ νὰ ἐλέγχουν συστηματικὰ ὅλες τὶς κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν. Πρέπει κάθε στιγμὴ σύνθεσι, τὶς ἐπιδιώξεις, τὴν τακτική, τὰ προβλήματα τοῦ νόμιμου καὶ παράνομου μηχανισμοῦ τοῦ ΚΚ. Φυσικὰ ἡ Κυβέρνησις, ὀφείλει νὰ καλύπτη αὐτὴν τὴν δρᾶσι τῶν ΣΑ ἔναντι τοῦ νομίμου κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ (ΕΔΑ) διευκρινίζοντας ὅτι αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς ὑφίσταται κατὰ παραχώρησιν τῆς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ δυσπιστῆ καὶ νὰ ἐνημερώνεται. Τὰ ΣΑ θὰ διοχετεύουν τὶς πληροφορίες τους πρὸς τὴν Κυβέρνησι καὶ τὶς ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες (Ὑπηρεσία Προπαγάνδας, ΓΕΣ, Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν κ.ἄ.) ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενο τῶν πληροφοριῶν.
2. Νὰ ἀγρυπνοῦν ὥστε νὰ ἐμποδίζουν τὴν διείσδυσι κομμουνιστῶν στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ χωρὶς βέβαια ἐπιζήμιες ὑπερβολὲς καὶ νοσηρὴ κομμουνιστοφοβία. Καὶ νὰ ὑποδεικνύουν τὴν ἐκκαθάρισί του ὅπου σημειώνεται συγκεκριμένη κομμουνιστικὴ διάβρωσι.
3. Νὰ ἐξαρθρώνουν συστηματικὰ τὸν παράνομο μηχανισμὸ τῶν κομμουνιστῶν, νὰ ἀνατρέπουν τὶς συνωμοσίες των, νὰ πλήττουν τὸν σκληρὸ πυρῆνα τους, νὰ ἐξουδετερώνουν τὶς μαχητικές του ὀργανώσεις. Νὰ ἀνατρέπουν τὸ «ἑτοιμοπόλεμο» τοῦ ἀνατρεπτικοῦ στρατοῦ ποὺ λέγεται ΚΚ.
4. Νὰ διώκουν τὴν κομμουνιστικὴ κατασκοπεία.
5. Νὰ προλαμβάνουν καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ καταστέλλουν τὶς δυναμικὲς ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν μὲ ἀνατρεπτικὸ καὶ ἔκνομο χαρακτῆρα.

⁂

Βέβαια ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῶν τῶν καθηκόντων ἀπὸ τὰ Σ.Α. προϋποθέτει τὴν συγκατάθεσι καὶ πλήρη κατανόησι τῆς ἑκάστοτε ὑπευθύνου Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία πέρα ἀπὸ τὴν κομματικὴ προέλευσί της, πρέπει πάντοτε νὰ ἔχη συνείδησι τοῦ γεγονότος ὅτι ἀποτελεῖ «ἀστική» κυβέρνησι μὲ πρώτιστο καθῆκον της τὴν προάσπισι τῶν ἀξιῶν καὶ θεσμῶν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ συστήματος. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τέτοια κυβέρνησι δὲν ἔχουμε σήμερα στὴν χώρα μας.



ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, μετὰ τὶς 16 Φεβρουαρίου, ἀποκήρυξε καὶ καταδίκασε τὸν ἀντικομμουνισμό, ἀπομάκρυνε ὅλα τὰ συνειδητὰ ἀντικομμουνιστικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ ἢ τὰ ἐξουδετέρωσε, ἀνέστελε κάθε εἴδους καταπολέμησι τοῦ κομμουνισμοῦ (ἀστυνομική, ἰδεολογική, πολιτική, διαφωτιστικὴ) καὶ φρόντισε νὰ αὐτοαφοπλισθῆ μονομερῶς ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ στὸν ὁποῖο ταυτόχρονα παρέσχε πλήρη ἀσυδοσία. Ἔτσι τὸ Κράτος μας τηρεῖ πιὰ μία «εὐμενῆ οὐδετερότητα» ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀδιαφορώντας, στὴν καλύτερη περίπτωσι, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, τὴν ὕπαρξι ἄλλωστε τῆς ὁποίας, ἀρνεῖται.

Θεωρητικά, ἡ στάσι αὐτὴ στηρίζεται στὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ δημοκρατικὸ Κράτος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικό, γιατὶ τότε, στρεφόμενο ἐναντίον μιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως (τῆς ΕΔΑ, ποὺ εἶναι νόμιμο κόμμα), «κομματίζεται». Ἂν δηλαδὴ τὸ κρατικὸ ραδιόφωνο κάνει ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι, παραβιάζει τὶς ἀρχὲς τῆς δημοκρατίας, γιατὶ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ μιὰ πολιτικὴ παράταξι ἐναντίον μιᾶς ἄλλης. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὴν περίπτωσι διεξαγωγῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως στὸν Στρατό, («ὁ

Στρατὸς δὲν πολιτεύεται») ἢ ἀπὸ μιὰ κρατικὴ ὑπηρεσία, ἀπὸ ἕναν κρατικὸ ὑπάλληλο κ.λ.π. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὴν θεωρία λοιπόν, ἡ καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἔργο τοῦ δημοκρατικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εἶναι ἐξ ἴσου οὐδέτερο ἔναντι ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων, μία ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι καὶ ὁ κομμουνισμός. Ἂν κάποιος πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ αὐτὸς εἶναι τὰ ἄλλα πολιτικὰ κόμματα, οἱ ἰδιωτικὲς ὀργανώσεις καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἐντελῶς θεωρητικά, γιατὶ στὴν πρᾶξι, τὸ σημερινὸ Κράτος διώκει τὸν ἀντικομμουνισμὸ ἀκόμη καὶ ὅταν διεξάγεται ἀπὸ ἐξωκρατικοὺς φορεῖς. Ἂς δοῦμε ὅμως ἂν αὐτὲς οἱ «θέσεις» στέκουν ἔστω καὶ ἐντελῶς θεωρητικά.

***

Ἡ θεωρία περὶ ἀσυμβιβάστου μεταξὺ δημοκρατικοῦ κράτους καὶ ἀντικομμουνιστικῆς κρατικῆς δραστηριότητος, στηρίζεται σὲ ἕνα τεράστιο ψεῦδος: στὴν ἐξομοίωσι τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὶς ἄλλες «πολιτικὲς παρατάξεις». Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως, καὶ σὰν δόγμα, καὶ σὰν ἐπιδίωξις, καὶ σὰν κόμμα, καὶ σὰν μέθοδος, διαφέρει ριζικὰ καὶ ἀπόλυτα ἀπὸ κάθε ἄλλη πολιτικὴ παράταξι. Διότι:

1. Ὁ κομουνισμὸς διέπεται ἀπὸ ἕνα δόγμα ὁλοκληρωτικό, ἀδιάλλακτα ἀντίθετο πρὸς κάθε τὶ τὸ δημοκρατικό. Δὲν πρόκειται γιὰ μία ἐπὶ πλέον πολιτικὴ θεωρία. Πρόκειται γιὰ τὴν θεωρία τῆς καταστροφῆς ὅλων τῶν δημοκρατικῶν ἀξιῶν, ὁλοκλήρου τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς δημοκρατικῆς σκέψεως καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ τρόπου ζωῆς.

2. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν θέλει τὴν μεταρρύθμισι, τὴν βελτίωσι, τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστῶτος. Θέλει τὴν πλήρη καὶ ὁριστικὴ καταστροφή του μὲ τρόπο ἐπαναστατικὸ καὶ βίαιο — τὴν ἀντικατάστασί του ἀπὸ τὴν «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου».

3. Ὁ κομμουνισμός, δὲν εἶναι συνηθισμένο ἢ ἔστω καὶ διαφορετικὸ πολιτικὸ κόμμα. Εἶναι ἕνας «ἐπαναστατικὸς στρατός», ἕνας στρατὸς τῆς ἀνατροπῆς, μὲ παράνομο μηχανισμό, μὲ «ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες», μὲ συνωμοτικὲς ἀρχές, μὲ δική του ἰδιότυπη «ἠθική» καὶ μὲ ἀδίστακτη μεθοδολογία. Στὴν δρᾶσι του, αὐτὸ τὸ «κόμμα» χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ μέσα, νόμιμα καὶ παράνομα, πιστεύοντας ὅτι τὰ «ἁγιάζει» ὁ σκοπός του.

4. Ἐπὶ πλέον, αὐτὸ τὸ «κόμμα» βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία ξένης Δυνάμεως. Δὲν εἶναι ἕνα πολιτικὸ κίνημα ἀντιδημοκρατικὸ καὶ ἀντικαθεστωτικό, ἀνατρεπτικὸ καὶ ἔκνομο ἀλλὰ πάντως ἑλληνικό. Εἶναι ἕνα ξένο προγεφύρωμα μέσα στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι μία 5η φάλαγξ. Εἶναι προχωρημένο φυλάκιο τοῦ διεθνοῦς κομουνισμοῦ. Ἀπὸ ἔξω παίρνει καθοδήγησι, γραμμή, χρήματα, ὑποστήριξι. Καὶ ξένους ὑπηρετεῖ.

Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ἕνα τέτοιο «κόμμα» νὰ θεωρηθῆ ὅμοιο μὲ τὰ ἄλλα κόμματα καὶ νὰ υἱοθετήση ἀπέναντί του τὸ δημοκρατικὸ Κράτος τὴν ἴδια στάσι ποὺ ἔχει ἀπέναντι σ' αὐτά;

***

Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἀγωνίζεται μὲ τεράστια ὑλικὰ μέσα καὶ μὲ ἀδίστακτη μεθοδολογία, μὲ νομιμοφανῆ καὶ συνωμοτικὴ δρᾶσι, μὲ ἐπαγγελματικὰ στελέχη, μὲ φανερὸ καὶ κρυφὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ ἀνατρέψη καὶ καταστρέψη τὸ δημοκρατικὸ Κράτος. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ μείνη παθητικὰ ἀδιάφορο μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια δραστηριότητα; Ἔχει τὸ δικαίωμα ἔναντι τῶν πολιτῶν του, ἔναντι τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ ἔναντι τοῦ Ἔθνους νὰ τὸ κάνη; Νομίζουμε ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφής.

Ἂν τὸ δημοκρατικὸ καὶ ἐθνικὸ Κρατος ἀδιαφορήση γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή, τότε ποιὸς θὰ τὴν ἀντιμετωπίση; Εἶναι ἄραγε σὲ θέσι νὰ τὸ ἀντικαταστήση ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία;

1. Τὸ ΚΚ ἐνισχύεται μὲ μεγάλα ὑλικὰ μέσα ἀπὸ τὸν διεθνῆ κομμουνισμό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ ἔξω, ἔχει καὶ πολλοὺς ἄλλους πόρους: μεγάλες συνδρομὲς τῶν βουλευτῶν του· συνδρομὲς τῶν μελῶν του· ἔκτακτους ἐράνους· ἔσοδα τῶν ἐντύπων του· δικές του

ἐμπορικές, εἰσαγωγικές, θεατρικές, ἐκδοτικὲς καὶ ἄλλες ἐπιχειρήσεις ποὺ φυσικὰ ἐμφανίζονται σὰν ἰδιωτικές. Σ' αὐτὰ τὰ χρηματικὰ μέσα πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ ἐκεῖνα ποὺ παρέχει τὸ ἴδιο τὸ δημοκρατικὸ Κράτος στὸν κομμουνισμό: μισθοὺς βουλευτῶν καὶ δημάρχων, ταχυδρομικὲς καὶ ἄλλες ἀτέλειες τῶν βουλευτῶν, ἐπιχορήγησι θιάσων, ἀγορὰ ἀριστερῶν βιβλίων ἀπὸ τὸ... Ὑπουργεῖο Παιδείας (!), ἀπονομὴ ἐπισήμων βραβείων σὲ κομμουνιστὰς προπαγανδιστὰς (λ.χ. τοῦ ΕΙΡ στὸν Θεοδωράκη) κ.λ.π.

Ὑπάρχει καμμία ἰδιωτικὴ ὀργάνωσι ἢ κάποιο πολιτικὸ κόμμα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ διαθέτη τόσα ἄφθονα μέσα; Εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθοῦμε στὴν Ἑλλάδα μιὰ ὀργάνωσι ἢ ἕνα κόμμα ποὺ νὰ διαθέτη 5 ἕως 8 ἑκ. δρχ. τὸν μῆνα μόνο γιὰ ἔκδοσι βιβλίων ὅπως κάνη ἡ ΕΔΑ; Ἀσφαλῶς ὄχι.

2. Τὸ ΚΚ διαθέτει πολλὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη. Κομματικὲς σχολὲς στὸ ἐξωτερικὸ ἢ καὶ μέσα στὴν Ἑλλάδα καταρτίζουν αὐτὰ τὰ στελέχη σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ πολέμου».

Μετά, ἡ ΕΔΑ ἀναλαμβάνει τὴν συντήρησί τους καὶ αὐτὰ ἀσχολοῦνται «ἐπαγγελματικά», ὄχι ἐρασιτεχνικά, μὲ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ Κράτους.

Ὑπάρχει καμμία ἰδιωτικὴ ὀργάνωσι ἢ κάποιο πολιτικὸ κόμμα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ διαθέση τέτοια ἐπαγγελματικὰ στελέχη; Εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθοῦμε στὴν Ἑλλάδα μία ὀργάνωσι ἢ ἕνα κόμμα ποὺ νὰ διαθέτη γύρω στὶς 2.000 ἐπαγγελματικὰ στελέχη ὅπως κάνη ἡ ΕΔΑ; Ἀσφαλῶς ὄχι.

3. Τὸ ΚΚ δὲν εἶναι τοπικὴ ὀργάνωσι. Στηρίζεται στὸν διεθνῆ κομμουνισμό. Ἔχει ἐξασφαλισμένη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ πολιτικὴ καὶ διπλωματικὴ ὑποστήριξι ἀπὸ ἔξω.

Ὑπάρχει καμμιὰ ἰδιωτικὴ ὀργάνωσι ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἔχη τέτοια ὑποστήριξι σὰν αὐτὴν ποὺ παρέχει ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς στὴν ΕΔΑ; (λ.χ. στὸ θέμα τῆς ἀμνηστείας κ.λ.π.). Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τὸ λογικῶς ἐπιβαλλόμενο συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντισταθῆ ἀποτελεσματικὰ στὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι εἶναι τὸ Κράτος. Αὐτὸ διαθέτει καὶ ὑλικὰ μέσα ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση κατάλληλα καὶ στελέχη ποὺ μπορεῖ νὰ καταρτίση καὶ διεθνεῖς ἐπαφὲς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀξιοποιήση.

⁂

Βέβαια αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ἀντικομουνιστικὸς ἀγώνας εἶναι ἀποκλειστικὴ ὑπόθεσις τοῦ Κράτους. Κάθε ἄλλο. Τὸ Κράτος μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ καλύψη τὸ μέτωπο γιατὶ ἔχει τὰ μειονεκτήματά του: γραφειοκρατία, διπλωματικὲς ἐμπλοκές, νομικὲς δεσμεύσεις. Γι' αὐτὸ ἡ χρησιμοποίησι καὶ τῆς ἰδιωτικῆς δραστηριότητος, παράλληλα πρὸς τὴν κρατική, εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Πλάϊ στὸ Κράτος, πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄτομα, κόμματα, ὀργανώσεις ποὺ νὰ δροῦν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μετατροπὴ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος σὲ κομματικὸ ἢ καὶ κρατικὸ μονοπώλιο εἶναι ἐπιζήμια. Ἀλλά, τὸ Κράτος, πρέπει νὰ δημιουργῆ τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν διεξαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Προϋποθέσεις νομικές, ψυχολογικές, ἠθικές, πολιτικὲς καὶ ὡς ἕνα σημεῖο καὶ ὑλικές. Τὸ κράτος πρέπει νὰ χαράσση τὰ γενικὰ πλαίσια τοῦ ἀγῶνος, νὰ δίνη τὸν-τόνο σ'αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Τὸ Κράτος πρέπει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικό.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὕψιστες ὑποχρεώσεις τοῦ συγχρόνου δημοκρατικοῦ Κράτους. Διότι αὐτὸ ἔχει ὑποχρέωσι νὰ προστατεύση τὶς ἐλευθερίες καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν του, νὰ προασπίση τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς του, νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια. Ποιὸς ὅμως ἀπειλεῖ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, τοὺς θεσμοὺς τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ἔθνους; Ὁ κομμουνισμός. Ἄρα τὸ ἐθνικὸ καὶ δημοκρατικὸ Κράτος ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικό. Μόνον τότε εἶναι καὶ ἐθνικὸ καὶ δημοκρατικό. Τὸ συνοδοιποριακὸ ἢ ἔστω καὶ οὐδέτερο ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ Κράτος δὲν ἔχει θετικὴ σχέσι οὔτε μὲ τὴν Δημοκρατία, οὔτε μὲ τὸ Ἔθνος.

ΟΙ ΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος καταδίκασε τὸν ἀντικομμουνισμό, τὸν ἀποκήρυξε καὶ τὸν διώκει. Στελέχη τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἄτομα, ἔντυπα, ὀργανώσεις ποὺ διέπραξαν τὸ «ἔγκλημα» νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία, κηρύχθηκαν σὲ διωγμὸ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ἡ ΕΔΑ καὶ ἡ ἐντὸς τῆς κυβερνώσης παρατάξεως «κεντροαριστερά» συνοδοιπορία της. Ὁ «ἀστικὸς» τύπος τῆς κεντροαριστερᾶς («Ἐλευθερία» — «Νέα» — «Ἀθηναϊκή») διατυμπανίζουν τὰ κακὰ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, τὸν δυσφημοῦν, τὸν στιγματίζουν, τὸν γελοιοποιοῦν. Καλλιεργεῖται συστηματικὰ ἡ ἐντύπωσις ὅτι οἱ ἀντικομμουνισταὶ εἶναι ἀντιδημοκράται, ἐνῶ οἱ φιλοκομμουνισταὶ εἶναι «προοδευτικοί». Τὸ τεῖχος ποὺ ἔπρεπε νὰ χωρίζη τὸν κομμουνισμὸ ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ πολιτικό μας κόσμο, τὸν ἀστικὸ τύπο, τὸ δημοκρατικὸ κράτος — καταρρίφθηκε. Ὁ ἀντικομμουνισμός, στὴν Ἑλλάδα τοῦ 1964, καταργήθηκε!

Κάθε ἀνθρώπινη πρᾶξις ὅμως ἔχει τὶς συνέπειές τους. Αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὶς πολιτικὲς πράξεις, ὅπως εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ἰδοὺ λοιπὸν μερικὲς ἀπὸ τὶς λογικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς πράξεως τὶς ὁποῖες φαίνεται ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ προβλέψουν οἱ αὐτουργοί της.

1. Τὸ ΝΑΤΟ εἶναι μία καθαρὰ καὶ ἀποκλειστικὰ ἀντικομμουνιστικὴ συμμαχία. Ἔγινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὴν ἀπειλὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Μοναδικὸς λόγος ὑπάρξεώς του εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ γεγονότος ὅτι ὑφίσταται μία σοβαρώτατη κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ

Ἄρα, ἂν ἡ Ἑλλὰς ἔπαυσε νὰ παραδέχεται τὴν ὕπαρξι κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστική, ὀφείλει νὰ ἀποχωρήση ἀπὸ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ συμμαχία τοῦ ΝΑΤΟ.

2. Ἡ δυσανάλογα μεγάλη ἀμυντική μας προσπάθεια, ἔχει σὰν μόνιμη αἰτία της (τὸ κυπριακὸ εἶναι κάτι διαφορετικό) τὴν ὕπαρξι κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Ἄρα, ἂν ἡ Ἑλλὰς θεωρεῖ ὅτι δὲν ὑφίσταται πιὰ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ (γιατὶ ὅμως ἄραγε;) ὀφείλει ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀφοῦ παρέλθη ἡ κυπριακὴ κρίσις, νὰ ἀφοπλισθῆ σὲ μεγάλο βαθμό: νὰ περικόψη δραστικὰ τὶς ἀμυντικές της δαπᾶνες, νὰ μειώση τὴν στρατιωτικὴ θητεία κλπ.

3. Ἂν ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἀντιδημοκρατικὴ τάσις, τότε εἶναι ἀντιδημοκρατικὴ πρᾶξις καὶ ἡ ἐκτὸς νόμου διατήρησις τοῦ ΚΚΕ. Καὶ ἡ Ἑλλάς, γιὰ νὰ εἶναι «δημοκρατική» ὀφείλει νὰ τὸ νομιμοποιήση.

4. Ἂν ἡ καταπολέμησις τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἀντιδημοκρατικὴ ἐνέργεια, τότε ἡ Ἑλλάς, γιὰ νὰ εἶναι «δημοκρατική» ὀφείλει νὰ δεχθῆ

ἀμέσως, χωρὶς ὅρους καὶ περιορισμούς, … ὀπαδῶν, μελῶν καὶ στελεχῶν τοῦ ΚΚΕ ποὺ βρίσκονται στὸ Παραπέτασμα.

5. Οἱ σχέσεις μας μὲ τὶς ἀνατολικὲς χῶρες, ὡς τώρα ἀνεπτύσσοντο, ἀλλὰ μὲ ὁρισμένες πάντοτε ἐπιφυλάξεις. Δηλαδὴ ἐλέγχονται ἀπὸ ἕνα εἶδος ἐθνικῆς ἐπαγρυπνήσεως ὥστε σὲ κανένα τομέα (οἰκονομικό, πολιτικό) νὰ μὴ ξεπεράσουν τὸ ὅριο ἀσφαλείας ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη. Ἂν ὅμως ὁ κομμουνισμὸς δὲν συνιστᾶ κανενὸς εἴδους ἀπειλὴ γιὰ τὸν τόπο, τότε θὰ πρέπει νὰ ἀναπτύξουμε τὶς σχέσεις μας μὲ τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς χωρὶς ἐπιφυλάξεις, περιορισμοὺς καὶ ἐπαγρυπνήσεις.

6. Πιστεύαμε ὡς τώρα ὅτι τὰ ἀστικὰ ἢ ἐθνικὰ πολιτικὰ κόμματα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν κανενὸς εἴδους συνεργασία μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ εἶναι θανάσιμοι ἐχθροὶ καὶ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος, καὶ τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Ἂν ὅμως ξαφνικὰ καὶ ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο οἱ κομμουνισταὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ ἔθνους, τότε ἐπιτρέπεται κάθε είδους ἐπαφὴ καὶ συνεργασία μὲ αὐτούς. Μποροῦμε νὰ κάνουμε μαζί τους ἑνιαῖα μέτωπα, νὰ κατέβουμε μὲ κοινοὺς συνδυασμοὺς στὶς ἐκλογές, νὰ τοὺς πάρουμε στὴν κυβέρνησι. Καὶ ὅλα αὐτὰ μποροῦν πιὰ νὰ γίνουν φανερά, ἐπίσημα.

7. Ἂν ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν δημοκρατία, τότε, γιὰ νὰ γίνουμε πραγματικὰ «δημοκρατική» χώρα, πρέπει νὰ καταργήσουμε κάθε διάκρισι σὲ βάρος τῶν κομμουνιστῶν. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ καταργήσουμε τὸν νόμο **509** καὶ τὰ πιστοποιητικὰ κοινωνικῶν φρονιμάτων γιὰ ὁποιαδήποτε θέσι. Θὰ πρέπει οἱ κομμουνισταὶ νὰ μποροῦν νὰ γίνονται μόνιμοι ἢ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, νὰ κατατάσσονται στὰ Σώματα Ἀσφαλείας, νὰ μπαίνουν στὸν κρατικὸ μηχανισμό, στὶς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια (ἀφοῦ δὲν τὴν ἀπειλοῦν) κ.λ.π.

8. Ἂν δὲν ὑπάρχη κομμουνιστικὴ ἀπειλή, τότε ἡ Ἑλλὰς θὰ πρέπει νὰ δεχθῆ καὶ τὴν ἀπύραυλη Βαλκανικὴ καὶ τὸν ἀμοιβαῖο ἀφοπλισμὸ μὲ τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν ἀπύραυλη Μεσόγειο καὶ τὴν κατάργησι τῶν ἀμερικανικῶν βάσεων.

Αὐτὲς εἶναι οἱ ἄμεσες λογικὲς συνέπειες ἀπὸ τὴν κατάργησι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ἂν τὸ Κράτος πιστεύη ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς ἀπὸ τὰ ἀριστερά» (καὶ ἀπὸ τὸν βορρᾶ), τότε θὰ πρέπει νὰ προχωρήση σ' αὐτὲς τὶς ἐνέργειες. Ἀλλά, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, δὲν προχωρεῖ. Ἄρα, πιστεύη κατὰ βάθος ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πάντοτε ἐχθρὸς καὶ γι' αὐτὸ ὁ κομμουνιστὴς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνη λ.χ. ἀστυνομικός. Ἀλλὰ ἂν εἶναι ἔτσι, τότε γιατὶ ἀρνεῖται νὰ ἀγωνισθῆ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ καὶ διώκει ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ ἀγωνίζονται;



ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἔθνος, Δημοκρατία καὶ Διαφώτισις

ΥΠΟ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Α΄.

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

«Δημοκρατία ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου ὁ κόσμος ἐνημερώνεται».
A. Sauvy

Μετὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου, ἤρχισε νὰ καλλιεργῆται τόσον ἐπισήμως ὅσον καὶ ἀνεπισήμως ἡ ἄποψις ὅτι δῆθεν Δημοκρατία καὶ Διαφώτισις εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα. Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν οἱ κομμουνισταί, ἀποβλέποντες εἰς τὸν μονομερῆ ἰδεολογικο-πνευματικὸν καὶ ψυχολογικὸν ἀφοπλισμὸν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας, ὥστε ἡ ἀντεθνικὴ καὶ ἀντιδημοκρατικὴ προπαγάνδα των νὰ παραμείνῃ κυρία τοῦ πεδίου.

Δυστυχῶς δέ, τὴν υἱοθέτησεν τὸ Κράτος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παριστάμεθα μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ ἀπαραδέκτου ἀφοπλισμοῦ τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος ἔναντι τοῦ ἀσυδότου πλέον κομμουνισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ τεράστιος προπαγανδιστικὸς μηχανισμὸς ἤδη δρᾷ χωρὶς νὰ προσκόπτῃ εἰς οὐδεμίαν ἀντίρροπον - δραστηριότητα.

Ὁ ἰδεολογικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς Ἑλλάδος

Καὶ συγκεκριμένως ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας συνέβησαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ Ὑπηρεσία Διαφωτίσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως, δηλαδὴ ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία προπαγάνδας τῆς χώρας μας, ἡ ὁποία ἱδρύθη μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσπαθείας καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνας τὸ 1960 μὲ σκοπὸν τὴν καταπολέμησιν τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐθνικῶν ἀπόψεων, μόλις ἤρχιζεν νὰ ἀνδροῦται καὶ νὰ ἀποδίδῃ θετικὸν ἔργον κατεσυκοφαντήθη μὲ τὰς ἐκθέσεις Μπέρτσου, ἠχρηστεύθη, περιέπεσεν εἰς πλήρη ἀδράνειαν καὶ τέλος ὑπέστη καὶ τὴν τυπικήν της διάλυσιν. Οὕτω ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἤδη οὐσιαστικῶς καὶ τυπικῶς, ἡ μόνη χώρα τῆς γῆς ἡ ὁποία δὲν διαθέτει ὑπηρεσίαν ἐθνικῆς προπαγάνδας.

2. Εἰς τὸ ΓΕΣ ὑπῆρχεν ἕνα γραφεῖον ἁρμόδιον διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀπαραιτήτου ἐθνικῆς διαφωτίσεως εἰς τὸ Στράτευμα καὶ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογικῆς διεισδύσεως εἰς αὐτό.

Τὸ γραφεῖον τοῦτο, κατόπιν ἐπιμόνου ἀξιώσεως τῆς «Αὐγῆς» καὶ μερίδος τοῦ

κυβερνητικοῦ τύπου, διελύθη οὐσιαστικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ ΓΕΣ κ. Γεννηματᾶ διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ὅλων τῶν ὑπηρετούντων εἰς αὐτὸ εἰδικῶν. Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εἶναι σήμερον ὁ μόνος στρατὸς τῆς γῆς χωρὶς ὑπηρεσίαν διαφωτίσεως.

3. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὰς διαφόρους σχολάς των, (Γενικῆς Μορφώσεως ΓΕΣ, ΣΕΘΑ κλπ), σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ - ψυχολογικοῦ πολέμου του ἐναντίον τῆς χώρας μας. Ἡ ἐκπαίδευσις αὐτὴ διεκόπη καὶ οἱ διδάσκοντες τὰ τοιαῦτα (κυρίως οἱ κ.κ. Σταυρίδης καὶ Γεωργαλᾶς) ἀπελύθησαν.

4. Οἱ ραδιοσταθμοί μας, τόσον τοῦ ΕΙΡ ὅσον καὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔπαυσαν νὰ παίζουν ρόλον διαφωτιστικὸν καὶ διαμορφωτικὸν τῆς κοινῆς γνώμης, υἱοθετήσαντες οὐδετέραν στάσιν ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πλευράν του πραγματοποιεῖ συνολικῶς περὶ τὰς 12 ὥρας προπαγανδιστικῶν ἐκπομπῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἡμερησίως ἀπὸ τοὺς ραδιοσταθμοὺς τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν καὶ τὸν εἰς τὴν ἀνατολικὴν Γερμανίαν ἑδρεύοντα ραδιοσταθμὸν τοῦ Κ.Κ.Ε.

5. Αἱ διάφοροι ἐκδόσεις ἀντικομμουνιστικοῦ ἢ ἐθνικοῦ περιεχομένου διεσύρθησαν καὶ κατὰ μέγα μέρος διεκόπησαν.

6. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ εἰδικοὶ εἰς τὰ θέματα τῆς συγχρόνου τεχνικῆς τῆς διαφωτίσεως καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀσχέτως τῶν προσωπικῶν κομματικῶν των ἀντιλήψεων, ἐκηρύχθησαν «ἐχθροὶ» καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, ὅπως ἀκριβῶς ἐζήτει ἐπιμόνως ἡ ΕΔΑ.

Ὅπως βλέπομεν ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας ἡ ὁποία δῆθεν εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἐπισήμου διαφωτίσεως, ἀφοπλίζονται εἰς τὸν κρίσιμον τομέα τοῦ πολέμου τῶν ἰδεῶν ἡ ἰδία ἡ Δημοκρατία καὶ τὸ Ἔθνος. Καὶ τοῦτο εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κομμουνισμός, λόγῳ τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ», ὄχι μόνον δὲν ἀφοπλίζεται ἀλλὰ καὶ πολλαπλασιάζει τὴν πολύμορφον καὶ δι' ἀφθόνων μέσων πραγματοποιουμένην προπαγανδιστικήν, διεισδυτικὴν καὶ διαβρωτικὴν δραστηριότητά του.

Ἡ σημασία τῆς προπαγάνδας

Εἰς τὴν ἐποχήν μας, τὴν ὁποίαν ὁ Je Chevallier χαρακτηρίζει ὡς «αἰῶνα τῆς προπαγάνδας», ὁ ρόλος τῆς διαφωτίσεως εἶναι καθοριστικὸς δι' ὅλας τὰς ἐξελίξεις, ὄχι μόνον τὰς πολιτικάς, ἀλλὰ καὶ τὰς οἰκονομικάς, κοινωνικάς, στρατιωτικάς, διπλωματικὰς κλπ.

Σήμερον ἡ σημασία τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι τεραστία. Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη κατακτᾶται διὰ τῆς προπαγάνδας. Διὰ τοῦτο ὁ κομμουνισμὸς κατέστησε τὴν προπαγάνδαν τὸ κυριότερον ὅπλον του. Ἤδη ὁ Μὰρξ διεκήρυξεν ὅτι «αἱ ἰδέαι γίνονται ὑλικὴ δύναμις ὅταν διεισδύσουν εἰς τὰς μάζας». Καὶ ἡ προπαγάνδα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν τεχνικὴν διεισδύσεως τῶν ἰδεῶν εἰς τὰς μάζας. Εἶναι μία ἐπιστήμη ἡ ὁποία μετατρέπει τὰς ἰδέας εἰς διάθεσιν τῶν μαζῶν διὰ δρᾶσιν. Δι' αὐτῆς αἱ ἰδέαι μετατρέπονται εἰς ψήφους ἢ συλλαλλητήρια, ἀπεργίας ἢ ἐπαναστάσεις.

Δημιουργοὶ τῆς συγχρόνου προπαγάνδας εἶναι οἱ κομμουνισταὶ οἱ ὁποῖοι δι' αὐτῆς προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν «τὰ μυαλὰ καὶ τὶς καρδιὲς» τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅταν κάποιος ἐπιτύχῃ αὐτὴν τὴν κατάκτησιν, τότε καὶ ἐδάφη κατακτᾶ, καὶ βάσεις ἀχρηστεύει καὶ προγεφυρώματα δημιουργεῖ καὶ τὰ ὅπλα στρέφει «ἀντίστροφα» καὶ τὸν καθαρῶς στρατιωτικὸν ἢ γενικώτερον ὑλικὸν συσχετισμὸν τῶν δυνάμεων ἀνατρέπει. Διότι «τί ὠφελεῖ νὰ ὁπλίζῃς τὰ χέρια ὅταν ἀφίνῃς νὰ ἀφοπλίζουν τὶς ψυχές;» (σύνθημα τῆς διεθνοῦς διασκέψεως τῶν Παρισίων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς προπαγάνδας τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, 1960).

Ἡ σύγχρονος προπαγάνδα εἶναι μία ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ τῆς διαδόσεως ἰδεῶν μὲ σκοπὸν τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ στηρίζεται εἰς μίαν νέαν ἐπιστήμην, τὴν Πολιτικὴν Ψυχολογίαν ἢ Ψυχοπολιτικὴν ὡς ἐπεκράτησεν νὰ λέγεται. Ἡ Ψυχοπολιτικὴ εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων διαμορφώσεως τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀντικείμενόν της εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς πολιτικὸν ὄν. Μελετᾶ τὴν πολιτικὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μᾶς διδάσκει πῶς δυνάμεθα νὰ τὴν ἐπηρεάσωμεν, νὰ τὴν μεταβάλωμεν ἢ καὶ νὰ τὴν καθορίσωμεν. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ ὅπλου τρομακτικῆς σημασίας.

Ἡ ἔκτασις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας

Παραθέτομεν ἐντελῶς ἐνδεικτικῶς μερικὰ στοιχεῖα ληφθέντα ἀπὸ ἐπισήμους πηγὰς (ἐκθέσεις Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου καὶ Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, εἰσηγήσεις εἰς διεθνῆ συνέδρια, ντοκουμέντα τοῦ ΝΑΤΟ, ἐργασίας Πανεπιστημίων κλπ.) διὰ νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης κάποιαν ἀμυδρὰν ἰ-

δέαν περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ προπαγανδιστικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

— Ἡ σοβιετικὴ Ρωσία διαθέτει δύο δολλάρια ἐτησίως διὰ σκοποὺς προπαγάνδας διὰ κάθε κάτοικον τῆς γῆς.

— Εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ἐργάζονται 2,5 ἑκατομμύρια ἐπαγγελματίαι προπαγανδισταί.

— Εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον λειτουργοῦν 2.500 ραδιοσταθμοὶ παρεμβολῆς παρασίτων εἰς τὰς ἐκπομπὰς τῶν Δυτικῶν ραδιοσταθμῶν.

Λειτουργοῦν ἐπίσης 6.000 σχολαὶ προπαγανδιστῶν μὲ ἐτησίαν δαπάνην 1.7 δισεκ. δολλαρίων. Ἀπὸ αὐτὰς ἀποφοιτοῦν 55.000 ἄτομα ἐτησίως. 20 σχολαὶ εἶναι ἀνώτατοι μὲ 5.000 μαθητάς.

— Οἱ κομμουνισταὶ ἐκδίδουν 50.000.000 ἀντίτυπα βιβλίων των εἰς τὴν Δύσιν κατ' ἔτος. Παραλλήλως ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία τυπώνει ἐτησίως ἄλλα 50.000.000 καὶ ἡ Κίνα ἄλλα 15.000.000, ἀντίτυπα διαφόρων βιβλίων εἰς γλώσσας τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Ἐπίσης τυπώνουν 500 ἑκατ. ἀντίτυπα διαφόρων φυλλαδίων.

— Αἱ κομμουνιστικαὶ χῶραι τυπώνουν καὶ διασπείρουν εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον 125 περιοδικὰ εἰς 400 ἐκδόσεις.

— Ἀκόμη, οἱ κομμουνισταὶ πραγματοποιοῦν 150 χιλιάδας ὥρας ραδιοφωνικῆς προπαγάνδας ἐτησίως πρὸς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, «γυρίζουν» 200 ταινίας μεγάλου μήκους μὲ προπαγανδιστικὸν περιεχόμενον καὶ διαθέτουν 150 χιλιάδας «ἐπαγγελματίας κομμουνιστὰς» οἱ ὁποῖοι δροῦν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐλαχίστων παρατεθέντων στοιχείων καθίσταται φανερὸν ὅτι ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἔχει ἐξαπολύσει μίαν πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ πνεύματος τῶν δυτικῶν ἀνθρώπων. Εἶναι δυνατὸν αἱ Δημοκρατίαι νὰ ὑποστοῦν παθητικῶς αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν χωρὶς νὰ ὀργανώσουν τὴν ἄμυνάν των, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέτωπον ὅπως τὴν ὀργάνωσαν λ.χ. εἰς τὸ στρατιωτικόν; Ἡ παθητικότης εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν θὰ ἀπετέλη ἰδεολογικὴν αὐτοκτονίαν τῆς Δύσεως - προπομπὸν καὶ τῆς ὑλικῆς της καταστροφῆς. Διὰ τοῦτο αἱ Δημοκρατίαι ἀπήντησαν καὶ ὀργανώνουν τὴν προπαγάνδαν των. Μία μόνον χώρα εἰς τὸν κόσμον ἀντὶ νὰ ἀναπτύσση τὰς ὑπηρεσίας διαφωτίσεως, τὰς διαλύει: ἡ Ἑλλάς!

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἰς τὴν χώραν μας

τὴν ἐθνικὴν προπαγάνδαν καὶ νὰ ἀποκηρύττη τὴν ἀντικομμουνιστικὴν διαφώτισιν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ διεπίστωσεν τοὐλάχιστον τὴν ἀνυπαρξίαν κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὴν χώραν μας. Φυσικὰ ὅμως κάθε ἄλλο συμβαίνει παρὰ κάτι παρόμοιον. Ἰδοὺ μερικά, ἐλάχιστα καὶ ἐντελῶς ἐνδεικτικῶς ἀναφερόμενα στοιχεῖα περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὴν χώραν μας.

— Ἐκ τοῦ Παραπετάσματος πραγματοποιοῦνται 12 ὧραι προπαγανδιστικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν ἡμερησίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐκεῖ λειτουργεῖ ἐπίσης ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ ὁ ὁποῖος πραγματοποιεῖ 3 ἕως 4 ἐκπομπὰς ἡμερησίως πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

— Τὸ ΚΚΕ ἐκδίδει εἰς τὸ Παραπέτασμα 6 ἐφημερίδας καὶ 1 μηνιαῖον θεωρητικὸν ὄργανον, διαθέτει δύο ἐκδοτικοὺς οἴκους καὶ 34 σχολὰς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν του.

— Εἰς τὴν χώραν μας λειτουργοῦν περὶ τοὺς 25 ἐκδοτικοὶ κομμουνιστικοὶ οἶκοι οἱ ὁποῖοι κυκλοφοροῦν 500 - 700 κομμουνιστικὰ βιβλία ἐτησίως μὲ μηνιαῖαν δαπάνην 5 - 8 ἑκατομμύρια. δρχ.

— Δροῦν ἐπίσης εἰς τὴν χώραν μας περὶ τὰς 40 παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις (σύνδεσμοι φιλίας, ἐπιτροπαί, κινήσεις κλπ.).

— Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς διαθέτει δύο ἡμερησίας ἐφημερίδας, καὶ πολλὰς ἑβδομαδιαίας, δεκαπενθημέρους καὶ μηνιαίας ἐκδόσεις δι' ὅλα τὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας: Φοιτητάς, συνδικάτα, διανοουμένους κλπ.

— Ἐπίσης ἐκδίδει ἀρκετὰ θεωρητικὰ ὄργανα καὶ ἕνα καθοδηγητικόν, τὴν «Ἑλληνικὴν Ἀριστεράν».

— Διαθέτει θιάσους καὶ ἑταιρίαν κινηματογραφικῆς παραγωγῆς, βιβλιοπωλεῖα, λέσχας καὶ ἐκθέσεις.

— Ἔχει διεισδύσει εἰς τὸν ἀστικὸν τύπον καὶ ὄχι σπανίως διοχετεύει τὰς ἀπόψεις του καὶ ἀπὸ τὰς στήλας του.

— Διαβρώνει σωματεῖα, συνεταιρισμούς, ὄργανα αὐτοδιοικήσεως ἀκόμη δὲ καὶ τὸν κρατικὸν μηχανισμόν.

— Ἡ ΕΔΑ διαθέτει ἑκατοντάδας γραφεῖα εἰς ὅλην τὴν χώραν, σοβαρὸν ἀριθμὸν «ἐπαγγελματιῶν κομμουνιστῶν» (ἴσως 2.000) καὶ τρεῖς τοὐλάχιστον σχολὰς στελεχῶν. Τελευταίως δημιουργεῖ καὶ τοπικὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα.

— Εἰς ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ πολλὰ ἄλλα: Ἀπονομὴν λογοτεχνικῶν βραβείων, προκήρυξιν φιλολογικῶν διαγωνισμῶν, ταξίδια εἰς κομμου-

πρεσβείας, ὀργάνωσιν ἐκδρομῶν, φιλολογικῶν ἢ χορευτικῶν συγκεντρώσεων, δῆθεν φιλανθρωπικῶν ἐκδηλώσεων, διαλέξεων, μνημοσύνων κλπ.

Ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ στοιχεῖα (ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἐνδιαφέρεται δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν της πλήρη καὶ λεπτομερῆ στοιχεῖα) συνάγεται σαφῶς ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑφίσταται μεγάλης κλίμακος ἐπίθεσιν τὴν ὁποίαν ἐξαπέλυσεν ἐναντίον της ὁ κομμουνισμὸς ἐπὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ πεδίου. Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Κράτους; Ἡ κατάργησις καὶ αὐτῆς τῆς ἀνεπαρκοῦς καὶ ἀτελοῦς ἐθνικῆς καὶ ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως ἡ ὁποία μὲ κόπους καὶ θυσίας εἶχεν ἀρχίσει νὰ συγκροτῆται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀφοπλίζουν τὸ Ἔθνος

Ὡς ἀνεφέρθη ἤδη ἀφοπλίζεται ἰδεολογικῶς τὸ Ἔθνος διότι δῆθεν ἡ Δημοκρατία εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἐπισήμου προπαγάνδας. Οὕτω ἀφίνεται πανελεύθερον τὸ ἔδαφος εἰς τὴν ὀργιάζουσαν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν.

Ἀλλὰ βεβαίως δὲν πταίει ἡ Δημοκρατία. Πταίουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν παραμορφώνουν ἀπὸ ἄγνοιαν ἢ ἀπὸ σκοπιμότητα, ἐκεῖνοι ποὺ υἱοθετοῦν τὰς ἀπόψεις τῶν πλέον θανασίμων ἐχθρῶν τῆς Δημοκρατίας, τῶν κομμουνιστῶν, περὶ αὐτῆς.

Διότι εἶναι κωμικοτραγικὴ ἡ ἀντίληψις ὅτι «ἐκδημοκρατισμὸς» σημαίνει κατάργησιν τῆς ἐθνικῆς διαφωτίσεως καὶ παράδοσιν τῆς κοινῆς γνώμης εἰς τὸ ἔλεος τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας ποὺ ἐξυπηρετεῖ ἀντεθνικὰς καὶ ἀντιδημοκρατικὰς ἐπιδιώξεις.

Ποῖος εἶπεν ὅτι ἡ Δημοκρατία δὲν ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύῃ τοὺς πολίτας της ἀπὸ τὰς ξένας ἢ ξενοκινήτους προπαγάνδας;

Ποῖος εἶπεν ὅτι ἡ Δημοκρατία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ αὐτοκτονῇ ἀφοπλιζομένη ἰδεολογικῶς καὶ ψυχολογικῶς; Ποῖος εἶπεν ὅτι Δημοκρατία σημαίνει νὰ δροῦν οἱ ἐχθροί της καὶ νὰ μὴ δρᾷ ἡ ἰδία;

Β΄.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΧΕΣΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

«Θὰ ἐπιζήσουν μόνον αἱ πολιτικῶς ὁμοφωνοῦσαι χῶραι»
J. Lacroix

Ἂς ἴδωμεν ὅμως ποία εἶναι ἡ πραγματικὴ σχέσις μεταξὺ Δημοκρατίας καὶ Προπαγάνδας συμφώνως πρὸς τὰς ἀντιλήψεις διεθνῶς ἀνεγνωρισμένων αὐθεντιῶν δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ἡ διαφώτισις, ὄργανον «ἐθνικῆς ὁμοφωνίας»

«Ὁ διάσημος γάλλος ψυχοπολιτικὸς καὶ γνωστότατος δημοκρατικὸς J. Domenach εἰς τὸ περίφημον ἔργον του «Ἡ πολιτικὴ προπαγάνδα», γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ ἐλευθερία, ὅπως ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, δὲν λειτουργεῖ ἀποδοτικῶς παρὰ μόνον ὅταν στηρίζεται ἐπάνω εἰς ἕνα βάθρον ἀποκτημένων συνηθειῶν... Ἡ ἀσθένεια τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Εὑρίσκεται μέσα του καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ τὴν θεραπεύσωμεν προετοιμάζοντες ὄχι αὐτόματα, ἀλλὰ ὑπευθύνους πολίτας. Αὐτοῦ ἀσίαν τοῦ ἰδεώδους τῆς ἐλευθερίας, ἔγραψεν ὁ F. Gay ἠμπορεῖ νὰ συμβάλῃ σημαντικῶς εἰς τὸ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ συναίσθημα τῆς ἀναγκαίας πειθαρχίας καὶ ταυτοχρόνως νὰ μᾶς δώσῃ τὰ μέσα διὰ νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους». Δυστυχῶς, αἱ Δημοκρατίαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δημιουργήσουν ἐγκαίρως αὐτὴν τὴν προπαγάνδαν καὶ ἔτσι δὲν ἐπρόβαλαν καμμίαν ὠργανωμένην ἀντίστασιν εἰς τὴν κατακτητικὴν ἰδεολογίαν τοῦ φασισμοῦ, ἕως ὅτου ὁ πόλεμος τὰς ἀνάγκασε νὰ κινητοποιήσουν μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας καὶ τὴν ψυχικήν των ἐνέργειαν.

Αὐτοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπηρετοῦν τὴν Δημοκρατίαν καὶ ἀρνοῦνται νὰ προσφύγουν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ἀντιφάσκουν πρὸς τὸν ἑαυτόν των. «Δημοκρατία ὑπάρχει μόνον ἐκεῖ ὅπου ὁ κόσμος ἐνημερώνεται... Ἡ Δημοκρατία ἀπαιτεῖ μίαν εὐρείαν, πολὺ εὐρείαν, διάδοσιν τῶν γνώσεων. Ὁ κυρίαρχος λαὸς πρέπει νὰ διαφωτίζεται». Αὐτὰ γράφει ὁ A. Sauvy

προβλήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ζωή του. Ὁ X. Lacroij γράφει ὅτι «θὰ ἐπιζήσουν μόνον πολιτικῶς ὁμοφωνοῦσαι χῶραι» ἐννοῶν βεβαίως τὴν βαθυτέραν ὁμοφωνίαν πέραν ἀπὸ τὰς πολιτικὰς διαμάχας εἰς ἕνα ἐπίπεδον ὅπου ὅλοι οἱ πολῖται ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των ὡς μέλη τοῦ ἰδίου ἔθνους. Αὐτὴ ἡ ἑνότης δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὴν δημοκρατιπροπαγάνδαν».

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν βαθυτέραν ἑνότητα, αὐτὴν τὴν βαθυτέραν «ἐθνικὴν ὁμοφωνίαν», χρειάζεται ἐπειγόντως ἡ χώρα μας. Δι' αὐτὸ καὶ χρειάζεται ὡς ζωτικὴν ἀνάγκην τὴν δημοκρατικὴν προπαγάνδαν, τὴν ἐθνικὴν διαφώτισιν.

Ἡ διαφώτισις, μέσον ἀμύνης τῆς Δημοκρατίας

Μία ἄλλη αὐθεντία, ὁ Ζ. Ντριενκούρτ, εἰς τὸν ἔργον του «Ἡ προπαγάνδα, νέα πολιτικὴ δύναμις», γράφει:

«Αἱ Δημοκρατίαι κατέφυγον καὶ αὐταὶ βαθμιαίως εἰς τὴν μεθοδικὴν προπαγάνδαν διὰ νὰ ἐκθέτουν τὰς ἀπόψεις των. Ἐδημιούργησαν ὀργανισμοὺς διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν σχεδίων ἰδεολογικῶν ἐκστρατειῶν καὶ τὴν κινητοποίησιν τῶν μέσων ἐκφράσεως τῆς σκέψεως διὰ νὰ τὴν κατευθύνουν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πολιτικῆς των.

Μετὰ τὸν β΄ παγκόσμιον πόλεμον ὁδηγήθημεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς προπαγάνδας εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἡ βασιλεία αὐτὴ ἐπεβλήθη ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ εἰς τὰ φιλελεύθερα πράτη.

Τὸ φιλελεύθερον κράτος, ἀπειλεῖται ἀπὸ μίαν δρᾶσιν ποὺ καθοδηγεῖται ἔξωθεν ἐναντίον του. Δὲν ἔχει παρὰ ἕνα μόνον τρόπον νὰ διασωθῇ: νὰ καταπολεμήση τὴν ἀπειλὴν διὰ τῆς καταγγελίας της καὶ δείχνοντας εἰς τὸν λαὸν του τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος. Ἡ προπαγάνδα εἶναι ἕνα μέσον ἀμύνης, ἀρνητικῶς καὶ δυναμικῶς. Τὸ φιλελεύθερον κράτος εἶναι φορεὺς ἑνὸς ἰδεώδους ποὺ ὀφείλει νὰ τὸ διακηρύσση. Ὀφείλει νὰ διαδώση τὴν πίστην του... Τὸ φιλελεύθερον κράτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφήση χωρὶς ἀντίδρασιν τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του. Ἔτσι ἡ προπαγάνδα καθίσταται δι' αὐτὸ τὸ κράτος, μία ἀπόλυτος ἀνάγκη, μία προϋπόθεσις τῆς ἐπιβιώσεώς του. Ἡ δημοκρατικὴ προπαγάνδα ἔχει ὡς ἀποστολήν της νὰ ἐξουδετερώση τὴν δρᾶσιν τῶν διαβρωτικῶν δυνάμεων, νὰ καταγγείλη τοὺς ἑλιγμοὺς τῶν ἀντιπάλων, νὰ διατηρήση τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαοῦ».

Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη σωστὴ τοποθέτησις τοῦ ζητήματος τῆς σχέσεως μεταξὺ δημοκρατικοῦ κράτους καὶ προπαγάνδας. Τοποθέτησις ἀπὸ πραγματικοὺς δημοκρατικούς, ἀπὸ συνειδητοὺς ὀπαδοὺς τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ πολιτικὴ διαθήκη τοῦ προέδρου Κέννεντυ

Ἀλλά, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περισσότερον παντὸς ἄλλου διεκήρυξεν τὴν ζωτικὴν σημασίαν τοῦ ἰδεολογικοῦ μετώπου καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ὀργανωθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ τοπικῶς καὶ διεθνῶς ὁ ἰδεολογικὸς ἀγὼν τῆς Δύσεως ὑπῆρξεν ὁ πρόεδρος Κέννεντυ. Ἰδοὺ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα λόγων του τὰ ὁποῖα προφανῶς δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν της ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι χρησιμοποιεῖ εὐρέως ὁμογενεῖς ἐξ Ἀμερικῆς.

Ἔλεγεν λοιπὸν ὁ πρόεδρος Κέννεντυ τὴν 20ην Ἀπριλίου 1961:

«Ἀντιμετωπίζομεν ἕνα ἀδιάκοπον ἀγῶνα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου. Ἕνα ἀγῶνα πολὺ οὐσιαστικώτερον ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν στρατιῶν ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ μίαν πυρηνικὴν σύρραξιν. Διαθέτομεν στρατιᾶς καὶ πυρηνικοὺς ἐξοπλισμούς. Ὅλα αὐτὰ ὅμως χρησιμεύουν κυρίως ὡς παραπέτασμα ποὺ καλύπτει τὴν ὑπονόμευσιν, τὴν διείσδυσιν καὶ πολυαρίθμους ἄλλας μεθόδους μὲ τὰς ὁποίας ὁ ἀντίπαλος πλήττει τὰ ἀδύνατα σημεῖα μας ὅπου δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπέμβωμεν ἐνόπλως.

Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὴν δύναμιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀπάτην. Ἡ Κούβα ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μᾶς διαφύγη ἡ δολία φύσις αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ βαθυτέρου ἀγῶνος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ συλλάβωμεν τὰς νέας ἀρχάς, τὰ νέα μέσα, τὸ νέον αἴσθημα τοῦ ἐπείγοντος ποὺ θὰ μᾶς χρειασθῇ διὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν.

Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς διεξάγεται κάθε ἡμέραν, παντοῦ εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον, ἡμέραν καὶ νύκτα χωρὶς τυμπανοκρουσίας ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀνάπαυλαν.

Αἱ κοινωνίαι ποὺ θέλουν νὰ φανοῦν εὐάρεστοι, συγκαταβατικαὶ καὶ συνδιαλλακτικαί, εἶναι ἕτοιμοι νὰ σαρωθοῦν μαζὶ μὲ τὰ ἐρείπια τῆς ἱστορίας. Μόνον ὁ δυνατός, ὁ φιλόπονος, ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἀποφασισμένος, μόνον ὁ θαρραλέος, μόνον αὐτὸς ποὺ βλέπει μακρυὰ καὶ κατανοεῖ τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγῶνος ποὺ διεξάγωμεν, μόνον αὐτὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβιώση.

Αἱ συνηθισμέναι στρατιωτικαὶ ἀνάγκαι ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν μας πε-

ρισσότερον τοῦ δέοντος. Πρέπει νὰ γίνη σαφές, τοῦτο δὲν εἶναι πλέον ἀρκετὸν καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πότε εἰς τὴν μίαν χώραν καὶ πότε εἰς τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῆ οὔτε ἕνας πύραυλος ἢ νὰ παραβιασθοῦν σύνορα, εἶναι δυνατὸν νὰ χάσωμεν τὴν ἀσφάλειάν μας».

Καὶ τὸν 'Ιανουάριον τοῦ 1962, ἐπανελάμβανεν:

«Σήμερον δὲν ἔχει κηρυχθεῖ πόλεμος καὶ ὅμως διεξάγεται εἰς ὅλα τὰ μέτωπα ἐναντίον μας. Οἱ ἐχθροί μας προοδεύουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἐπιβίωσις τῶν φίλων μας κινδυνεύει. Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀντιμετωπίζωμεν μίαν μονολιθικὴν καὶ ἀδυσώπητον συνωμοσίαν ἡ ὁποία ἐπιδιώκει ὕπουλα καὶ ὑπομονετικὰ νὰ διευρύνη τὴν ἐπιρροήν της μὲ τὴν διείσδυσιν, τὴν ὑπονόμευσιν, τὸν ἐκφοβισμὸν καὶ τὴν ἀνατρεπτικὴν δρᾶσιν. Ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἕναν μηχανισμὸν ὁ ὁποῖος συνδυάζει στρατιωτικάς, διπλωματικάς, κατασκοπευτικάς, οἰκονομικάς, ἐπιστημονικάς, καὶ πολιτικὰς ἐπιχειρήσεις. Αἱ ἐπιχειρήσεις του κρύβονται, δὲν ἀποκαλύπτονται. Τὰ λάθη του καταπνίγονται δὲν δημοσιεύονται».

Ὀλίγα δὲ εἰκοσιτετράωρα πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου του, ἐδήλωσεν ὅτι «ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν πυρὸς τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ κομμουνισμοῦ», διευκρινίζων καὶ πάλιν ὅτι κυρία μορφὴ αὐτοῦ τοῦ πολέμου εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ - προπαγανδιστικὴ καὶ ὄχι ἡ ὑλική - στρατιωτική.

Καὶ ὅμως, σήμερον, ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀντιμετωπίσεώς της. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία «θέλει νὰ φανῆ εὐάρεστος, συγκαταβατικὴ καὶ διαλλακτική»... Καὶ ἄρα, ὅπως εἶπεν ὁ Κέννεντυ, ἐὰν δὲν ἀντιδράσωμεν, συντόμως θὰ «εἶναι ἕτοιμη νὰ σαρωθῆ μαζὶ μὲ τὰ ἐρείπια τῆς ἱστορίας».

Παραβίασις τῶν ἀρχῶν τοῦ ΝΑΤΟ

Ἀλλὰ ὁ ἐπὶ ἰδεολογικοπνευματικοῦ ἐπιπέδου μονομερὴς ἀφοπλισμὸς τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογικοψυχολογικῆς ἐπιθέσεως, ἀποτελεῖ καὶ μοναδικὴν περίπτωσιν παραβιάσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ ΝΑΤΟ.

Πράγματι, ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ, μόνον ἡ Ἑλλὰς καταργεῖ τὰς ὑπηρεσίας προπαγάνδας, καὶ ἀποκηρύττει τὸν ἀντικομμουνισμόν. Τὸ ΝΑΤΟ συνεστήθη ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Καὶ ἡ Ἑλλάς, μέλος τοῦ ΝΑΤΟ, ἀμφισβητεῖ τώρα τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς ἔστω καὶ εἰς τὸν ἰδεολογικοπολιτικὸν τομέα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Κέννεντυ εἶναι σήμερον καὶ ὁ κυριώτερος.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1959, συνῆλθεν εἰς Λονδῖνον τὸ «Ἀτλαντικὸν Συνέδριον» τοῦ ΝΑΤΟ, ἐπ' εὐκαιρία τῆς δεκάτης ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τοῦ τελευταίου. Τὸ συνέδριον αὐτό, εἰς ἀπόφασίν του, διεπίστωσεν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ δὲν εἶναι μόνον στρατιωτικὴ ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερον, «πολιτικὴ» ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν δυνατὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου. Καὶ διεκήρυξεν ὅτι: «Εἶναι δραματικῶς ἐπεῖγον διὰ τὴν Δύσιν νὰ ἀφυπνισθῆ καὶ ἀνορθωθῆ κινητοποιοῦσα ὅλας τὰς πνευματικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις της». Ἐπίσης ὅτι «λόγω τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς τελειότητος τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφεθῆ τὸ ἔργον τῆς ἀντιμετωπίσεως της μόνον εἰς ἄτομα, ἀσυντονίστους ὀργανισμοὺς καὶ ἐρασιτέχνας». Διὰ τοῦτο, τὸ συνέδριον ἐζήτησεν ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τοῦ ΝΑΤΟ νὰ ἱδρύσουν ὀργανισμοὺς ἀντιπροπαγάνδας καὶ νὰ τοὺς ἀναπτύξουν. Τοῦτο ἔπραξεν καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ τῆς ἱδρύσεως, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1960, τῆς Ὑπηρεσίας Διαφωτίσεως, τὴν ὁποίαν τώρα διασύρει καὶ διαλύει αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος! Ὅσον διὰ τοὺς ὀλίγους «μὴ ἐρασιτέχνας» εἰδικοὺς διὰ τὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, αὐτοί, ὡς ἤδη ἀνεφέρθη, θεωροῦνται πλέον περίπου ὡς «δοσίλογοι» διότι διέπραξαν τὴν «κολάσιμον πρᾶξιν» τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Δημοκρατίαν.

Γ΄.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

«Αὐτοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπηρετοῦν τὴν Δημοκρατίαν καὶ ἀρνοῦνται νὰ προσφύγουν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ἀντιφάσκουν πρὸς τὸν ἑαυτόν των».

J. Domenach

Τί πράττουν αἱ ἄλλαι χῶραι

Εἰς τὸ τεῦχος μας ἀριθ. 53 (Μάϊος - Ἰούνιος 1964) ἐδημοσιεύσαμεν μερικὰ στοιχεῖα διὰ τὸ τί συμβαίνει εἰς τὰς ἄλλας δημοκρατικὰς χώρας τῆς Δύσεως.

Αἱ Η.Π.Α. λ.χ. διαθέτουν τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν προπαγάνδας των (USIA), τὸν ραδιοφωνικὸν ὀργανισμὸν «Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς», τὴν Ἐπιτροπὴν Ψυχολογικῆς Στρατηγικῆς, τὴν Ἐπιτροπὴν Ὁμοσπονδιακῶν Ἐπικοινωνιῶν καὶ τὸ Κέντρον Πληροφοριῶν διὰ τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας.

Πέραν αὐτῶν τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν προπαγάνδας, αἱ Η.Π.Α. διαθέτουν καὶ ἰδιωτικοὺς ὀργανισμοὺς διαφωτίσεως (ἀντικομμουνιστικῆς) ἐξ ὧν οἱ κυριώτεροι εἶναι ὁ Ραδιοσταθμὸς Ἐλευθέρας Εὐρώπης, ὁ Ραδιοσταθμὸς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτον διὰ τὴν μελέτην τῆς ΕΣΣΔ.

Ἡ Ἀγγλία διαθέτει τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον Πληροφοριῶν καὶ τὸ Β.Β.

Ἡ Γαλλία διαθέτει τὸ ὑπουργεῖον προπαγάνδας καὶ εἰς τὸν στρατόν της ἔχει τὸν θεσμὸν τῶν ἀξιωματικῶν διαφωτιστῶν.

Ἡ Σουηδία ἔχει τὸ πανίσχυρον Κρατικὸν Πρακτορεῖον Πληροφοριῶν κλπ. κλπ.

Συμφώνως μὲ τὸν ὀργανισμόν του, τὸ Κρατικὸν Πρακτορεῖον Πληροφοριῶν «ὀργανώνει καμπάνιες, συντονίζει τὴν δραστηριότητα τῶν πατριωτικῶν, συνδικαλιστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὀργανώσεων», καὶ διαθέτει «ἐπιτροπὰς πληροφοριῶν καὶ προπαγάνδας εἰς κάθε κοινότητα».

Ἔτσι ἡ δημοκρατικὴ καὶ σοσιαλιστικὴ (μὲ τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, τὴν ἀντίθετον ἀπὸ ἐκείνην ποὺ δίδουν οἱ κομμουνισταὶ) Σουηδία, ἔχει τὸ τελειότερον δίκτυον ἐσωτερικῆς προπαγάνδας εἰς ὁλόκληρον τὸν μὴ κομμουνιστικὸν κόσμον.

Διὰ τὰς κομμουνιστικὰς χώρας εἶναι πασίγνωστον ὅτι εἰς αὐτάς, αἱ περιβόητοι ὑπηρεσίαι Προπαγάνδας - Ἀγκιτασίας (Agit-Prop) εἶναι γιγαντιαῖοι καὶ πανίσχυροι ὀργανισμοὶ ποὺ ὑπάγονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀνωτάτην κομματικὴν ἡγεσίαν καὶ εὑρίσκονται ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν κρατικὸν μηχανισμόν.

Πανίσχυροι ὑπηρεσίαι προπαγάνδας ὑπάρχουν σήμερον καὶ εἰς ὅλας τὰς μὴ κομμουνιστικὰς ἀλλὰ καὶ μὴ δημοκρατικὰς χώρας ὅπως λ.χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικοῦ Προσανατολισμοῦ ἔχει ἀναδειχθῆ εἰς βασικὸν παράγοντα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς εἰς ὅλας της τὰς ἐκδηλώσεις.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μόνον ἄνθρωποι ἀσυγχρόνιστοι, ἀμόρφωτοι ἢ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου εὑρισκόμενοι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνοῦνται καλοπίστως σήμερον τὴν καθοριστικὴν σημασίαν τῆς προπαγάνδας καὶ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν ἀνάγκην, τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν χρησιμοποιήσεώς της καὶ ἀπὸ τὰς Δημοκρατίας.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ

Ἡ μείωσις τῆς φανερᾶς ἐκλογικῆς δυνάμεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὴν χώραν μας δημιουργεῖ μίαν ἐπικίνδυνον ἐφησυχαστικὴν αὐταπάτην, τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δῆθεν ἐμειώθη ἀντιστοίχως καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλή. Δι' ὅσους ὅμως γνωρίζουν κάπως τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ, εἶναι ἀξίωμα ὅτι τὸ μέγεθος τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς δὲν μετρᾶται μὲ τὴν ἐκλογικήν της ἔκφρασιν. Τὰ ΚΚ δὲν εἶναι κανονικὰ κοινοβουλευτικὰ κόμματα, δὲν εἶναι «ἐκλογικοὶ μηχανισμοί». Εἶναι ἰδιότυποι στρατιωτικοπολιτικοὶ ὀργανισμοί, «στρατοὶ τῆς ἐπαναστάσεως». Συνεπῶς, δὲν ἰσχύουν δι' αὐτά, τὰ κριτήρια τὰ ὁποῖα ἰσχύουν διὰ τὰ ἄλλα πολιτικὰ κόμματα. Καὶ ἡ πιθανότης νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν, μικρὰν μόνον σχέσιν ἔχει μὲ τὴν ἐκλογικήν των δύναμιν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἄλλωστε καὶ

ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς καμμίαν ἐκ τῶν 14 χωρῶν τὰς ὁποίας κυβερνοῦν σήμερον δὲν ἀπετέλουν τὴν ἀπόλυτον ἢ ἔστω τὴν σχετικὴν πλειοψηφίαν, εἰς οὐδεμίαν ὑπερέβησαν τὸ 24% τῶν ψήφων καὶ εἰς οὐδεμίαν κατέλαβον τὴν ἐξουσίαν δι' ὁμαλῶν κοινοβουλευτικῶν μεθόδων. Ἡ ἀλήθεια δὲ αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴν Ρωσίαν τοῦ 1917 ἢ τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην τοῦ 1948 - 49 ἀλλὰ καὶ τὴν Κούβαν τοῦ 1961.

Μία χώρα κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ὅταν αὐτός, ἀνεξαρτήτως ἐκλογικοῦ δυναμικοῦ, εἶναι καλῶς ὀργανωμένος, ἔχει ἰδεολογικὴν ἀκτινοβολίαν, διεισδύει εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωήν, διαβρώνει τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐξουδετερώνει τὰς ἐνόπλους δυνάμεις καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας.

Ἐπίσης, μία χώρα κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ὅταν τὸ ἀστικὸν κράτος δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς ἀπειλῆς, οὔτε θέλησιν καὶ ἱκανότητα νὰ τὴν καταπολεμήση. Μία χώρα κινδυνεύει ὅταν ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ κοινωνικὰ προβλήματα, διέρχεται κρίσιμον φάσιν τῆς οἰκονομικῆς της ἀναπτύξεως, ὑποφέρει ἀπὸ πολιτικὴν ἀστάθειαν, ὁ ἀστικὸς πολιτικὸς κόσμος της νοσεῖ καὶ ἐνῷ δὲν κυβερνᾷ πλέον ἡ ἄλλοτε κυβερνῶσα παράταξις, χρεωκοποῦν αἱ ἐνδιαμέσοι λύσεις.

Ὅταν ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω παράγοντες, ἡ χώρα εἶναι καταδικασμένη. Ὅταν ὑπάρχουν μερικοί, κινδυνεύει. Εἰς τὴν χώραν μας ὑπάρχουν ἀρκετοί. Συνεπῶς ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὑπάρχει καὶ ἐπιδεινώνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ἀκριβῶς ὅτι ἀκόμη καὶ ἐπισήμως ἀμφισβητεῖται τώρα ἡ ὕπαρξίς της. Διότι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι μία χώρα κινδυνεύει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν στιγμὴν πο·) ἀρχίζει νὰ νομίζη ὅτι δὲν κινδυνεύει, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ψυχικὸν καὶ ὑλικὸν ἀφοπλισμόν της ὁ ὁποῖος καὶ συνετελέσθη ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ νέα δεδομένα

Εἰς τὴν πολιτικήν μας κατάστασιν ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς νέα δεδομένα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθοῦν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν:

α) Ὁ κομμουνισμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ την προηγουμένην ἀπομόνωσίν του καὶ ἁπλώνεται ἀπροσκόπτως εἰς εὐρεῖς χώρους τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

β) Ταὐτοχρόνως, ὁ κομμουνισμὸς ἀποκηρύσσεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καταδικάζεται ὡς «ἀντίδρασις» καὶ καταργεῖται θεωρούμενος περίπου ὡς κολάσιμος πρᾶξις. Οἱ ἀντικομμουνισταί, ἀνεξαρτήτως τῆς προσωπικῆς κομματικῆς τοποθετήσεώς των δυσφημοῦνται, συκοφαντοῦνται ἐκκαθαρίζονται ἀπὸ τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν καὶ διώκονται. Ἡ Δημοκρατία προβαίνει εἰς τὸν μονομερῆ ἀφοπλισμόν της ἔναντι τοῦ διαρκῶς εντείνοντος τὴν δραστηριότητά του κομμουνισμοῦ.

γ) Μία ἐπικίνδυνος σύγχισις ἰδεῶν εἰς τὰ θέματα τῆς Δημοκρατίας, τοῦ κομμουνισμοῦ, τῶν συμμαχιῶν κλπ. ἁπλώνεται εἰς τὰς μάζας.

δ) Μὲ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸν» ὁ κομμουνισμὸς ἀπέκτησεν ἀπόλυτον πλέον ἐλευθερίαν δράσεως καὶ νέας, κυριολεκτικῶς ἀπεριορίστους δυνατότητας διεισδύσεως, διαβρώσεως, ἐπεκτάσεως καὶ ὑπονομεύσεως εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοί του ἐκκαθαρίζονται πανταχόθεν.

ε) Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος νὰ διέπεται πλέον ἀπὸ ἀφοπλιστικὰς ἢ παγιδευτικὰς καὶ λίαν ἐπικινδύνους αὐταπάτας ὅπως λ.χ. ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καταπολεμᾶται μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα, ὅτι Δημοκρατία σημαίνει κατάργησιν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀπορροφηθοῦν οἱ κομμουνισταί, ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς πρὸς τὰ ἀριστερά» ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι χρήσιμοι ὡς σύμμαχοι κατὰ τῆς Δεξιᾶς κλπ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἡ ἀπειλὴ μεγαλώνει μὲ γεωμετρικὴν πρόοδον. Ἄνευ ὑπερβολῆς ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ δὲν ἦτο ποτέ, μετὰ τὰ Δεκεμβριανά, τόσον μεγάλη ὅσον σήμερον.

Ἡ τακτικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ

Οἱ κομμουνισταὶ ἐφαρμόζουν τώρα τὴν μέθοδον τῆς συστηματικῆς διεισδύσεως καὶ βαθμιαίας διαβρώσεως.

Προσπαθοῦν νὰ ἀποκτήσουν ἐπαφὴν μὲ τὰς κεντρώας μάζας, νὰ σταθεροποιήσουν αὐτὴν τὴν ἐπαφὴν καὶ τελικῶς νὰ τὰς θέσουν ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν των, συγκροτοῦντες τὸ «ἑνιαῖον μέτωπον» ἐκ τῶν κάτω.

Προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν τὴν κυβερνῶσαν παράταξιν ἐκ τῶν ἔνδον καὶ ἤδη διαθέτουν μίαν «φράξιαν» καὶ μίαν συνοδοιπορίαν ποὺ δροῦν ὑπούλως εἰς τοὺς κόλπους της.

Προσπαθοῦν νὰ ἐξαπολύουν ἕνα τεράστιον κίνημα μαζικῶν ἀγώνων τὸ ὁποῖον νὰ θέσουν ἐντέχνως ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν διὰ νὰ πιέζουν σταθερῶς καὶ νὰ ἐκβιάζουν τὴν Κυβέρνησιν.

Σκοπὸς ὅλων αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν εἶναι ἡ ἄσκησις μιᾶς συνεχοῦς καὶ ὁλο-

νὲν ἐντεινομένης πιέσεως ἐπὶ τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ καὶ τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ προχωροῦν «ὁλοένα καὶ πιὸ ἀριστερά».

Οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν δυσφημοῦντες τὴν Δεξιὰν καὶ τὸν ἀντικομμουνισμὸν καὶ συντηροῦντες τεχνητῶς τὴν ὀξύτητα εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, νὰ διαιωνίζουν τὸν «ἐμφύλιον πόλεμον» μεταξὺ τῶν ἐθνικοφρόνων κομμάτων πρὸς ἀμοιβαίαν φθορὰν καὶ πρὸς ἴδιόν των ὄφελος, νὰ ἐξωθοῦν τὴν ΕΚ εἰς ἕνα μονομερῆ ἀγῶνα πρὸς τὰ δεξιὰ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ σύνθημα «δὲν ὑπάρχουν ἐχθροὶ πρὸς τὰ ἀριστερά», νὰ καταστήσουν ἀδύνατον τὴν πάσης μορφῆς καὶ οἱασδήποτε ἐκτάσεως συνεργασίαν μεταξὺ ΕΚ καὶ Δεξιᾶς καὶ νὰ θέσουν τὴν χώραν εἰς μίαν ἀνεπαίσθητον ἀρχικῶς, ἀλλὰ σταθερὰν καὶ διαρκῶς ἐπιταχυνομένην πορείαν πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἤδη αὐτὸ τὸ κατηφορικὸν «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά» ἔχει ἀρχίσει. Κομμουνισταὶ καὶ φίλοι των διεισδύουν παντοῦ καὶ καταλαμβάνουν ἐπικαίρους θέσεις. Τὸ σύστημα ἀμύνης τοῦ Κράτους κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐξηρθρώθη. Ἰδέαι, ἄνθρωποι καὶ συνθήματα τοῦ κομμουνισμοῦ «διοχετεύονται» πρὸς τὸν ἀστικὸν πολιτικὸν κόσμον.

Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ κατάστασις; Μοιραίως ἐὰν δὲν μεταβληθῇ, θὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὸ τραγικὸν δίλημμα: Κομμουνισμὸς ἢ δικτατορία ὅπως συνέβη προσφάτως εἰς τὴν Βραζιλίαν τοῦ Γκουλάρ.

Μόνον ἕνας τρόπος ὑπάρχει διὰ νὰ μὴ φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ τραγικὸν δίλημμα. Νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ διαφωτίσωμεν καὶ τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικόν μας κόσμον, τὴν κοινὴν γνώμην ἀλλὰ καὶ τοὺς κυβερνῶντας, τοὺς ἁπλοὺς πολίτας ἀλλὰ καὶ τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῶς ὑφισταμένης πραγματικότητος. Πρέπει νὰ δημιουργηθῇ ὅμως μία φωνὴ ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ. Διὰ τοῦτο ὑπὸ τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθοῦν αἱ μεμονωμέναι ἀτομικαὶ προσπάθειαι καὶ νὰ συνενωθοῦν ὥστε νὰ ἀποκτήσουν ἀρκετὸν κῦρος καὶ πρὸ πάντων ἀρκετὰ μέσα διὰ νὰ ἀκουσθοῦν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Ἰδοὺ διατὶ χρειάζεται ἕνας μεγάλος ὀργανισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὴν διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἰθυνόντων.

Προτάσεις

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, θεωρεῖται ἀπολύτως ἀναγκαῖον, ὅπως ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἀντικαταστήσει τὸ Κράτος τὸ ὁποῖον σήμερον ἀποκηρύττει καὶ ἐγκαταλείπει καὶ ὅ,τι θετικὸν ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰς τὸν τομέα τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κομμουνισμοῦ. Πρὸς τοῦτο θὰ πρέπει ὅλοι οἱ κατὰ τὸν ἕνα ἢ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον ἀσχολούμενοι μὲ θέματα κομμουνισμοῦ καὶ γενικώτερον ἐθνικῆς διαφωτίσεως, ὅλοι οἱ ἱκανοὶ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν μελέτην τῶν διεθνῶν καὶ ἑλληνικῶν πολιτικῶν προβλημάτων, ζητημάτων καὶ ἐξελίξεων καὶ νὰ ἐνημερώνουν ἐπ' αὐτῶν τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὸν ἑλληνικὸν πολιτικὸν κόσμον, νὰ συνενωθοῦν εἰς ἕνα ἑνιαῖον ὀργανισμὸν ὥστε νὰ συντονίσουν τὰς προσπαθείας των νὰ συνδυάσουν τὰς γνώσεις καὶ τὰ μέσα των καὶ πολλαπλασιάζοντες τὰ τελευταῖα νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀναλάβουν μίαν μεγάλης κλίμακος δραστηριότητα.

Προτείνεται λοιπὸν ἡ ἵδρυσις ἑνὸς ἑνιαίου ὀργανισμοῦ, τοῦ ὁποίου μέλη θὰ εἶναι δημοσιολόγοι, κοινωνιολόγοι, ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι καὶ εἰδικοὶ τῶν διαφόρων τομέων τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως.

Σκοπὸς τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ εἶναι ἡ διεξαγωγὴ ἐρευνῶν καὶ ἡ ἐπεξεργασία μελετῶν ἐπὶ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς μας καὶ τῆς χώρας μας καὶ ἡ τακτικὴ ἐνημέρωσις τῆς κοινῆς γνώμης ἐπ' αὐτῶν. Βεβαίως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ θὰ χρειασθοῦν προσωπικαὶ θυσίαι καὶ ὑποχωρήσεις ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας θὰ εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀνταπόδοσις. Πάντως πρέπει νὰ παραμερισθοῦν αἱ διαφοραὶ ἀντιλήψεων καὶ προσώπων καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ ἕνας ἀληθὴς συντονισμὸς ὅλων τῶν προσπαθειῶν καὶ δυνάμεων. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ὀργανισμὸς θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ζωτικῆς σημασίας ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν ἀντικειμενικῶν ἱστορικῶν περιστάσεων μετὰ τὴν ἀνωτέρω περιγραφεῖσαν στάσιν τοῦ Κράτους ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐπωμισθῇ.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

«Τὸ ἐπαναστατικὸ προλεταριάτο ὀφείλει νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸν θεσμὸ τῆς αὐτοδιαθέσεως».
('Απόφασις 2ου συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς)

Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς θεώρησε τὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τῆς 5ης Ἰουλίου σὰν μία πολιτικὴ μάχη μὲ κύριους σκοποὺς τὴν προώθησι τῆς κεντροαριστερᾶς καὶ τὴν διεύρυνσι τῶν νομίμων θέσεών του διὰ τῆς κατακτήσεως τῶν δήμων. Στὴν μάχη αὐτὴ σημείωσε ἀξιόλογη νίκη αὐξάνοντας ἐντυπωσιακὰ τὴν ἐκλογική του δύναμι, συγκροτώντας τοπικοὺς συνδυασμοὺς κεντροαριστεροῦ μετώπου καὶ ἐπιβάλλοντας αὐτοὺς τοὺς συνδυασμοὺς σὲ μιὰ σειρὰ βασικῶν δήμων τῆς χώρας. Ἔτσι μπόρεσε νὰ ἐντείνῃ τὴν πίεσι ποὺ ἀσκεῖ ἐπάνω στὴν Κυβέρνησι καὶ νὰ τὴν ὠθήσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. Μετὰ τὶς 5 Ἰουλίου, ἡ χώρα μπῆκε σὲ μιὰ νέα («ἀνώτερη» θὰ ἔλεγαν οἱ κομμουνισταί) φάσι τῆς πορείας πρὸς τὰ ἀριστερὰ ποὺ ἄρχισε κυρίως ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου Μαρτίου. Κύριες ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς νέας φάσεως ὑπῆρξαν ἡ ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως νὰ διαλύσῃ τὶς ἀντικομμουνιστικὲς ὀργανώσεις χαρακτηρίζοντάς τες σὰν «παρακρατικές» (ὄχι ὅμως καὶ τὶς παρακομμουνιστικές) καὶ τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν παράδοσι τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλισμοῦ στὸ ΚΚΕ.

Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως ἤθελε νὰ κερδίσῃ καὶ τὸν β΄ γῦρο τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἐπιβάλλοντας στὶς δευτεροβάθμιες ἐκλογὲς τῶν δημάρχων τοὺς δικούς του ὑποψηφίους διὰ τῆς σφυρηλατήσεως ἑνιαίου μετώπου κομμουνιστῶν καὶ κεντρώων δημοτικῶν συμβούλων ἐναντίον τῶν δεξιῶν καὶ ἐθνικοφρόνων κεντρώων συναδέλφων τους. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, γιὰ λόγους καὶ οὐσιαστικοὺς καὶ ψυχολογικούς, ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάδειξη τοῦ κ. Πλυτᾶ ὡς δημάρχου ἀθηναίων καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν κομμουνιστὴ κ. Κιτσίκη ποὺ θὰ γινόταν ἔτσι ζωντανὸ καὶ διαρκὲς σύμβολο τῆς κεντροαριστερᾶς. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ κ. Κιτσίκη σὲ βάρος τοῦ κ. Πλυτᾶ, θὰ ἦταν, τὸ πρῶτο πρακτικὸ καὶ ἐπίσημο βῆμα πρὸς τὴν συγκρότησι κυβερνήσεως κεντροαριστεροῦ συνασπισμοῦ.

Γιὰ νὰ πετύχῃ τοὺς σκοπούς της, ἡ ΕΔΑ ἐξαπέλυσε μιὰ νέα μεγάλη προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία προσπαθώντας νὰ ἀποδείξῃ ὅτι:

1. Ἡ δημοκρατία καὶ ἡ Κυβέρνησις κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν Δεξιά, ἡ ὁποία εἶναι φασιστικὴ καὶ σχεδιάζει τάχα ἀνώμαλες λύσεις.

2. Ἡ Ἀριστερὰ ὑποστηρίζει τὴν δημοκρατία καὶ τὴν Κυβέρνησι. Ἡ τελευταία αὐτή, μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικὰ τὴν δῆθεν ἀπειλὴ τοῦ φασισμοῦ μόνον ἂν στηριχθῇ ἀποφασιστικὰ στὴν ΕΔΑ, κάνοντας βέβαια καὶ μερικὲς νέες ὑποχωρήσεις πρὸς αὐτήν.

3. Ἐπικράτησις τῶν δεξιῶν ὑποψηφίων δημάρχων (καὶ ἰδίως τοῦ κ. Πλυτᾶ) θὰ ἐσήμαινε διευκόλυνσι τῶν ὑποθετικῶν φασιστικῶν σχεδίων καὶ μετατροπὴ τῶν δήμων σὲ ἀγωγοὺς γιὰ τὴν προώθησι τῆς φανταστικῆς ἀνωμάλου λύσεως. Συνεπῶς, μόνη λύσις γιὰ τοὺς κεν-

τρώους εἶναι ἡ ὑπερψήφισις τῶν ἀριστερῶν ὑποψηφίων δημάρχων.

4. Ἡ ἀνάδειξις κομμουνιστῶν δημάρχων δὲν ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὴν δημοκρατία καὶ δὲν ἀποτελεῖ κανενὸς εἴδους ἀπειλὴ γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς αὐτοδιοικήσεως.

Γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὶς παραπάνω ἀπόψεις των, οἱ κομμουνισταὶ πέταξαν τὸ πυροτέχνημα τῆς «ἀποκαλύψεως σχεδίου περὶ ἀνωμάλου λύσεως» («Αὐγή» τῆς 29ης Ἰουλίου καὶ δηλώσεις τοῦ κ. Πασαλίδη τὴν ἴδια ἡμέρα). Ἐπίσης ἡ «Αὐγή» διατύπωσε τοὺς ἑξῆς ἰσχυρισμούς:

«Ἂν ἐκλεγῆ ὁ κ. Πλυτᾶς δήμαρχος Ἀθηναίων, οἱ παρακρατικοὶ θὰ διαθέτουν πιὰ τὸ μέγαρο τοῦ Δημαρχείου, ἀπ' ὅπου θὰ ἐξορμοῦν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι, σὰν ἐπίσημα συνεργεῖα δημοτικῶν τοιχοκολλητῶν, γιὰ νὰ γεμίζουν κάθε τόσο τοὺς τοίχους τῆς Ἀθήνας μὲ τὶς ἀφίσες τους... Σὲ ἄντρο παρακρατικῶν θὰ μετατραποῦν τὸ δημαρχεῖο καὶ ὁ δῆμος».

Ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὰ περὶ φασιστικῶν κινδύνου καὶ τὰ περὶ μετατροπῆς τῶν δήμων σέ... παρακρατικὰ ἄντρα (!), ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ θέσις τοῦ κομμουνισμοῦ ἔναντι τῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ τὶ θὰ ἐσήμαινε ἡ ἀνάδειξις τῶν κομμουνιστῶν ὑποψηφίων γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς αὐτοδιοικήσεως.

⁂

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὶς βασικὲς θέσεις τῶν Κ.Κ. ὅλου τοῦ κόσμου ἐπάνω σὲ ὅλα τὰ θέματα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, τὶς ἐπεξεργάσθηκε τὸ 2ο συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, τὸ 1920. Τὸ συνέδριο αὐτό, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Λένιν, διατύπωσε τοὺς «ὅρους» ποὺ πρέπει νὰ ἐκπληρώνη ἕνα κόμμα γιὰ νὰ εἶναι κομμουνιστικό. Καὶ οἱ λενινιστικὲς αὐτὲς θέσεις ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν καὶ σήμερα ὅπως ἐπανειλημμένα ἔχουν διακηρύξει οἱ ἐπίγονοι τοῦ Στάλιν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσώφ, σχετικὰ λοιπὸν μὲ τὴν αὐτοδιοίκησι, τὸ συνέδριο τῆς Κόμιντερν ὁρίζει τὰ ἑξῆς:

«Τὸ καθῆκον τοῦ προλεταριάτου εἶναι ν' ἀνατινάξη τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ τῆς ἀστικῆς τάξεως, νὰ τὸν καταστρέψη, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κοινοβουλίων, εἴτε πρόκειται γιὰ δημοκρατίες, εἴτε γιὰ συναγματικὲς μοναρχίες. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ θεσμὸ τῆς αὐτοδιοικήσεως ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ θεωρεῖται κυβερνητικὸς μηχανισμὸς τῆς ἀστικῆς τάξεως. Τὸ ἐπαναστατικὸ προλεταριάτο ὀφείλει νὰ τὸν καταστρέψη, νὰ τὸν ἀντικαταστήση μὲ τοπικὰ σοβιέτ, ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῶν ἐργατῶν».

Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ θέσις τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπέναντι στὸν θεσμὸ τῆς αὐτοδιοικήσεως: ὁ θεσμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ καταστραφῆ. Ἀλλά, ἕως ὅτου φθάσουν στὴν καταστροφὴ τῆς αὐτοδιοικήσεως, οἱ κομμουνισταὶ θέλουν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴν προώθησι τῶν ἐπιδιώξεών τους. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε κάνουν καὶ μὲ τὸ κοινοβούλιο καὶ μὲ ὅλους τοὺς θεσμοὺς τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος: τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τοὺς σκοπούς των, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους εἶναι καὶ ἡ ἴδια ἡ καταστροφὴ αὐτῶν τῶν θεσμῶν.

Ὁ γάλλος κομμουνιστὴς ἡγέτης Π. Λεμέρ, διατύπωσε αὐτὴν τὴν ἀρχή, προκειμένου γιὰ τὰ ὄργανα αὐτοδιοικήσεως τὸ 1930 ὡς ἑξῆς:

«Δὲ ζητᾶμε νὰ κερδίσουμε ἕνα δῆμο γιὰ νὰ ἐκτελέσουμε μιὰ ἐργασία δημάρχου, ἐργασία γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀκόμη δὲ λιγώτερο γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ αὐταπάτη μέσα στὶς μάζες ὅτι ἂν εἴμαστε κύριοι τοῦ δήμου θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιφέρουμε πραγματικὲς κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις, χωρὶς ἄμεσο καὶ βίαιο ἀγῶνα κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Τὸ δημαρχιακὸ βῆμα, ὅπως καὶ τὸ κοινοβουλευτικό, εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸ βῆμα γιὰ τὴ διαφώτισι καὶ τὴν προπαγάνδα. Αὐτὸ τὸ βῆμα πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ ἐξηγοῦμε στὶς ἐργατικὲς μάζες

τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν τακτικὴ τοῦ κόμματός μας καὶ γιὰ νὰ ἐκλαϊκεύουμε τὰ συνθήματά μας. Ὁ δῆμος πρέπει νὰ μᾶς διευκολύνῃ νὰ ὀργανώσουμε τὶς μάζες γιὰ ἐπαναστατικοὺς ἀγῶνες, γιὰ ὅλους τοὺς ἀδιάκοπους ἀγῶνες κατὰ τοῦ ἀστικοῦ κράτους καὶ γιὰ τὴν καταστροφή του».

Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ κομμουνισταὶ μετατρέπουν τοὺς δήμους σὲ «ἄντρα» τους καὶ σὲ βάσεις ἐπαναστατικῶν ἐξορμήσεων γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ κράτους! Αὐτὸς λοιπὸν θὰ ἦταν ὁ ρόλος τοῦ κ. Κιτσίκη καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν του, τοὺς ὁποίους ἡ ΕΔΑ καλοῦσε τοὺς κεντρώους νὰ προτιμήσουν, ἐν ὀνόματι τῆς... δημοκρατίας! Ὁ Μ. Τορὲζ τὸ διακήρυξε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ δῆμοι εἶναι σήμερα γιὰ τὸ στήριγμα τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος ὅπλα ποὺ ὀφείλουν οἱ ἐργάτες νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν κατὰ τοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ».

Καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ ΚΚ Γαλλίας, Ζ. Ντυκλό, διευκρίνισε τὴν θέσι τοῦ Τορὲζ ὡς ἑξῆς:

«Οἱ δῆμοι μας ὀφείλουν νὰ ὑποστηρίζουν τὶς μαζικὲς ὀργανώσεις καὶ νὰ τοὺς παρέχουν οἰκήματα, αἴθουσες γιὰ συνεδριάσεις, ἐπιχορηγήσεις καὶ βοήθεια ἀπὸ τὸ δημοτικὸ ὑλικὸ καὶ ἐνίσχυσι, ὑπὸ τύπον δανείου, γιὰ τὴν α' ἢ τὴν β' ἐκδήλωσι».

Οἱ δῆμοι λοιπὸν πρέπει νὰ γίνουν ἄντρα τῶν παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων! Καὶ πράγματι, ὅπου ἐπικρατοῦσαν οἱ κομμουνισταί, αὐτὸ εἶχε ἤδη συμβῆ καὶ στὴ χώρα μας. Πολὺ περισσότερο θὰ συμβῆ τώρα μὲ τὸ ἀναζωογονητικὸ γιὰ τὸν κομμουνισμὸ κλῖμα τοῦ παρεξηγημένου «ἐκδημοκρατισμοῦ». Ὅτι οἱ λενινιστικὲς θέσεις γιὰ τὴν αὐτοδιοίκησι ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ ἰσχύουν, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ κομμουνιστικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης γιὰ τοὺς δήμους στὴν ὁποία ἀναφέρονται τὰ παρακάτω:

«Οἱ μητέρες ν' ἀξιώσουν ἀπὸ τὴ δημοτικὴ ἐξουσία νὰ πάρῃ μέρος στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὸν ἀτομικὸ ὄλεθρο. Οἱ νέοι νὰ κινητοποιηθοῦν κατὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας, ν' ἀρνηθοῦν νὰ ἐξοπλισθοῦν ἀπὸ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ ὁπλοστάσιο καὶ νὰ ζητήσουν τὴν συμπαράσταση τῶν κληρικῶν, τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων, τῶν βουλευτῶν τῆς περιφερείας τους, τῶν καθηγητῶν. Ἡ λαϊκὴ θέλησῃ γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸν ἀφοπλισμό, ποὺ καταπνίγεται ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τοῦ ψυχροῦ πολέμου, θὰ ἐκφρασθῇ καλύτερα ἀπὸ τὶς λαϊκὲς ὀργανώσεις, τοὺς θρησκευτικοὺς συλλόγους, τὰ ἐκπολιτιστικὰ σωματεῖα καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τοὺς ὀργανισμοὺς τῆς αὐτοδιοικήσεως».

Τὸ ΚΚΕ ἐφήρμοσε πάντοτε τὴν τακτικὴ ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω ἀπέναντι στὴν αὐτοδιοίκησι. Ἡ δλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, ποὺ ὅρισε τὴν γραμμὴ τοῦ κόμματος γιὰ τὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ Φεβρουαρίου 1934, ἔλεγε:

«Οἱ κοινότητες σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ τῶν ἀστικοτσιφλικάδων, ἀποτελοῦν ὄργανα κρατικῆς τζορμπατζίδικης ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης. Ὅμως, στὰ χέρια τῶν ἐργαζομένων ἀγροτῶν τοῦ χωριοῦ μποροῦν ν' ἀποτελέσουν σημαντικὸ ὄ ρ γ α ν ο ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ῆ ς δ ρ ά σ η ς. Ἐμεῖς παλεύουμε νὰ κατακτήσουμε τὶς κοινότητες γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσουμε σὰν ὄργανο ἐξυπηρέτησης τῶν ἐργαζομένων ἀγροτικῶν μαζῶν καὶ σὰν φρούρια γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀγώνα μας. Τὶς μειοψηφίες νὰ τὶς σταθεροποιήσουμε σὰν φράξιες δραστήριες ἐπαναστατικῆς πάλης γιὰ τὰ ζητήματα τῶν ἐργαζομένων ἀγροτικῶν μαζῶν καὶ ἐνάντια στὰ τζορμπατζίδικα μοναρχοβενιζελικὰ κοινοτικὰ συμβούλια».

(«Κομουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση» Μάρτιος 1935)

Καὶ ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς 20ῆς Ἰα-

νουαρίου 1934, ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς δήμους νὰ ἐνισχύσουν τὶς παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, γράφοντας:

«Ἐπιχορήγηση ἀπὸ τοὺς δήμους καὶ τὶς κοινότητες ὅλων τῶν πρωτοπόρων ὀργανώσεων καὶ κατὰ πρῶτο λόγο τῶν λαϊκῶν μαζικῶν ἑνώσεων ἀντιφασιστικῆς δράσης, ὁλόπλευρη ἐνίσχυση τῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς δουλειᾶς τους»,

Τὸ 1954, ἡ ΕΔΑ πέτυχε τὴν συγκρότησι ἑνιαίου μετώπου σὲ ὁρισμένες περιφέρειες γιὰ τὶς δημοτικὲς ἐκλογές. Ἔτσι κατόρθωσε νὰ μετατρέψη ἀρκετοὺς δήμους σὲ ὄργανα κομμουνιστικῆς δραστηριότητας. Σὲ ἄρθρο του ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν «Νέο Κόσμο» γι' αὐτὸ τὸ θέμα, ὁ Λευτέρης Σταθᾶς (Σταῦρος Κασιμάτης) μέλος τῆς ΚΕ, κάνοντας ἀπολογισμὸ δράσεως τῶν ἀριστερῶν δημοτικῶν συμβούλων ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα πολὺ ἀποκαλυπτικά:

«Μὲ τὴν ἄνοδο στὶς διοικήσεις τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων μιᾶς σειρᾶς δημοκρατικῶν παραγόντων, ἀρκετὰ ὄργανα τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, παίρνουν μέρος μαζὶ μὲ τὸ λαὸ στὴ γενικώτερη προσπάθεια γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ τόπου. Ὡρισμένα δημοτικὰ συμβούλια, ὅπως τῆς Κερκύρας, στὰ τέλη τοῦ Ὀχτώβρη, καὶ σὲ συνέχεια τὰ δημοτικὰ συμβούλια Τρικάλων καὶ Δάφνης, τάχτηκαν ὑπὲρ τῆς πατριωτικῆς ἑνότητας τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Πολλὰ δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰσυμβούλια ἔχουν ταχθῆ καὶ τάσσονται συνεχῶς ὑπὲρ τῆς χορήγησης ἀμνηστίας, ὑπὲρ τῆς κατάργησης τῶν ἐκτάκτων μέτρων καὶ νόμων, ὑπὲρ τῆς κατάργησης τῶν πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς εἰρήνευσης καὶ τῆς ἐθνικῆς ὁμόνοιας. Ἀπ' αὐτὰ τὰ δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰ συμβούλια, ἐνισχύεται ἡ ἐθνικὴ κουλτούρα καὶ ὁ πολιτισμός, ἡ φροντίδα γιὰ τὴν πατριωτικὴ διαπαιδαγώγηση τῆς νεολαίας. Στὶς 8 καὶ 17 Ἰούλη 1956 τὸ δημοτικὸ συμβούλιο Περιστερίου ὠργάνωσε ἀθλητικὸ - καλλιτεχνικὸ φεστιβάλ, ὅπου παίχτηκαν σκέτς ἀπὸ τὸν κυπριακὸ ἀγῶνα. Ὁ δῆμος Καισαριανῆς καὶ ἄλλοι δῆμοι ἔχουν δημιουργήσει λέσχες νεολαίας κ.λ.π.».

Πράγματι οἱ κομμουνιστικοὶ δῆμοι ἀνέπτυξαν ἔντονη πολιτικὴ δραστηριότητα (ψηφίσματα γιὰ ἀμνηστία, ἀποχὴ ἀπὸ ἑορτασμὸ τῆς νίκης Γράμμου κ.λ.π.) ἀλλὰ καὶ δραστηριότητα προσηλυτισμοῦ μὲ τὶς λέσχες νεολαίας, τὰ φεστιβάλ, τὴν παραχώρησι δημοτικῶν θεάτρων (λ.χ. Πειραιῶς) καὶ μεγάρων (λ.χ. Κερατσινίου) γιὰ προπαγανδιστικὲς ἐκδηλώσεις κ.λ.π.

Ἂν αὐτὰ ἐγίνοντο ἀπὸ τὸ 1954 ὥς τὸ 1956, ὁ καθένας φαντάζεται τί ἔχει νὰ γίνη τώρα!

***

Στὴν Γαλλία, τὸ Κράτος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι δημοκρατικό, ἀποφάσισε νὰ συντρίψη τὴν ἔκνομη κομμουνιστικὴ δραστηριότητα στοὺς δήμους. Ἡ σχετικὴ ἔρευνα ποὺ διετάχθη καὶ ἐξετελέσθη, ἔφερε στὸ φῶς πολλὰ στοιχεῖα καὶ ἀποκάλυψε ἕνα μεγάλο μηχανισμὸ τοῦ ΚΚ μέσα στὴν αὐτοδιοίκησι. Δημοτικὰ κτίρια εἶχαν μετατραπεῖ σὲ παράνομες σχολὲς τοῦ ΚΚ καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας, δημοτικοὶ ὑπάλληλοι ἐξεπαιδεύοντο σὲ κομματικὲς σχολὲς κατὰ τὶς ἐργάσιμες ὧρες, κομματικὰ στελέχη καὶ ἐπαγγελματίαι κομμουνισταὶ διορίζοντο σὰν ἀργόμισθοι σὲ ἀριστεροὺς δήμους, ἐνῶ δημοτικὰ χρήματα πήγαιναν γιὰ τὴν ὀργάνωσι κομμουνιστικῶν συνεδρίων, τὴν ἐνίσχυσι παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων καὶ κομμουνιστικῶν ἐντύπων.

Ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία πῆρε ἄμεσα μέτρα γιὰ τὴν ἐκμηδένισι αὐτῆς τῆς δραστηριότητος τοῦ κομμουνισμοῦ μέσα στὴν αὐτοδιοίκησι. Θὰ δοῦμε τί θὰ πράξη ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία.

Η "ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΟΒΙΕΤΟΛΟΓΙΑ,,

Ἡ συνωμοσία τῆς Κεντροαριστερᾶς κατὰ τῆς "Σοβιετολογίας,, καὶ τοῦ Στρατεύματος

Ἡ νέα ἐκστρατεία τῆς κεντροαριστερᾶς.

Τελευταῖα, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου, ἡ κεντροαριστερά, δηλ. ὁ κομμουνισμός, ἡ 5η φάλαγγά του μέσα στὴν ΕΚ καὶ τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανά τους, ἐξαπέλυσαν μιὰ νέα ἀπὸ τὶς γνωστὲς θορυβώδεις ἐκστρατεῖες τους ποὺ γιὰ σκοπό τους ἔχουν νὰ πιέζουν τὴν Κυβέρνησι καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάζουν νὰ κάνῃ ἀκόμη ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ — νὰ ἀφίνῃ νὰ κόβουν κι' ἄλλη μιὰ «φέτα» ἀπὸ τὸ «σαλάμι» στὸ ὁποῖο ἀνήκει καὶ ἡ ἴδια.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θέμα τους ἦταν ἡ κυκλοφορία ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων τῆς «Σοβιετολογίας» στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις, πρᾶγμα ποὺ χαρακτηρίσθηκε σὰν «ἀντικυβερνητικὴ προπαγάνδα μὲ τὴν ἀνοχὴ τοῦ Γαρουφαλιᾶ», σὰν ... «συνωμοσία» κλπ. κλπ. Ἡ ἐκστρατεία, συντονισμένη καλά, συνεχίσθηκε γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες τροφοδοτουμένη ἀπὸ «πυροτεχνήματα» ποὺ ὑπὸ μορφὴν νέων «ἀποκαλύψεων» παρουσίαζαν οἱ γνωστὲς ἐφημερίδες τῆς κεντροαριστερᾶς μὲ τὸ ἀνυπέρβλητο ταλέντο τους στὴν μυθοπλασία καὶ στὴν ἀδίστακτη χρησιμοποίησι τοῦ ψεύδους. Χαρακτήρισαν τὴν «Σοβιετολογία» σὰν ... «λίβελλο» (ποιός; ἡ ... «Ἀθηναϊκή»!), περιέγραψαν φανταστικὲς συνωμοτικὲς συσκέψεις μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ κ. Γ. Γεωργαλᾶ ... μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ ΓΕΕΘΑ, χαρακτήρισαν σὰν ... ἔγκλημα τὴν δημοσίευσι ἑνὸς ἄρθρου του στὸ ἐξωτερικὸ ὅπου περιέγραφε ἀντικειμενικὰ τὴν κατάστασι στὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅπως πάντοτε, πρόσθεσαν καὶ τὴν μόνιμη σάλτσα τους — τὰ λεφτά, τὰ πολλὰ λεφτὰ ποὺ φαίνεται πῶς τὰ βλέπουν καὶ στὸν ὕπνο τους.

Τὸ μῖσος τῆς κεντροαριστερᾶς κατὰ τῆς «Σ».

Βαθύτερο αἴτιο αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς «Σοβιετολογίας» καὶ τοῦ ἐκδότη της, εἶναι τὸ μῖσος ποὺ τρέφει ὁ κομμουνισμὸς γιὰ τὸ μοναδικὸ εἰδικὸ ὄργανο μελέτης τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ μπόρεσε ποτὲ νὰ δημιουργηθῆ καὶ νὰ κρατήσῃ σταθερὰ στὴ χώρα μας.

Μὲ ἐπιστημονικὴ γνῶσι, ἀδιάσειστα στοιχεῖα, θεμελιωμένα ντοκουμέντα, εὐπρέπεια, ἀντικειμενικότητα καὶ νηφαλιότητα, ἡ «Σ» δίνει στοὺς ἕλληνες τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐφοδιάζοντας τὰ στελέχη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας μὲ τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν διεξαγωγὴ κάθε ἀγῶνα γνῶσι τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ «Σοβιετολογία» δὲν κάνει προπαγάνδα. Παρέχει κατάρτισι. Δὲν κάνει πολεμικὴ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Κάνει τὴν ψυχρὴ ἀνατομία του. Δὲν βρίζει. Φωτίζει. Δὲν ἐπαναλαμβάνει τὰ κλασσικὰ καὶ ξεπερασμένα συνθήματα ἑνὸς ἀπηρχαιωμένου ἀντικομμουνισμοῦ. Δημιουργεῖ στὸν τόπο μας τὸν καινούριο, τὸν σύγχρονο, φωτισμένο καὶ δημοκρατικὸ ἀντικομμουνισμό. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς τῆς «Σοβιετολογίας» δὲν στηρίζεται στὴν ἄγνοια, στὴν ἀντιδραστικότητα, στὸν συντηρητισμὸ ἢ στὸν φόβο. Στηρίζεται ἀντίθετα, στὴν γνῶσι, στὴν προοδευτικότητα, στὸν συγχρονισμὸ καὶ στὸ θάρρος. Ποτέ, σὲ καμμία πε-

ρίπτωσι, στὰ πέντε χρόνια τῆς ζωῆς της, στὰ 55 τεύχη της, στὶς 3.500 σελίδες της, στὶς ἑκατοντάδες μελέτες της ἡ «Σοβιετολογία» δὲν ἐξυπηρέτησε κάποιο κόμμα, ἕνα πρόσωπο ἢ μία παράταξι. Ὑπηρετοῦσε πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπηρετῇ τὸ δημοκρατικό μας σύστημα, τὸν δυτικὸ πολιτισμό, τὰ ἰδεώδη τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργο της ἦταν καρποφόρο. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ κομμουνισμὸς λυσσοῦσε ἐναντίον της.

Ἡ «Αὐγή», ἀπὸ τὸ 1961 ἤδη, ὑπεδείκνυε στοὺς φιλικούς της ἐκδοτικοὺς οἴκους νὰ ὑποβάλουν μηνύσεις κατὰ τῆς «Σ» — ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν τόλμησαν.

Ἡ ΕΔΑ ἔβαζε τοὺς ἀνθρώπους της μέσα στοὺς πλασιὲ βιβλίων νὰ βγάζουν λόγους κατὰ τῆς «Σ» — χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ καλοῦσε τοὺς φοιτητὰς νὰ μὴ διαβάζουν τὴν «Σ» — ἀλλὰ οἱ ἐκκλήσεις του, ποὺ τὶς δημοσίευε καὶ ἡ «Αὐγή», ἔπεφταν στὸ κενό.

Τώρα ὅμως, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ Κυβέρνησις Παπανδρέου, ἐξαρτημένη σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν Ἀριστερά, χωρὶς τὴν ἀνοχὴ τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὴν ἐξουσία, κήρυξε τὸν διωγμὸ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ΕΔΑ δέχθηκε νὰ ἐξοντώσῃ πέντε—δέκα ἢ ἔστω μερικὲς δεκάδες δραστηρίων ἀντικομμουνιστῶν, νὰ διαλύσῃ ἢ νὰ ἀχρηστεύσῃ μερικὲς ζωτικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, νὰ προσφέρῃ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους γιὰ τὸν κομμουνισμὸ ἀνθρώπους, βορὰ στὰ νύχια τῆς κεντροαριστερᾶς.

Ἔτσι, ἦρθε ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς νὰ πάρουν τὴν «ρεβάνς» των καὶ ἀπὸ τὴν «Σοβιετολογία». Ἡ «Αὐγή» δὲν εἶναι πιὰ μόνη της. Πλάϊ της χτυποῦν τὴν «Σ» καὶ ἡ «Ἀθηναϊκή», τὰ «Νέα» καὶ ἡ «Ἐλευθερία». Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ δὲν ὑποφέρει σήμερα ἀπὸ μοναξιά. Ἔχει σὰν ἠχώ του τοὺς «ἀστοὺς» χρονογράφους τῆς «Ἐλευθερίας» καὶ τῶν «Νέων». Ὅλοι μαζὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς «Σ» λυσσασμένοι γιατὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ πάψῃ τοὺς ἀγῶνες της. Ὅλοι μαζὶ προσπαθοῦν νὰ λερώσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸν ἐκδότη της, ποὺ παρὰ τὸν ἀπηνῆ διωγμὸ ποὺ ἐξαπέλυσε ἐναντίον του ἡ Κυβέρνησις, δὲν συνθηκολογεῖ.

Ἡ νέα λοιπὸν ἐκστρατεία κατὰ τῆς «Σ» καὶ τοῦ κ. Γ. Γεωργαλᾶ ἦταν μιὰ νέα φάσις στὴν συστηματικὴ προσπάθεια τῆς κεντροαριστερᾶς νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ἴχνος ἀντικομμουνισμοῦ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ ὅσους ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ μάχονται στοὺς ἐθνικοὺς προμαχῶνες κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Μιὰ προσπάθεια νὰ παύσῃ ἡ ἔκδοσις τῆς «Σ» καὶ νὰ φιμωθῇ ὁ ἐκδότης της.

Ἡ κεντροαριστερὰ ἔναντι τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ μῖσος τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν φίλων του κατὰ τῆς «Σ» καὶ τοῦ ἐκδότη της, ἡ ἐκστρατεία τοῦ τύπου τῆς κεντροαριστερᾶς ἐναντίον της, εἶχε καὶ ἄλλες συγκεκριμένες ἐπιδιώξεις ποὺ συνοφίζονται σὲ ἕνα κύριο ἄμεσο σκοπό: Νὰ τρομοκρατηθοῦν οἱ Ἔνοπλες Δυνάμεις.

Οἱ κομμουνισταὶ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἄγχος ἑνὸς στρατιωτικοῦ πραξικοπήματος τὸ ὁποῖο σήμερα φοβοῦνται περισσότερο ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο. Τὸ βλέπουν ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο τους, γιατὶ ξέρουν ὅτι οἱ Ε.Δ. εἶναι ἀδιάλλακτα ἀντικομμουνιστικὲς καὶ ὑποπτεύονται ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθοῦν ἐπ' ἄπειρον τὸ «γλύστρημα» τῆς χώρας πρὸς τὰ ἀριστερά. Τὸν φόβο τους αὐτὸν τὸν μεταφέρουν, μὲ τοὺς «συμπαθοῦντας» ποὺ διαθέτουν, καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν Ε.Κ. Ἔτσι ἡ κεντροαριστερά, διέπεται ἀπὸ τὴν ἀνησυχία ποὺ τὴν κατατρώγει καὶ ποὺ συνοφίζεται σὲ ἕνα ἐρώτημα: ὡς πότε οἱ Ε.Δ. θὰ παρακολουθοῦν παθητικὰ τὴν πορεία πρὸς τὰ ἀριστερά; δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἕνα ὅριο, ποὺ ὅταν κάποτε τὸ ξεπεράσουμε θὰ ἀντιδράσουν;

Γι' αὐτό, ἡ κεντροαριστερά, θέλει, πρὶν διαβῇ αὐτὸ τὸ ὅριο νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀντίδρασις ἀπὸ τὶς Ε.Δ. Ἀλλὰ μόνο ἕνας τρόπος ὑπάρχῃ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν βεβαιότητα. Ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν στελεχῶν τῶν Ε.Δ. Ἔτσι τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν, εἶ-

ναι σήμερα ὁ στόχος τῆς κεντροαριστερᾶς. Θέλει νὰ τὸ τρομοκρατήση, νὰ τὸ διασπάση, νὰ τὸ ἀποδεκατίση, νὰ τὸ ἐξασθενίση ὥστε νὰ τὸ καταστήση ἀνίκανο νὰ ἀντιμετωπίση τὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὅταν αὐτὴ μὲ τὸ «ὡρίμασμα» τῶν συνθηκῶν θὰ ἐμφανισθῆ ξεκάθαρη πιὰ στὸν ὁρίζοντα.

Γι' αὐτό, ἡ κεντροαριστερὰ θορυβεῖ γιὰ ἀνύπαρκτες «συνωμοσίες» στὸ Στρατό, συγκροτεῖ ἐπιτροπὲς «δημοκρατικῆς ἄμυνας», ἐπισείει διαρκῶς τὸ φάσμα ἀνυπάρκτων ὀργανώσεων ποὺ δῆθεν δροῦν μέσα στὶς Ε.Δ., ζητεῖ τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὰ «φασιστικὰ» (=ἀντικομμουνιστικὰ) στοιχεῖα, τὴν ἐλεύθερη διείσδυσι τῶν κομμουνιστῶν μέσα στὸ Στράτευμα (τελευταῖα ἡ ΕΔΑ ζήτησε οἱ ἄνθρωποί της νὰ μποροῦν νὰ γίνονται καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοί), τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν «δεξιῶν» καὶ «ἐπικινδύνων» ἀξιωματικῶν ἀπὸ κάθε ἐπίκαιρη θέσι κλπ. κλπ.

Ἡ κεντροαριστερὰ προσπαθεῖ νὰ χωρίση τοὺς ἀξιωματικοὺς σὲ «νομιμόφρονες» καὶ μή, ζητεῖ βαθειὲς μεταβολὲς στὰ ἡγετικὰ στρώματα τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ ὑπουργοῦ ἀμύνης κ. Γαρουφαλιᾶ ποὺ τὸν θεωρεῖ «δέξιό».

Οἱ ἐπιδιώξεις τῆς ἐκστρατείας

Ἐξαπέλυσε λοιπὸν ἡ κεντροαριστερὰ τὸν θόρυβο περὶ τῆς κυκλοφορίας τῆς «Σ» στὸ Στράτευμα γιὰ νὰ πετύχη:

1. Τὴν δυσφήμισι καὶ μείωσι τῆς κυκλοφορίας τῆς «Σοβιετολογίας» καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν καὶ τὴν διακοπὴ τῆς ἐκδόσεώς της.
2. Τὴν δυσφήμισι τοῦ κ. Γ. Γεωργαλᾶ καὶ τὴν ἀνανέωσι τοῦ διωγμοῦ ποὺ ἀπὸ τὸν περασμένο Ἀπρίλιο ἔχει ἐξαπολυθῆ ἐναντίον του, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἐπιμένει νὰ ἀγωνίζεται.
3. Τὴν τρομοκράτησι τῶν ἀξιωματικῶν ἐκείνων ποὺ ἀνεξαρτήτως τῶν προσωπικῶν πολιτικῶν τους προτιμήσεων ἐμφοροῦνται ἀπὸ σταθερὸ καὶ ἔντονο ἀντικομμουνισμό. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλευρὰ εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι δύο τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς ἔξη τιμωρηθέντας γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς «Σ» ἀξιωματικούς, εἶναι κεντρῶοι — παπανδρεϊκοί.

Μὲ τὸν θόρυβο ποὺ ξεσήκωσε ἡ κεντροαριστερὰ ἤθελε νὰ σπάση τὸ ἀντικομμουνιστικὸ φρόνημα στὸ Στράτευμα, νὰ ἀρχίση νὰ δημιουργῆ καὶ στὶς Ε.Δ. ἕνα κλῖμα ἀνοχῆς ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ— ἀφοῦ ὁ ἀντικομμουνισμὸς θὰ θεωρεῖται πιὰ σὰν «πολιτική», «ἀντικυβερνητική». δραστηριότης καὶ κολάσιμη πρᾶξις. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλευρὰ εἶναι χαρακτηριστικὸς καὶ ὁ διωγμὸς ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς κεντροαριστερᾶς ἐξαπελύθη κατὰ τοῦ ταξιάρχου κ. Λουμάκη, διοικητοῦ τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν Ἡρακλείου, γιὰ τὸν λόγο ποὺ ἐξεφώνησε ἐναντίον τοῦ... κομμουνισμοῦ!

Οἱ 6 ἀξιωματικοὶ ποὺ τιμωρήθηκαν γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς «Σοβιετολογίας» ἔπεσαν θύματα αὐτῆς τῆς σκοπιμότητος τῆς κεντροαριστερᾶς. Οἱ 6 ποινὲς εἶναι τὰ θεμέλια ποὺ πάνω τους, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς κεντροαριστερᾶς, θὰ στηθῆ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν ΕΔ ὡς φρουρίου τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ὁ δρόμος γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν Ε.Δ. ἀπὸ τὴν κεντροαριστερά, ἄνοιξε...

4. Τὴν ἀπομάκρυνσι ὡρισμένων στοιχείων ποὺ ἡ κεντροαριστερὰ θεωρεῖ σὰν ἐμπόδια, στὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων της μέσα στὶς Ε.Δ. Τέτοια «στοιχεῖα εἶναι μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ποὺ ὑπηρετοῦν στὰ διάφορα Ἐπιτελεῖα καὶ στὴν ΑΣΔΕΝ, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΕΘΑ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς ἀμύνης κ. Γαρουφαλιᾶς. Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους τῆ ΕΡΕ. Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ δεχθοῦν παθητικὰ τὴν διάβρωσι τῶν Ε. Δ. ἀπὸ τὸν κομμουνισμό. Γι' αὐτό, στόχος εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ὁ κεντρῶος ὑπουργὸς κ. Γαρουφαλιᾶς.

Ὁ ρόλος τοῦ κ. Λουκάκη.

Ἀποκαλυπτικὸ γι' αὐτὲς τὶς προθέσεις τῆς κεντροαριστερᾶς ὑπῆρξε τὸ πόρισμα τοῦ στρατηγοῦ κ. Λουκάκη, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς «Σ». Ὁ στρατηγὸς εἶχε ἀναλάβει νὰ ἐρευνήση μία ἐντελῶς συγκεκριμένη ὑπόθεσι: Ἂν ἐκυκλοφόρη-

σε ή «Σ» στὸ Στράτευμα, ἂν φταίη κάποιος γι' αὐτὸ καὶ ποιός. Ἀντὶ νὰ περιορισθῆ ὅμως σ' αὐτὸ τὸ ἄχαρο ἔργο ποὺ τοῦ ἀνετέθη, καὶ ποὺ κάθε ἀξιωματικὸς θὰ ἐκτελοῦσε μὲ βαρειὰ καρδιά, ὁ κ. Λουκάκης μὲ ὑπερβάλλοντα ζῆλο φρόντισε:

α) Νὰ δυσφημίση τὸν κ. Γ. Γεωργαλᾶ μὲ ἀναφορές του σὲ ἐντελῶς ἄσχετα θέματα τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ ἐρευνήση.

β) Νὰ δημιουργήση τὶς προϋποθέσεις προγραφῶν μέσα στὶς Ε.Δ. ἀναφέροντας, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἔχη καμμία σχέσι μὲ τὴν ἔρευνα ποὺ ἀνέλαβε, ὅτι σημειώθηκαν κρούσματα πολιτικολογίας καὶ ἐπικρίσεις κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν, μέσα στὴν ΑΣΔΕΝ. Ἔτσι ὁ διοικητὴς τῆς ΑΣΔΕΝ, «καταγγέλλει» ἀνώνυμους ὑφισταμένους του γιὰ ἀντικυβερνητικὴ δραστηριότητα. Καὶ δίνει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν εὐκαιρία στὸν τύπο τῆς κεντροαριστερᾶς νὰ ἀρχίση μία νέα θορυβώδη ἐκστρατεία μὲ αἴτημα τὴν ἐκκαθάρισι τῶν δῆθεν «ἀντικυβερνητικῶν» ἀξιωματικῶν.

Τὰ μέσα τῆς κεντροαριστερᾶς

Γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοπούς της, ἡ κεντροαριστερά, χρησιμοποιεῖ ἀδίστακτα ὅλα τὰ μέσα. Δὲν συγκρατεῖται ἀπὸ κανένα ἠθικὸ ἢ ἐθνικὸ φραγμό. Εἶναι ἀνενδοίαστη.

Ἔτσι καὶ στὴν οὐσιαστικὰ ἀνύπαρκτη ὑπόθεσι τῆς «Σ» χρησιμοποίησε τὰ πάντα: τὴν μυθοπλασία, τὸ ψεῦδος, τὴν χυδαιότητα, τὴν ὕβρι, τὸν ἐκβιασμό. Ὁ τύπος τῆς κεντροαριστερᾶς πλημμύρισε ξέχειλα ἀπὸ ἀνακρίβειες, κακότητες καὶ ἀφροὺς λύσσας. Ἀπευθύνεται σκόπιμα στὰ κατώτερα ἔνστικτα τῆς μάζης καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ κολακεύση, νὰ τὰ ἱκανοποιήση καὶ νὰ τὰ ἀποχαλινώση γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντά του. Γι' αὐτὸ σὲ ὅλα τὰ θέματα ἀνακατεύει μυστικὰ κονδύλια, χρυσὲς λίρες καὶ ὑλικὰ κίνητρα. Ποτέ, σὲ κανένα ἀντίπαλό του δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλο κίνητρο ἔξω ἀπὸ τὸ χρῆμα. Δίνει στὸ κοινὸ του μιὰ συνειδητὰ διαστρεβλωμένη εἰκόνα ὄχι μόνο τῶν ἀντιπάλων τῆς κεντροαριστερᾶς ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Τρέφει τὴν ψυχὴ τῶν μαζῶν μὲ τυφλὸ μῖσος, ἠλίθιο φανατισμό, ἀπόλυτη μονομέρεια. Γεμίζει τὴν φαντασία τῶν ἀναγνωστῶν του μὲ «συνωμότες», «φασίστες» «στρατοκράτες» «κονδυλιοβόρους» κλπ. Ἐπισείει τὰ σκιάχτρα φανταστικῶν πραξικοπημάτων, κινημάτων καὶ συνωμοτῶν γιὰ νὰ διεγείρη τοὺς ὀπαδούς του, νὰ σκοτίζη τὸ μυαλὸ καὶ νὰ θολώνη ἢ νὰ ἀχρηστεύη τὴν κρίσι τους.

Στὴν περίπτωσι» τῆς «Σ» τὰ φέμματα ὑπῆρξαν πολλὰ καὶ τὰ περισσότερα κατέρρευσαν μόνα τους: ὅτι δῆθεν ἔγινε μυστικὴ σύσκεψις πέντε ἀξιωματικῶν καὶ Γεωργαλᾶ στὸ ΓΕΕΘΑ, ὅτι δῆθεν μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν φανταστικὴ σύσκεψι ἐπανεξεδόθη ἡ «Σ» ἡ ὁποία ποτὲ δὲν εἶχε παύσει νὰ κυκλοφορῆ, ὅτι εἶχε δοθῆ καὶ εἰδικὴ ἀμοιβὴ στὸν κ. Γεωργαλᾶ (ἐνῶ δὲν εἶχαν πληρωθεῖ οὔτε κἂν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ), ὅτι δῆθεν ὁ κ. Πιπιλῆς εἶπε ὅτι «δέχθηκε νὰ ἀγοράση λίγα τεύχη γιὰ νὰ ξεφορτωθῆ τὸν Γεωργαλᾶ» (ἐνῶ οὐδέποτε συναντήθηκαν καὶ δὲν γνωρίζονται οὔτε κἂν ἐξ ὄψεως) κλπ. κλπ.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς κεντροαριστερᾶς μέσα στὶς λίγες μέρες τοῦ θορύβου ποὺ ἔκαναν, αὐτοδιαψεύσθηκαν ἄπειρες φορές. Ἀλλὰ αὐτὸ τοὺς εἶναι ἀδιάφορο. Πιστεύουν ὅτι οἱ μᾶζες δὲν ἔχουν μνήμη καὶ ἐφαρμόζουν τὴν ἀρχή: «Νὰ συκοφαντῆς, νὰ συκοφαντῆς, νὰ συκοφαντῆς: στὸ τέλος κάτι μένει». Γι' αὐτὸ ἔφθασαν ἀκόμη καὶ ὡς τὴν κοινὴ πλαστογραφία μὲ τὴν ἔντεχνη παραμόρφωσις τῶν κειμένων τοῦ κ. Γεωργαλᾶ διὰ τῆς σκοπίμου ἀπομονώσεως μερικῶν φράσεων, τῆς παραλείψεως ἢ καὶ τῆς παραποιήσεως ἄλλων, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι δῆθεν πρόκειται γιὰ «ἀντικυβερνητικὸ λίβελλο».

Στὴν πραγματικότητα, καὶ αὐτὸ τὸ διαπιστώνει καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ τύπου τῆς κεντροαριστερᾶς διαθέτει στοιχειωδῶς καλὴ πίστι καὶ κοινὸ νοῦ, διαβάζοντας καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια ἀποσπάσματα ποὺ ἐπέλεξε γιὰ νὰ προβάλη αὐτὸς ὁ τύπος, ἡ «Σ» ἔκανε μία ἐντελῶς καλόπιστη, σχολαστικὰ ἀντικειμενική, ἀπολύτως ἔντιμη, εὐπρεπέστατη καὶ πολὺ συγκρατημένη

κριτικὴ σὲ ὁρισμένες πλευρὲς τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς καὶ εἰδικὰ στὸ θέμα τῶν ὑποχωρήσεων τῆς Κυβερνήσεως στὶς πιέσεις τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων τους.

Μιὰ καλόπιστη Κυβέρνησις θὰ θεωροῦσε σὰν πολύτιμη βοήθεια μιὰ τέτοια κριτικὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἔκανε καὶ ἕνας λογικὸς ὀπαδός της. Ἄλλωστε οἱ δῆθεν φιλοκυβερνητικὲς ἐφημερίδες τῆς κεντροαριστερᾶς, λ.χ. ἡ «Ἐλευθερία» καὶ ἰδίως ἡ «Ἀθηναϊκή» κάνουν ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως κριτικὴ χίλιες φορὲς πιὸ ἔντονη καὶ πρὸ πάντων λιγώτερο εὐπρεπῆ ἀπὸ ἐκείνην τῆς «Σ». Μὲ μιὰ θεμελιώδη διαφορά. Ὅτι ἡ δική τους κριτικὴ ἔχει γιὰ σκοπὸ νὰ σύρη τὴν Κυβέρνησι περισσότερο πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ ἡ κριτικὴ τῆς «Σ» προσπαθεῖ νὰ συγκρατήση αὐτὸ τὸ θανάσιμο κατρακύλισμα πρὸς τὸν κομμουνισμό.

Συμπέρασμα.

Ἡ στὴν πραγματικότητα ἀνύπαρκτη «ὑπόθεσις Σοβιετολογίας» κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὴν κεντροαριστερὰ μὲ σκοπό:

1. Νὰ πληγῆ ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι καὶ εἰδικὰ ἡ «Σοβιετολογία» καὶ ὁ ἐκδότης της κ. Γ. Γεωργαλᾶς.

2. Νὰ ἀνοίξη ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἅλωσι τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μὲ τὴν τρομοκράτησι τῶν ἀξιωματικῶν, τὴν δημιουργία κλίματος φοβίας μέσα στὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν, τὴν ἀναστολὴ κάθε ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως καὶ ἐκδηλώσεως καὶ τὴν δημιουργία «νομικῆς βάσεως» (πόρισμα Λουκάκη) γιὰ προγραφὲς στελεχῶν.

ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΛΟΥΚΑΚΗ

Ὅπως γράφουμε σὲ ἄλλες στῆλες, ἡ κεντροαριστερὰ (δηλ. ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἡ 5η φάλαγγά του ποὺ δρᾶ μέσα στὴν Ε.Κ.) σκάρωσε τὴν «ὑπόθεσι Σοβιετολογίας» γιὰ νὰ πετύχη ὁρισμένους συγκεκριμένους σκοποὺς καὶ κυρίως δύο:

1. Νὰ δυσφημίση γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι γενικὰ καὶ εἰδικὰ τὴν «Σοβιετολογία» καὶ τὸν κ. Γ. Γεωργαλᾶ, καὶ

2. Νὰ εἰσβάλη στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις, δημιουργώντας κλῖμα φοβίας στὰ στελέχη των, ἀπαγορεύοντας κάθε ἀντικομμουνιστικὴ ἐκδήλωσι καὶ ἐξευρίσκοντας κάποια βάσι γιὰ τὴν ἐξαπόλυσι πογκρὸμ κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπιτρέψουν τὴν διάβρωσι τοῦ Στρατεύματος ἀπὸ τὸν κομμουνισμό.

Ἡ ἔρευνα γιὰ τὴν οὐσιαστικὰ ἀνύπαρκτη ὑπόθεσι τῆς «Σ» ἀνετέθη σὲ ἕνα ἀντιστράτηγο: τὸν κ. Χ. Λουκάκη, διοικητὴ τῆς ΑΣΔΕΝ. Τὸ θέμα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐρευνήση ὁ κύριος αὐτός, ἦταν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο «ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ περιοδικοῦ «Σοβιετολογία» καὶ ἡ κυκλοφορία του εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις» καθὼς καὶ ἐὰν ἀλήθευε ὁ ψευδέστατος ἰσχυρισμὸς τῆς «Ἐλευθερίας» ὅτι ἔγινε τάχα μυστικὴ σύσκεψις στὸ ΓΕΕΘΑ μὲ συμμετοχὴ καὶ τοῦ κ. Γεωργαλᾶ.

Ὁ κ. Λουκάκης ὅμως, δὲν περιορίσθηκε σ᾽ αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα, ὅπως θὰ ἔπρεπε καὶ ὅπως ὤφειλε. Ἐπεξέτεινε τὴν ἔρευνά του σὲ ἄλλα ἄσχετα πρὸς τὸ ἔργο του θέματα, προσφέροντας σὲ τελευταία ἀνάλυσι ὑπηρεσίες μόνον στὴν κεντροαριστερά. Πράγματι ὁ κ. Λουκάκης, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς προθέσεις του, συνέβαλε στὴν προώθησι καὶ τῶν δύο ἐπιδιώξεων τῆς κεντροαριστερᾶς ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Συγκεκριμένα:

Βοήθησε ἀντικειμενικὰ τὴν λυσσασμένη προσπάθεια τῆς κεντροαριστερᾶς νὰ λερώση μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸν κ. Γεωργαλᾶ. Στὸ πόρισμά του ἀναφέρει κάπου ὅτι ὁ ἐκδότης τῆς «Σοβιετολογίας» εἶναι *«πρώην κομμουνιστής»*, καὶ ἐπίσης σὲ ἄλλο σημεῖο, ὅτι *«ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς τὴν ὁποίαν εἰσέπραττε διὰ τὸ περιοδικόν, εἶχε διορισθῆ εἰς διαφόρους θέσεις, ἐπ᾽ ἀμοιβῇ, καθὼς καὶ εἰς τὸ ΓΕΣ/ΓΔ Σχ. ὡς δημοσιογράφος»*.

Κατ' ἀρχὴν, οὐδεὶς εἶχε ἀναθέσει στὸν κ. ἀντιστράτηγο νὰ ἐρευνήση ποιὸς εἶναι ὁ κ. Γεωργαλᾶς καὶ ποῦ ἐργαζόταν. Ὁ κ. Λουκάκης ὅμως, καθ' ὑπέρβασιν, τῶν ἁρμοδιοτήτων του, θεώρησε σκόπιμο νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Γεωργαλᾶ, γιὰ νὰ προσφέρη ἴσως ὑπηρεσία στοὺς ἀντιπάλους τοῦ τελευταίου, ποὺ συμβαίνει νὰ εἶναι οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας.

Νόμισε λοιπὸν ὅτι τὸν ἐξέθετε ἀναφέροντας ὅτι ὁ κ. Γεωργαλᾶς ὑπῆρξε κομμουνιστής. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι πασίγνωστο. Ὁ κ. Γεωργαλᾶς οὐδέποτε τὸ ἀπέκρυψε. Ἀντίθετα τὸ ἔχει γράψει καὶ στὴν «Σοβιετολογία» (1960) καὶ στὸν ἡμερήσιο ἀθηναϊκὸ τύπο (1957) καὶ ἔχει ἀφηγηθεῖ ὅλα τὰ σχετικὰ σὲ 1.500 ἀξιωματικοὺς ποὺ φοίτησαν στὶς σχολὲς ὅπου ἐδίδασκε. Ἡ «ἀποκάλυψις» τοῦ κ. Λουκάκη ἔρχεται πάρα πολὺ καθυστερημένη. Καὶ δὲν εἶναι κἂν ἔξυπνη. Γιατὶ ἐπιφανὲς μέλος τῆς Κυβερνήσεως τὴν ὁποίαν μὲ τόσο ζῆλο ὑπηρετεῖ ὁ ἀντιστράτηγος, ὁ κ. Α. Παπανδρέου, ὑπῆρξε ἐπίσης κομμουνιστής. Ὅσο γιὰ συνεργάτας τῶν κομμουνιστῶν, (καὶ ὄχι «πρώην») αὐτοὶ ἀφθονοῦν στὴν παροῦσα Κυβέρνησι.

Νόμισε ἐπίσης ὅτι δυσφημοῦσε τὸν κ. Γεωργαλᾶ γράφοντας ὅτι *«εἰσέπραττε συνδρομὴν διὰ τὸ περιοδικὸν»* καὶ ὅτι ἦτο διορισμένος εἰς τὸ ΓΕΣ *«ἐπ' ἀμοιβῇ!»*

Ἀλλὰ μήπως ὁ ἴδιος δὲν εἶναι διορισμένος «ἐπ' ἀμοιβῆ»; Ἢ διοικεῖ τὴν ΑΣΔΕΝ ἀμισθί; Καὶ πρώτη φορά του μαθαίνει ὅτι ὅποιος παίρνει ἕνα περιοδικὸ πρέπει νὰ τὸ πληρώση; Τὴν ἐφημερίδα του ὁ ἴδιος τὴν παίρνει δωρεάν; Εἶναι πραγματικὰ νὰ ντρέπεται καὶ νὰ λυπᾶται κανεὶς βλέποντας ἕνα ἀντιστράτηγο νὰ διαπράττη τέτοια ἀτοπήματα σὲ βάρος ἑνὸς ἀντικομμουνιστοῦ ἀγωνιστοῦ ποὺ ἐπὶ χρόνια ὑπηρέτησε πιστὰ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις.

Συνεχίζοντας ὁ κ. Λουκάκης, τὴν προσπάθεια δυσφημήσεως τοῦ κ. Γεωργαλᾶ πέφτει σὲ ἀνεπίτρεπτες ἀνακρίβειες. Γράφει:

«Μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1964, ἀπολυθεὶς ἐκ τῶν θέσεών του, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τεῦχος τῆς «Σοβιετολογίας» τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπολιτευτικοῦ περιεχομένου.

Κατόπιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, διετάχθη ἡ διακοπὴ τῆς συνδρομῆς τοῦ περιοδικοῦ, ὡς καὶ ἡ ἀπόλυσις τοῦ Γ. Γεωργαλᾶ, ὡς δημοσιογράφου τοῦ ΓΕΣ».

Ἀλλὰ ἐὰν εἶχε ἀπολυθῆ καὶ γι' αὐτὸ ἔγραψε δῆθεν τὴν ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Παπανδρέου, τότε πῶς ἀπελύθη ξανά, «κατόπιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης;» Τὸ ὑπονοούμενο λοιπὸν τοῦ κ. ἀντιστρατήγου ὅτι δῆθεν ὁ κ. Γεωργαλᾶς διεμαρτυρήθη γιὰ τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά» μόνο μετὰ τὴν ἀπόλυσί του, δὲν εὐσταθεῖ. Ὁ κ. ἀντιστράτηγος αὐτοδιαψευδόμενος ὁμολογεῖ ὅτι ἀντίθετα, ὁ κ. Γεωργαλᾶς ἀπελύθη ἀκριβῶς λόγω τῶν ἀγώνων του νὰ συγκρατήση τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά» τῆς Κυβερνήσεως.

Παρακάτω, ὁ κ. Λουκάκης, συνεχίζοντας πάντοτε τὰ θλιβερὰ ὀλισθήματά του, χαρακτηρίζει τὰ κείμενα τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς «Σοβιετολογίας» ὡς «λίβελλον». Ὁ κ. ἀντιστράτηγος ἢ δὲν ἐδιάβασε τὸ περιοδικὸ ἢ δὲν γνωρίζει τὴν ἀκριβῆ σημασία τῆς λέξεως «λίβελλος». Γιατὶ ἂν εἶχε διαβάσει τὴν «Σοβιετολογία» καὶ ἂν ἤξερε τί θὰ πῆ «λίβελλος» δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ γράφη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἡ πιὸ ἁπλῆ ἐξήγησις ὅμως γιὰ τὴν ἐκτροπὴ τῆς γραφίδος τοῦ διοικητοῦ τῆς ΑΣΔΕΝ εἶναι ὅτι αὐτὸς σκοπίμως υἱοθέτησε τὴν ὁρολογία τοῦ ἐξάλλου τύπου τῆς κεντροαριστερᾶς γιὰ νὰ ἐναρμονισθῆ καὶ λεκτικῶς μὲ τοὺς νέους φίλους του.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως γλύστρημα τοῦ ἀντιστρατήγου εἶναι ἄλλο: Ἀναφέρει στὰ συμπεράσματα τοῦ περιέργου πορίσματός του:

«Κρούσματά τινα πολιτικολογίας ἀξιωματικῶν καὶ σχόλια διὰ ἐνεργείας τῆς κυβερνήσεως, ἔχουν παρουσιασθῆ ἐσχάτως εἰς τὴν περιοχὴν ΑΣΔΕΝ».

Καὶ πετάει ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ βόμβα στὰ «συμπεράσματά» του, χωρὶς νὰ στηρίζεται σὲ κανένα ἀπολύτως ἀπὸ τὰ στοι-

χεῖα ποὺ παραθέτει προηγουμένως. Καὶ ἐδῶ ξεπηδοῦν μερικὰ ἐρωτήματα:

1. Ἡ ἔρευνα ποὺ ἀνετέθη στὸν κ. Λουκάκη ἀφοροῦσε ἕνα συγκεκριμένο θέμα. Γιατὶ — γιὰ ποιὸ σκοπὸ καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα — ἀνακάτεψε τὸ ἐντελῶς ἄσχετο θέμα τῆς «πολιτικολογίας» στὴν ΑΣΔΕΝ;

2. Γιατὶ παρουσιάζει αἰφνιδιαστικὰ αὐτὴ τὴν «διαπίστωσί» του, μόνο στὰ συμπεράσματα τῆς ἔρευνάς του, χωρὶς νὰ συνδέεται λογικῶς μὲ τίποτα ἀπὸ ὅσα ἀναφέρει προηγουμένως;

3. Ὁ κ. Λουκάκης εἶναι διοικητὴς τῆς ΑΣΔΕΝ. Ἄρα αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ «κρούσματα» ποὺ τόσο ἀόριστα ἰσχυρίζεται ὅτι «ἐσημειώθησαν» στὴν μονάδα του. Καὶ ἐρωτᾶται: Τί μέτρα πῆρε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὰ σταματήσῃ;

4. Γιατί, ἀφοῦ θεώρησε σκόπιμο νὰ ἀναφερθῇ σ' αὐτὸ τὸ ἄσχετο μὲ τὴν ἔρευνά του θέμα δὲν γίνεται πιὸ συγκεκριμένος; Τί εἴδους «πολιτικολογία» ἐσημειώθη; Μήπως πρόκειται ἁπλῶς γιά... «κρούσματα» ἀντικομμουνισμοῦ; Γιατὶ ἐὰν εἶναι ἔτσι, ὁ κ. Λουκάκης πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ὸ ς ε ἶ ν α ι ἐ κ τ ὸ ς ν ό μ ο υ καὶ ὅτι κ α θ ῆ κ ο ν τ ο ῦ Σ τ ρ α τ ο ῦ ε ἶ ν α ι ἡ π ρ ο σ τ α σ ί α τ ῆ ς Π α τ ρ ί δ ο ς κ α ὶ τ ο ῦ κ α θ ε σ τ ῶ τ ο ς ἀ π ὸ ἐ ξ ω τ ε ρ ι κ ο ὺ ς κ α ὶ ἐ σ ω τ ε ρ ι κ ο ὺ ς ἐ χ θ ρ ο ὺ ς δ η λ. π ρ ω τ ί σ τ ω ς ἀ π ὸ τ ὸ ν κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ὸ γ ι α τ ὶ α ὐ τ ὸ ς ε ἶ ν α ι π ά ν τ ο τ ε ὁ ὑ π' ἀ ρ ι θ. 1 ἐ χ θ ρ ὸ ς κ α ὶ τ ῆ ς Π α τ ρ ί δ ο ς κ α ὶ τ ο ῦ κ α θ ε σ τ ῶ τ ο ς. Ὁ ἀντικομμουνιστὴς ἀξιωματικὸς πράττει τὸ καθῆκον του. Ὅ π ο ι ο ς δ ι ώ κ ε ι τ ὸ ν ἀ ν τ ι κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ὸ μ έ σ α σ τ ὸ Σ τ ρ ά τ ε υ μ α π α ρ α ν ο μ ε ῖ.

Ἀλλὰ ἡ ἀσάφεια τοῦ κ. Λουκάκη εἶναι πλήρης: Ποῖαι ἐνέργειαι τῆς Κυβερνήσεως ἐπεκρίθησαν; Ἀπὸ ποιούς; Πότε; Μὲ ποιὸ τρόπο;

Εἶναι φανερὸ ὅτι τὸ τόσο ἄστοχο συμπέρασμα τοῦ κ. Λουκάκη δίνει «νομικὴ βάσι», δικαιολογίες καὶ ἐπιχειρήματα στὴν κεντροαριστερὰ γιὰ τὸ πογκρόμ ποὺ σχεδιάζει ἐναντίον τῶν πιστῶν στὸν ὅρκο τους καὶ στὴν ἀποστολή τους ἀξιωματικῶν.

Καὶ δύο τελευταῖα σημεῖα. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀποκαλυπτικὸ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνήργησε τὴν ἔρευνά του ὁ κ. Λουκάκης. Δὲν ἐκάλεσε καθόλου τὸν κ. Γεωργαλᾶ ὥστε νὰ τοῦ ἐκθέσῃ καὶ αὐτὸς τὰ στοιχεῖα τῆς «ὑποθέσεως». Γιατὶ δὲν τὸ ἔκανε;

Τὸ δεύτερο, εἶναι ἀποκαλυπτικὸ γιὰ τὶς προθέσεις τοῦ κ. ἀντιστρατήγου. *«Προτείνει»* τὴν... *«ποινικὴν δίωξιν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ ἐκδότου τοῦ περιοδικοῦ «Σοβιετολογία» Γ. Γεωργαλᾶ».*

Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ ἔγκλημα θὰ διωχθῇ ὦ θαυμαστὲ ἀντιστράτηγε ὁ κ. Γεωργαλᾶς; Μήπως ἐπί... «ἀντικομμουνιστικῇ δραστηριότητι»; Ἢ μήπως ἐπειδὴ ὑπέβαλε σὲ εὐπρεπέστατη καὶ μετριοπαθέστατη κριτικὴ ὡρισμένα σημεῖα τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς; Ποῦ ζοῦμε κ. Λουκάκη; Μεταφερθήκαμε ἤδη σὲ καθεστὼς κομμουνιστικοῦ ἢ παρακομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ; Ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιοῦμε ὅτι τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ γίνῃ — εὐτυχῶς ἄλλωστε καὶ γιὰ ἐσᾶς τὸν ἴδιο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συνδρομητήν: Γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ ἔχουμε γράψει στὸ ὑπ' ἀριθ. 6 τεῦχος μας τοῦ 1963. Γιὰ τὴν Δημοκρατία στὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τεῦχος μας τοῦ 1963. Τὰ ἄλλα θέματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν δυστυχῶς ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν κῦκλο τῶν θεμάτων τῆς «Σοβιετολογίας» ποὺ εἶναι ὄργανο εἰδικευμένο μόνο στὴν μελέτη τῶν θεμάτων τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἀρχιμ. Τῖτον Καράντζαλην (Παραμυθιά) : Τὰ τεύχη σᾶς ἐστάλησαν ἐκ νέου διότι φαίνεται ὅτι ἐχάθησαν στὸ ταχυδρομεῖο. Ἡ «Σοβιετολογία», παρὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὸν διωγμό, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδεται. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τὴν συμπαράστασί σας.

Κον Ζαπάντην (Ν. Ὑόρκην). Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα. Ἀγωνιζόμεθα καὶ πιστεύουμε.

Κον Α. Δῆμον (Χανιά). Σᾶς ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως.

Κον Α. Βασιλείου (Ἐνταῦθα). Δὲν δημοσιεύθηκε γιὰ λόγους καθαρῶς τεχνικούς. Ὅπως εἴδατε, βγάλαμε ἕνα μόνο τεῦχος γιὰ δύο μῆνες, Μάϊο καὶ Ἰούνιο.

Ἡ συζήτησις γιὰ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι

Ὁ δικηγόρος κ. Κ. Παπαλιᾶς, ἀπὸ τὸ Σουφλί, ἔστειλε τὶς ἀπόψεις του ἐπάνω στὴν συζήτησι ποὺ ἄνοιξε τὸ περιοδικό μας, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναλάβῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία τὴν ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι καὶ γενικώτερα τὴν ἰδεολογικὴ προάσπισι τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ προέκυψε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Κράτος ἀποκήρυξε καὶ ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς κοινῆς γνώμης ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

Οἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Κ. Παπαλιᾶ, μὲ τὶς ὁποῖες καὶ συμφωνοῦμε, εἶναι οἱ ἑξῆς:

Συμφωνῶ μὲ τὴν ἀνάγκην συστάσεως Δημοκρατικοῦ Συνδέσμου Ἀντικομμουνιστικῆς Διαφωτίσεως. Νομίζω ὅτι ὁ ἀνωτέρω τίτλος ἀνταποκρίνεται πληρέστερον πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἱδρυθησομένου Σωματείου, δεικνύει ἀμέσως ὅ,τι ἐπιδιώκει, εἶναι κατανοητὸς εἰς ὅλους καὶ τέλος κεῖται ἐγγύτερον πρὸς τὸν Νόμον περὶ Σωματείων.

Ἡ Ἑταιρία πολιτικῶν μελετῶν ἢ ἐρευνῶν δεικνύει μόνον θεωρητικὴν ἔρευναν ἀπὸ ἀνθρώπους μακρὰν τῆς πρακτικῆς δράσεως. Ἰνστιτοῦτον Δημοκρατικῆς Ἰδεολογίας κ.λ.π. ἐνθυμίζει καὶ αὐτὸ Σχολὴν ἢ Ἐργαστήριον ἐρευνῶν.

Ὀργανισμὸς διαφωτίσεως εἶναι μᾶλλον... κρατικός, τὸν ὁποῖον δὲν θέλει σήμερα τὸ Κράτος καὶ δὲν εἶναι Σωματεῖον. Ἵδρυμα Ἐθνικοῦ Προσανατολισμοῦ δὲν δεικνύει τὴν ἀποστολὴν τοῦ Σωματείου καὶ ἡ λέξις «ἵδρυμα» χρησιμοποιεῖται συνήθως ὅταν ἐπιδιώκεται ἐπιστημονικὸς ἢ φιλανθρωπικὸς σκοπός.

Ἐπιτροπὴ Ἀμύνης Δημοκρατίας ἢ Ἐθνικῆς Σωτηρίας δεικνύει ἄμεσον — σοβαρὸν ἐθνικὸν κίνδυνον, καὶ δὲν εὑρισκόμεθα πρὸ τοιαύτης καταστάσεως.

Ἕνωσις Προασπίσεως Ἑλληνικῆς Κληρονομίας ὡς τίτλος δὲν δεικνύει τοὺς σκοποὺς μας καὶ εἶναι πολὺ εὐρύτερος εἰς ἐπιδιώξεις μιᾶς ἀντικομμουνιστικῆς ὀργανώσεως.

Νομίζω ὅτι καὶ ὁ τίτλος Σύνδεσμος Δημοκρατικῆς Ἀμύνης καὶ Διαφωτίσεως εἶναι κατάλληλος διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἱδρυθησομένου Σωματείου.

Ὡς πρὸς τοὺς σκοπούς, τρόπους δράσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Συνδέσμου, συμφωνῶ μὲ τὰ διατυπούμενα εἰς τὸ ἄρθρον σας, πρέπει μόνον ν' ἀποφύγωμεν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τοῦ Κόμματος τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, δι' εὐνοήτους λόγους.

Μὲ ἐκτίμησιν

Κ. ΠΑΠΑΛΙΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ἡ «Σοβιετολογία» καὶ ὁ διευθυντής της δὲν μποροῦν νὰ εὐχαριστήσουν ἰδιαιτέρως ὅλους τοὺς φίλους των ποὺ ἔγραψαν γιὰ νὰ τοὺς ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλληλεγγύη τους ἐναντίων τῶν ἐπιθέσεων καὶ τῶν διωγμῶν ποὺ ὑφίστανται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ κατ' ἔμπνευσίν των ἀπὸ ὡρισμένους κρατικοὺς παράγοντας καὶ μερικὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως. Τοὺς ἀπευθύνουν ἀπὸ ἐδῶ ἕνα συνολικὸ εὐχαριστῶ καὶ τοὺς ὑπόσχονται ὅτι μὲ τὴν ἀκλόνητη σταθερότητα ποὺ δίδει ἡ ἐπίγνωσις τῆς κατοχῆς τῆς ἀληθείας θὰ ἐξακολουθήσουν τοὺς ἀγῶνες τους γι' αὐτήν.